

ת"פ 36669/04/14 - מדינת ישראל נגד מאור מלכה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 36669-04-14 מדינת ישראל נ' מלכה (עציר)
לפני כבוד השופטת גילת שלו

מדינת ישראל	המאשימה
	נגד
מאור מלכה	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד שי שורר, נעם אליגון וארז שלו	

הכרעת דין

כללי

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסו לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע- שש עבירות לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), רכישה או החזקת נשק- ארבע עבירות לפי סעיף 144(א) רישא לחוק, נשיאה או הובלת נשק- ארבע עבירות לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, רכישה או החזקת תחמושת- עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק, נשיאה או הובלת תחמושת- עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק, ונסיון לרכישה או החזקת נשק- עבירה לפי סעיפים 144(א) רישא ו-25 לחוק.

כעולה מהחלק הכללי לכתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, בין הנאשם לבין איתי יהודה (להלן- איתי), חייל צה"ל בקבע, ששימש כאחראי נשקיה בבסיס צה"ל באזור משמר הנגב (להלן- הבסיס), היתה היכרות מוקדמת.

על פי **האישום הראשון** לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש נובמבר 2013, פנה איתי לנאשם כדי להזמין מצבה מהעסק של הנאשם ואביו לייצור מצבות, והקשר בין השניים חודש. במעמד זה, התעניין הנאשם בתפקידו של איתי בצבא, וביקש שיביא לו ערכת ניקוי לאקדח, ואיתי נעתר לבקשתו ומילא אותה.

בחלוף מספר שבועות ממועד השיחה האמורה, פנה הנאשם לאיתי, וביקש ממנו לבנות חבלה, איתי הסכים לבקשת הנאשם, וקשר עימו קשר לסחר בלבנת החבלה. בחלוף זמן מה, לקח איתי מחברו חנן ביטון (להלן- חנן), ששירת כנגד לוגיסטיקה בקבע בבסיס צה"ל בצאלים, לבנות חבלה מספר 10 ונפץ מתאים, הביאם לבסיס ולאחר מכן לביתו, ולמחרת לקח הנאשם מביתו של איתי את הלבנה והנפץ.

על פי **האישום השני**, מספר ימים לאחר אירועי האישום הראשון, יצר הנאשם קשר עם איתי וביקש ממנו שישג עבורו לבנות חבלה נוספות תמורת תשלום כספי, איתי הסכים וקשר עם הנאשם קשר לסחר בלבנות החבלה.

בהמשך, יצר איתי קשר עם חנן, שאל אותו אם יש ברשותו לבנות חבלה, וחנן השיב בחיוב. לאחר שיחה זו הגיע איתי לבסיס צאלים, שם קיבל מחנן 34 לבנות חבלה מספר 10 תקניות, הנמצאות בשימוש צה"ל, עם 34 נפצים מתאימים, ותחמושת נוספת שיועדה לאימונים בבסיס. בהמשך, קיבל הנאשם מאיתי את לבנות החבלה והנפצים, ושילם תמורתם לאיתי סך של 3,400 ₪.

על פי **האישום השלישי**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש ינואר 2014, יצר הנאשם קשר עם איתי וביקש שימכור לו רימוני רסס תקינים הנמצאים בשימוש צה"ל, איתי הסכים וקשר עם הנאשם קשר לסחר ברימונים.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיע איתי יחד עם חברו מאיר חבר (להלן- מאיר), ששירת כנגד לוגיסטיקה בבסיס, למחסן התחמושת בבסיס צה"ל בשדה תימן, שברו את מנעול דלת הכניסה, נכנסו למחסן, נטלו מתוכו 34 רימוני רסס והחביאו אותם על גג מחסן האפסנאות. בחלוף מספר ימים, איתי העביר את רימוני הרסס לתא המטען ברכבו, ועזב איתם את הבסיס. מאוחר יותר באותו יום, נפגשו איתי והנאשם ליד ביתו של אבי הנאשם בדימונה, שם קיבל הנאשם את רימוני הרסס מאיתי, ושילם תמורתם לאיתי סך של 6,800 ₪.

על פי **האישום הרביעי**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך לאחר אירועי האישום השלישי, פנה הנאשם לאיתי וביקש ממנו שישג עבורו כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ בכמות גדולה, עבור תמורה כספית, איתי הסכים וקשר עם הנאשם קשר לסחר בכדורי אקדח.

בתאריך 20.3.14, או בסמוך לכך, פנה איתי לשמעון מרון (להלן- שמעון), חייל קבע המשמש כנגד לוגיסטיקה בבסיס באזור אילת, וביקש ממנו כמות גדולה של כדורי אקדח 9 מ"מ, ושמעון העביר לאיתי 3,750 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. בהמשך, העביר איתי לנאשם 1,200 כדורי אקדח מתוך כדורים אלו, וקיבל מהנאשם תמורתם סך של 1,800 ₪.

על פי **האישום החמישי**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש ינואר 2014, פנה הנאשם לאיתי ואמר לו שהוא צריך לבנות חבלה נוספות, בתמורה לתשלום כספי, והשניים קשרו קשר לסחר בלבנות החבלה.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, פנה איתי לחנן וביקש ממנו 20 לבנות חבלה, חנן הסכים ואישר שיש ברשותו לבנות חבלה. בהמשך, הגיע איתי לבסיס צאלים, שם קיבל מחנן 20 לבנות חבלה מספר 4 תקניות, הנמצאות בשימוש צה"ל, יחד עם נפצים מתאימים, שב לבסיס כשלבנות החבלה והנפצים ברשותו, ובהמשך הכניס אותם לתיק שהנאשם מסר לו מבעוד מועד, הכניסם לרכבו ונסע לביתו.

בהמשך, הגיע הנאשם לביתו של איתי, שם קיבל ממנו את לבנות החבלה והנפצים, ושילם לאיתי תמורתם סך של 2,000 ₪.

על פי **האישום השישי**, מספר ימים לפני מעצרו של הנאשם, פנה הנאשם אל איתי ואמר לו שהוא זקוק לטילי לאו, תמורתם ישלם לו סך של 18,000 ₪. איתי נענה בחיוב לבקשת הנאשם, וקשר עמו קשר לסחר בטילי הלאו.

בתאריך 3.4.14, נכנסו איתי ומאיר למחסן התחמושת של בסיס שדה תימן, נטלו מתוכם 10 פצצות מטול מתכלה מ"מ נפיץ/נגד מבנים 9A, הקרויים טילי לאו (להלן- הטילים), הכניסו את הטילים לתוך תיקים, אותם הכניסו לרכבו של איתי, ובהמשך נסע איתי ברכבו לביתו, שם אחסן את הטילים.

בתאריך 5.4.14 בסמוך לשעה 20:30, איתי יצא מביתו כשהוא נושא עימו את הטילים, הכניסם לתא המטען ברכבו, החל בנסיעה לעבר נקודת מפגש עליה סיכם מבעוד מועד עם הנאשם, ובהגיעו לכיכר הרחובות בר-לב והרצל בדימונה, נעצר על ידי שוטרי ימ"ר נגב, כשברכבו הטילים.

בשל מעצרו של איתי, הנאשם לא קיבל את הטילים.

יריעת המחלוקת

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, הודה הנאשם בכך שיש לו היכרות מוקדמת עם איתי, שבמהלך נובמבר 2013 הוא שוחח עמו, לאחר שאיתי התקשר אליו כדי להזמין מצבה, ושמספר ימים לפני מעצרו הוא יצר קשר עם איתי, אך טען כי הקשר הטלפוני ביניהם היה תמים ונגע לתחום הכדורסל.

טענתה העיקרית של ההגנה היא כי איתי שיקר במהלך חקירותיו, הן מתוך רצון לחלץ את עצמו מהעבירות שיוחסו לו, והן בשל לחצים שונים שהפעילו עליו החוקרים על מנת שיודה ויפיל את הנאשם, וכי התברר במהלך המשפט שמדובר בעד בעייתי, שקרן ומניפולטיבי, אשר לא ניתן לסמוך על עדותו לצורך הרשעה. עוד נטען, כי בהתחשב בבעייתיות העולה מעדותו של איתי, יש צורך בסיוע לעדותו, ולכל הפחות בחיזוק מוגבר לכל אחד מהאישומים, כך שלא די בראיות החיזוק שהציגה המאשימה לצורך הרשעת הנאשם.

מהלך המשפט

מטעם המאשימה העיד איתי כעד המרכזי, במספר שלבים. ביום 20.4.15 הובא איתי להעיד, אך אמר שאינו מתכוון להעיד לפני שיסיים את עדותו במשפטו בבית הדין הצבאי, ומאחר שעמד בסירובו ולא השיב על שאלות התובע, הוא הוכרז כעד עוין ומכלול אמרותיו במשטרה הוגשו ע"י המאשימה מכח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן- הפקודה), ובהמשך הגישה ההגנה אמרות נוספות שלו, לרבות עדותו במשפטו בבית הדין הצבאי (נ/1, נ/4-נ/7).

לבקשת הסנגורים, בשל אי שיתוף הפעולה מצד איתי גם בחקירתו הנגדית, הוא זומן שוב לעדות לאחר סיום עדותו במשפטו, ונחקר במשך מספר ישיבות בחקירה נגדית ובחקירה חוזרת, במהלכן חזר בו ממרבית אמרותיו במשטרה, וטען שהודאותיו נגבו תוך הפעלת לחץ ואמצעים פסולים ע"י החוקרים.

עוד העידו מטעם המאשימה עדים הקשורים בהוצאת האמל"ח מרשות צה"ל ע"י איתי, ובהם גם מאיר (שאף הוא הוכרז כעד עוין, ואמרותיו הוגשו מכח סעיף 10א(א) לפקודה), חנן, שמעון וליאור כך (להלן- ליאור) שרכש בעצמו אמל"ח מאיתי.

בנוסף העידו החוקרים העיקריים בפרשה, שוטרים שהשתתפו במעצרו של איתי ושל הנאשם, ושוטרים הקשורים בהאזנות

הסתר שבוצעו בפרשה, והוגשו מסמכים רבים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

כפי שיפורט בהמשך, כתב האישום מבוסס בעיקר על גרסאותיו של איתי במהלך חקירותיו הרבות במשטרה, במסגרתן הודה טיפין טיפין בעבירות שיוחסו לו, ואף הפליל את הנאשם ומעורבים נוספים, בהם מאיר וליאור, בעבירות נשק. כאמור, במסגרת עדותו של איתי בבית המשפט הוא התכחש למרבית אמרותיו במשטרה, וטען כי הודה והפליל אחרים כתוצאה מלחץ ואמצעים פסולים שהפעילו החוקרים.

המאשימה מבקשת בסיכומיה להסתמך, לצורך הרשעת הנאשם, על אמרות החוץ של איתי בחקירותיו האחרונות יחד עם מספר ראיות חיזוק, ולדחות מכל וכל את טענתו של איתי בעדותו לפיה הוא מסר עדויות שקריות בשל לחץ ואמצעים פסולים שהפעילו עליו החוקרים.

מנגד, סבורה ההגנה כי לא ניתן להסתמך על גרסתו הבעייתית של איתי במשטרה, ממספר סיבות: האחת, מכיוון שהגרסה ניתנה כתוצאה מאמצעים פסולים שהפעילו החוקרים; השניה, מאחר שהגרסה כשלעצמה בלתי עקבית ואינה מתיישבת עם ראיות אחרות; והשלישית, מאחר שבמהלך עדותו של איתי התברר שהוא משקר ללא הבחנה, כך שלא ניתן להבחין בין דברי הכזב שלו לבין האמת.

על כן טענה ההגנה, כי לא ניתן אלא לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו.

ההגנה הקדישה חלק נכבד מסיכומיה ומחקירות עדי התביעה, לטענה שאמרותיו של איתי נגבו תוך הפעלת אמצעים פסולים, וטענה שכתוצאה מכך האמרות אינן קבילות ויש לפסלן.

כבר עתה אציין, כי אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה, וכי לא נפל כל פגם בקבילות אמרותיו של איתי.

התנאים לקבילות אמרת חוץ של עד נקבעו בסעיפים 10א(א) ו-10א(ב) לפקודה, ולענייננו, הוכחת מתן האמרה, היותו של נותן האמרה עד במשפט שלצדדים ניתנה הזדמנות לחקרו, וקיומו של שוני בין העדות בבית המשפט לבין האמרה, הכחשת האמרה, או טענת העד שאינו זוכר אותה. מאחר שתנאים אלו התקיימו, כפי שנקבע גם בהחלטה מיום 20.4.15 בה הוריתי על קבלת האמרות, הרי שהאמרות קבילות.

על פי הפסיקה, אופן גביית אמרתו של העד משפיעה על משקל האמרה (בעת הבחינה אם להעדיפה על פני עדותו של העד בבית המשפט, כאמור בסעיף 10א(ג) לפקודה) ולא על קבילותה, זאת בשונה מבחינתה של אמרת נאשם, אשר לאור הוראות סעיף 12(א) לפקודה, קבילותה מותנית בהוכחת נתינתה באופן חופשי ומרצון. יתרה מכך, נקבע בפסיקה כי אין מניעה להגיש אמרה של פלוני במשפטו של שותפו לעבירה, מכח סעיף 10א לפקודה, אף אם במשפטו של פלוני עצמו נפסלה אותה אמרה במסגרת משפט זוטא, מכח סעיף 12 לפקודה. על פי הפסיקה, השאלה העיקרית היא האם

בית המשפט מצא שמדובר באמרת אמת, למרות פגמים שנפלו בדרך גבייתה, ולמרות שהיא נמסרה באופן שאינו חופשי ומרצון (ראו למשל, ע"פ 242/85 חזן ואח' נ' מדינת ישראל, פד מא(1), 512, ע"פ 2264/91 מסיקה ואח' נ' מדינת ישראל, פד מו(2), 39, ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פד מט(4), 200, ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.07)).

על פי סעיפים 10א(ג) ו-(ד) לפקודה, בית המשפט רשאי להסתמך על אמרת עד שלא ניתנה בפניו, בתנאים מסוימים שנקבעו בפקודה, שמטרתם להבטיח כי אמרת העד מחוץ לבית המשפט הינה אמרת אמת:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.
(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ואת עדויות העדים, ולאחר שעיינתי בחומר החקירה הרב שהוגש לעיוני, מצאתי כי יש להעדיף חלק מאמרותיו של איתי במשטרה על פני עדותו בפניי, ולאור קיומן של ראיות חיזוק רבות, יש להרשיעו כמעט בכל המיוחס לו בכתב האישום.

להלן יסקרו בהרחבה הראיות הרלוונטיות והנימוקים להכרעתי זו.

א. אמרות החוץ של איתי

- בחקירתו הראשונה של איתי מיום 5.4.14 (תמלול ודיסקים ת/46א, ת/46, בהם גם התשאל המקדים בעל פה, וההודעה הכתובה שנכתבה בסוף התשאל ת/29), טען לגבי טילי הלאו שנתפסו ברשותו, כי בעת שהותו בחופשה מהצבא, פנה אליו מאיר וביקש את עזרתו בהעברת תיק לחברו, הוא הסכים מאחר שלמאיר אין רשיון, נסע אליו לשדה תימן ביום חמישי האחרון (3.4.14- ג.ש.), מאיר מסר לו שני תיקים כבדים, ולשאלתו למה זה כבד, השיב מאיר שמדובר בתחמושת, הוא ניסה להניא את מאיר מכך אך מאיר ביקש שייקח את התיקים הביתה, והוא לקח את התיקים ושם אותם אצלו במחסן. לדבריו, בערב או למחרת בבוקר מאיר אמר לו בטלפון שחבר שלו **"אחד מאור מלכה"** יבוא ושימסור לו את התיקים, ונתן לו את הטלפון של הנאשם, ובמוצאי שבת התקשר אליו הנאשם, ביקש שיביא לו את התיקים למקום בדימונה, הוא הוציא את התיקים מהמחסן, העמיס אותם לרכבו, החל בנסיעה ואז נעצר ע"י השוטרים. כשהחוקרים הסבירו לו שהם יודעים יותר ממה שהוא חושב, הוסיף איתי שביום שישי הנאשם דיבר איתו בטלפון והגיע לביתו, מסר לו עוד מספר טלפון והורה לו להתקשר רק למספר הזה (ת/46א עמ' 3-8). בהמשך, לאחר שהובהר לו שלחוקרים יש ראיות רבות, שהם יודעים מה קרה ושכדאי לו לספר את האמת, הוסיף איתי שבכל תיק היו 5 טילי לאו, ושהוא ידע מה יש בתיק כי קצה התיק היה קרוע (עמ' 10-11), ולאחר מכן אמר שלא קיבל כלום בתמורה ושמאיר אמר שידאג לו בהמשך (עמ' 17).

בהמשך החקירה, כשאיתי התבקש לספר שוב לגבי הטילים ונאמר לו שהחוקרים יודעים יותר ממה שסיפר, טען איתי

שהנאשם התקשר אליו מספר ימים לפני כן, בא אליו הביתה, ביקש שיביא לו טילים ואמר שידבר עם מאיר על הסכום, כשנאמר לו שעליו לספר אמת לגבי הסכום שהיה אמור לקבל, השיב כי הוא לא נקב בסכום, אך הנאשם הציע ₪ 900 לכל אחד מהם עבור כל טיל, כלומר 1,800 ₪ לטיל, אך הוא לא קיבל דבר, כי הנאשם אמר לו שהכסף ברכב ושהוא ייתן לו אותו אחרי שייקח את הטיילים. לדבריו, השיחה לגבי הכסף התרחשה למחרת, בנוכחות מאיר, ומאיר הוא זה שהביא את הטיילים בשני תיקים מהבונקר של גדוד שקד, אליו נכנס עם מפתח, בעוד הוא המתין לו ברכב (עמ' 35-30).

בהודעה הכתובה ת/29, חזר איתי על הדברים, אם כי שוב טען שהנאשם פנה למאיר ושהוא ניסה להניאו מכך, שמאיר עדכן אותו שהשיג את הטיילים, הוא נסע עם מאיר לבסיס ביום חמישי, שם מאיר העביר לו את שני התיקים עם הטיילים וביקש ממנו להעבירם לנאשם, הנאשם בא אליו הביתה בשישי בבוקר, אמר שייקח את הטיילים במוצאי שבת, במוצאי שבת הנאשם התקשר אליו ואמר לו להביא את התיקים ליציאה מדימונה, והוא נעצר על ידי המשטרה בדרכו למפגש.

כשנשאל לגבי אירועים קודמים, השיב איתי שמאיר ביקש ממנו הרבה תחמושת, כדורים, לבנות ונפצים, יחד עם הנאשם, ולשאלת החוקר אישר שמאיר ביקש ממנו שיביא לו לבנות ונפצים עבור הנאשם, והוסיף שגם הנאשם בא אליו הביתה כמה פעמים (ת/46א עמ' 11-12).

לשאלה מתי היתה הפעם הקודמת שהוציא תחמושת עבור מאיר, השיב איתי ששבוע או שבוע וחצי קודם לכן, הוא הביא למאיר 1,100 (בהמשך אמר 1,200) כדורי אקדח 9 מ"מ, אותם קיבל מחבר בשם שמעון שהוא איש לוגיסטיקה בלוט"ר אילת, לאחר ששאל אותו אם יש לו עודף בכדורי אקדח, ושמעון העביר לו אותם בתוך שני ברוסים בלי שובר, באמצעות איש לוגיסטיקה מרימון בשם דודו. לדבריו, ביום חמישי שעבר הוא התקשר למאיר שבא לבסיס משמר הנגב עם תיק, הוא שפך לו את הכדורים לתיק ומאיר נסע עם התיק, ובתמורה מאיר נתן לו 800 ₪ (עמ' 17-12). בהמשך טען איתי שעבור הכדורים הוא קיבל מהנאשם 4,000 ₪, שהתחלקו בינו לבין מאיר שווה בשווה (עמ' 58).

בת/29 חזר איתי על הדברים, אך הפעם טען שהנאשם פנה אליו וביקש ממנו את הכדורים, כי הוא העביר לנאשם את הכדורים, וכי תמורת 1,200 הכדורים הוא קיבל 1,800 ₪, מתוכם נתן 900 ₪ למאיר.

כשנשאל לגבי לבנות ונפצים, השיב איתי כי כחודש-חודשיים לפני כן, הוא קיבל מחנן המשמש כאחראי תחמושת במל"י צאלים, לבנות חבלה ונפצים מעודף שנשאר לחנן מאימונים, והעביר 10 לבנות ונפצים ישירות לנאשם תמורת 2,000 ₪, כשחצי מהתמורה הוא נתן למאיר. לשאלה איך מאיר קשור לעניין, השיב איתי כי הוא ידע את מאיר שהנאשם פנה אליו, ומאיר בא איתו למסור את הלבנות לנאשם ליד בית הנאשם (ת/46א עמ' 25-17). בהמשך אמר שדובר בלבנות מספר 4 (עמ' 48).

בת/29 הבהיר איתי שזו היתה הפעם האחרונה שהעביר אמל"ח לנאשם לפני טילי הלאו, כחודש וחצי לפני מעצרו, אך הפעם טען שהביא מחנן ביחד עם מאיר 20 לבנות חבלה מספר 4 ונפצים (זאת לאחר שבתחקור הראשוני דיבר על 55 לבנות בסך הכל שהעביר לנאשם), הכניס אותם לתיקים שהנאשם הביא לו מבעוד מועד, העבירם לנאשם, וקיבל תמורתם 2,000 ₪ שחולקו באופן שווה בינו לבין מאיר.

לשאלות החוקרים השיב איתי כי רק חנן מספק לו לבנות, וטען תחילה כי הוא הביא לו פעמיים לבנות, וכי בפעם השניה דובר ב-20 לבנות מספר 10 שחנן אמר לו שזה מהעודפים, והוא נתן אותן לפלח"ן לאימון (ת/46א עמ' 47-46). כשנשאל לגבי לבנות שהוציא מחוץ לצבא, השיב איתי שלפני כ-4-3 חודשים הנאשם ביקש ממנו לבנה אחת מספר 10 עם

נפץ לבדיקה, הוא נתן לו אחת ללא תמורה, ממה שנשאר לו מה-20 שקיבל, וזו היתה הפעם הראשונה שהעביר לנאשם אמל"ח. לדבריו, הנאשם אמר לו שהלבנה טובה ושם הוא יוכל לארגן לו הרבה כאלה, הוא יקבל הרבה כסף (עמ' 47-50). איתי חזר על הדברים בהודעתו הכתובה ת/29, אך שם טען שזה קרה לפני כ-5 חודשים ושהוא פעל תחת לחץ של הנאשם, עוד הוסיף שלאחר מספר ימים הנאשם סיפר לו שהוא פוצץ עם הלבנה הזו עץ וביקש ממנו להביא לו עוד לבנות, וכשסירב הורה לו בטון מאיים שכדאי לו לטובתו האישית להביא לו תחמושת. לדבריו, הוא הבין שהלבנות שהוא העביר לנאשם שימשו לפיצוץ כלי רכב, ולשאלה מדוע אם כך הביא לו עוד, השיב איתי שמשפחת הנאשם לא נורמטיבית, **ש"הם אנשים קצת בעייתיים... משתמשים קצת בכח, קצת אה... אימים... הוא לא רצה לשמוע את המילה הזאת 'לא', אמר אה... 'תארגן' (עמ' 50).**

לאחר שהחוקרים אמרו לו שהם יודעים שיש עוד לבנות חבלה שקשורות אליו, ויודעים גם את הכמות, השיב איתי שיש 34 לבנות מספר 10 עם נפצים שהוא הביא מחנן, ונתן לנאשם אחרי הלבנה הבודדת, לפני כשלושה חודשים, והנאשם החביא אותם. לדבריו, בתחילה הוא לא רצה לתת לו, אך הנאשם החל ללחוץ ואמר שאם הוא לא יביא זה יגרום לבעיות לשניהם, ובליט ברירה הוא הביא לו אותם מחנן. לדבריו, הוא קיבל עבור הלבנות 3,000 ₪, 100 ₪ לכל לבנה, ולאחר שהחוקר הטיח בפניו שלפי דבריו הוא היה אמור לקבל 3,400 ₪, השיב איתי בחיוב ואמר שרק העריך (עמ' 71-77). לדבריו, הוא יודע שלבנות אלו קבורות אך אינו יודע היכן, הוסיף שיתכן שהן בבית העלמין, אך הביע חשש שהנאשם ידע שהוא אמר זאת (עמ' 80-81).

בת/29 הוסיף איתי שלאחר שהנאשם דיבר אליו בטון מאיים, הוא נסע אל חנן עם מאיר ולקח ממנו את 34 לבנות החבלה מספר 10 עם נפצים, שמאיר ידע על כך וקיבל ממנו סך של 1,600 ₪.

לשאלה כמה לבנות הוא העביר לנאשם בסך הכל, השיב איתי כי העביר 55 לבנות, פעם אחת 34, פעם אחת 20 ועוד אחת בודדת (ת/46א עמ' 81).

כשנשאל לגבי הוצאת רימונים מהצבא, טען איתי תחילה שלא הוציא דבר נוסף פרט ללבנות, לכדורים ולטילי הלאו עליהם סיפר (ת/46א עמ' 30). בהמשך, כשנשאל על כך שוב ונאמר לו שהוא יודע על מה מדובר, שאל איתי אם מדובר על מה שנגנב לגדוד רימון, וטען שמאיר הראה לו במשרדו תיק ובתוכו רימונים, כיומיים לפני חקירת מצ"ח בעניין זה, ואמר לו שהוא מוכר אותם לליאור. לדבריו, הוא לא קשור לרימונים, אינו יודע מה התמורה שמאיר קיבל עבורם וכיצד העבירם, מאיר סיפר לו שהוא לקח אותם לאחר שנכנס למחסן, אך הוא לא יודע איך הוא נכנס והוסיף ש"לפי ה.. זה, חקירות שהיה.. כאילו אני יודע שהמנעולים רגילים. יכול להיות שהוא נכנס דרך זה, זה לא בעיה. אתה מבין? שמנעולים רגילים כנראה החליף" (עמ' 37-40). לדבריו, הוא לא ספר את הרימונים, אך כל החטיבה יודעת כמה רימונים נגנבו, ומדובר בכ-28 רימוני רסס. בשלב זה טען איתי כי הוא שאל את מאיר איך לקח את הרימונים, וזה השיב שהוא שבר את המנעול, פרץ לבונקר והחליף מנעול (עמ' 43-46). בהמשך אמר איתי שהוא יודע בוודאות שליאור קיבל את הרימונים, ושמאיר מכר כל רימון ב-350 ₪ (עמ' 59-60), ולאחר מכן טען שמאיר הלך איתו לחברים שלו בבונקר רימון בזמן שעשה לו חפיפה, ובעת שהוא ישב עם חבריו, מאיר עלה לרכב עם תיק, ולאחר מכן הוא ראה במשרדו את הרימונים ומאיר אמר לו שהוא לקח אותם משם. לשאלה מדוע אם כך מאיר היה צריך לפרוץ מנעולים, השיב איתי שהוא לא היה צריך לפרוץ, ולאחר מכן אמר שכנראה הוא פרץ והכין את הרימונים יום לפני כן ושבאותו יום רק העמיס אותם (עמ' 61-69). איתי חזר על הדברים בת/29.

לשאלה כיצד נוצר הקשר בינו לבין הנאשם, השיב איתי שהנאשם עשה את המצבות לבני משפחתו וגם תרם פעם אחת לקבוצת הכדורסל שלו, וכחצי שנה לפני המעצר, כשהנאשם ראה אותו לבוש מדים, הוא שאל אותו מה הוא עושה, הוא השיב שהוא אחראי נשקיה, הנאשם שאל אותו אם יש לו "משהו להביא", הוא השיב שאין דבר כזה ושהכל רשום, ואז הנאשם שאל את מאיר מה הוא עושה, וכשזה ענה שהוא מתעסק עם תחמושת, הנאשם אמר לו שאם הוא יכול לארגן לו כמה דברים, ישלמו לו. לדבריו, לאחר כשלושה חודשים הנאשם התחיל ללחוץ יותר על מאיר, ומאיר סיפר לו (ת/46א עמ' 25-27).

בהמשך אמר איתי שהוא פוחד ממשפחת הנאשם (עמ' 70), ולשאלה איך הגיע למצב שמכר נשק, השיב שעם הנאשם זה קצת מורכב, כי הוא מכיר אותו הרבה זמן כאדם מאד מאיים בדימונה, לא חשב על זה יותר מדי, ורק רצה לשמור על משפחתו (עמ' 80).

עוד טען איתי שהיתה בינו לבין הנאשם נקודת מפגש קבועה ליד בית הנאשם (עמ' 78).

בנוסף, סיפר איתי שפנו אליו עוד אזרחים שהוא מכיר וביקשו תחמושת, אך הוא לא נתן להם כלום, וכי מדובר בליאור ששירת איתו בעבר בבסיס ובאיש קבע לשעבר בשם אשר מאשקלון (עמ' 28-29, 41-43).

- בחקירתו השניה מיום 8.4.14 (תמלול ודיסק ת/37), נחקר איתי בעיקר בחשד להנחת מטעני חבלה באשקלון ולרצח בדימונה, חשדות אותם הכחיש בתוקף.

לגבי הטילים טען איתי שהכריחו אותו, שהוא לא ידע על הטילים ולא פתח את התיק עד שאמרו לו (עמ' 10). כשנשאל איך הסכים להעביר טילי לאו, השיב שהוא לא רצה לעשות זאת ושזה לא קשור לכסף, אלא שהנאשם איים עליו ביום שישי. עוד טען שלפני מעצרו הוא שקל לחזור הביתה, ללבוש מדים ולהחזיר את הטילים לבסיס אך הוא נעצר, ושהוא אף אמר לנאשם שהוא שוקל להחזיר את הטילים (עמ' 33-37). גם לאחר שהטיחו בפניו שגרסתו לא מתיישבת עם שאר הראיות, עמד איתי על כך שמאיר הוא זה שעשה את עסקת הטילים עם הנאשם, אם כי הודה שמאיר מכיר את הנאשם דרכו (עמ' 55-57).

לשאלה אם הוא ומאיר העבירו את הרימונים לליאור, השיב איתי שהוא לא העביר דבר לליאור, שיתכן שמאיר העביר, וחזר על כך שמאיר הוציא את הרימונים מהבונקר ללא ידיעתו, בזמן שהוא דיבר עם אנשים ואסף מישהו (עמ' 27-28). כשנאמר לו שליאור אמר שהוא מכר לו כ-3,000 קליעים, איתי שלל זאת (עמ' 32), וכשנאמר לו בהמשך שגרסתו אינה מתיישבת עם גרסאותיהם של ליאור ומאיר, הכחיש איתי שהוא שלח לליאור את הכדורים עם מאיר (עמ' 51-55).

לשאלה כמה לבנות חבלה הוא הוציא מהבסיס ונתן לנאשם, השיב איתי שהוא הוציא פעמיים בלית ברירה, תחת לחץ ואיומים, פעם הוציא 11 לבנות ופעם הוציא אחת, ולא היתה כמות גדולה יותר, כשדובר רק בחצאים ולא בלבנות שלמות. כשנאמר לו שחנן אמר אחרת, השיב איתי שאת הלבנות השלמות חנן העביר לו עם שוברים והוא נתן אותן לגדוד (עמ' 30-31).

- בחקירתו השלישית מיום 10.4.14 (תמלול ודיסק ת/39, הודעה ת/31), לאחר שנאמר לו שיש מצלמות בבונקרים ושמצפיה בצילומים עולות גניבות נוספות של אמל"ח, השיב איתי שזה לא קשור אליו, וחזר על כך שאת טילי הלאו הוא לקח בשני תיקים בשדה תימן לבקשת מאיר, עבור חבר של מאיר.

- בשיחתו של איתי עם המדובבים בתא המעצר ביום 10.4.14 (תמליל ודיסקים ת/36), התנהלה שיחת חולין בין איתי למדובבים, בין היתר באשר לסיבת מעצרו. כשנשאל לסוג הנשק בו הוא סוחר, השיב "לאואים" וסיפר שבמוצאי שבת הוא נסע עם 10 טילי לאו בתיק ברכבו כדי לתת אותם לחבר, אך אז נעצר בדיבורו והסביר שעורך הדין שלו הזהיר אותו מהאזנות (עמ' 6-8), בהמשך סיפר שאמר בחקירתו שהוא העביר את התיקים עבור מאיר בלי שידע מה יש שם (עמ' 12-13).

לאחר מכן אמר איתי שהוא חשוד גם בהוצאת 60 לבנות חבלה ו-30 רימוני רסס, אך **"לא הביאו כלום... הכל מוחבא"**, הוסיף שיש לו 80 לבנות חבלה בחוץ, אך זה קבור ומאיר לא יודע (עמ' 14-15, 17), ובהמשך אף הציע למכור לאחד המדובבים לבנות עם נפץ ב-400 ₪, שהוא יעביר לו עם מישהו או בעצמו לאחר שייצא למעצר בית, והם דיברו על מחירי אמל"ח (עמ' 16, 18-19).

עוד סיפר איתי על הקשר בינו לבין הנאשם, על כך שהם חברי ילדות, ושהוא סולק משב"ס בגללו (עמ' 22-24), סיפר על החקירה האחרונה בה הואשם במכירת טיל לאו לבן מיעוטים וברצח, ואמר שאף פעם לא התעסק עם ערבים (עמ' 25-26), אלא **"אמרתי לך מאור מלכה הזו מכרתי, רק לו.."** ולשאלת המדובב **"כאילו רק לו אתה מוכר? מה? והוא מעיף?"**, השיב בחיוב (עמ' 26, ש' 16-18, וכן בש' 30-31), והוסיף שהוא לא סומך על כל אחד ופוחד ממשפטי פעולה. עוד ציין שביום שעצרו אותו, עצרו גם את הנאשם שחיכה לו, שביום שישי הנאשם התקשר אליו ואמר לו שהאדם שהוא צריך לקחת אליו, שאותו רק הנאשם מכיר, לא יכול להכנס לדימונה, והוסיף שזה עורר את חשדו ולכן הוא רצה להחזיר את הטיילים לבסיס (עמ' 27).

בהמשך, הציע איתי לעבוד עם אחד המדובבים, וכשזה שאל איך הוא יכול לדעת שהוא לא "מנייק", השיב **"תבדוק אותי... ניתן לך לדבר עם מאור יגיד לך כמה שאני אמיין... עם מאור מלכה הזו"** (עמ' 30-31), וציין שאצל הנאשם בבית יש "קצר" (אקדח) וכן יש לו לבנות, רימונים ו-7 משתיקי קול, שהוא סיפק לו אך עדיין לא קיבל תמורה עבורם (עמ' 33). לדבריו, הנאשם מוכר את מה שהוא העביר לו, ולכן החוקרים מפילים עליו (על איתי) כל מה שהם יכולים (עמ' 37-38).

בהמשך סיפר שיש עצור נוסף מתל אביב, לו הוא מכר כדורים לאקדח, ולפני כשנתיים מכר לו 20 רימוני רסס, אך הוא אמר שלא הביא לו (עמ' 42), הסביר מדוע לא שמו לב בבסיס לחוסרים, מאחר שהוא השתמש ב"צריכות" ולקח מהחירום (עמ' 43), ובהמשך אמר שיש אצל הנאשם 13 רימונים, שהוא ישלם לו עבורם 200 ₪ לרימון, ושהוא לא יודע מה המחירים ובכמה הנאשם מוכר (עמ' 43, ש' 24-37).

לאחר מכן אמר איתי שהוא היה אמור לקבל 1,000 ₪ לכל טיל, שהיתה הזמנה ל-10 טילים ע"י אלו שאמורים היו לקבל אותם, ושהנאשם הוא זה שמכיר אותם (עמ' 44).

במהלך השיחה, המדובבים שבו ואמרו לאיתי שכנראה שהנאשם "פתח עליו", ובשלב מסוים איתי השיב שלא נראה לו כי **"אבל אתה יודע מה זה, למה עוד לא נראה לי שהוא הפיל אותי? כי הוא אני עבדתי איתו שנתיים"** ולשאלת המדובב כמה יצא לו מזה השיב **"עשיתי עד עכשיו איזה שישים אלף"** (עמ' 58, ש' 31-34), וציין שלא החזיק את הכסף בבנק, ושכבר לא נשאר לו כלום (עמ' 59, 67).

בהמשך דיברו על ערכות ל"ניקוי" נשק, וכשנשאל אם הנשקים של הנאשם "נקיים" או "מלוכלכים", השיב איתי שאינו יודע, ושהנאשם רק ביקש ממנו כדורי 0.67, שזה טיפה פחות מ-9 מ"מ (עמ' 70).

בחלק נכבד מהשיחה פירט איתי אמל"ח שנותר לו מוחבא בבסיס, שאפשר לשלוח חייל שיאסוף אותם מחייל שלו, לקחת מפתח שהחביא בבית, או לחכות שישתחרר ויספק להם (עמ' 72-76, 81-83), כשנאמר לו שהם לא רוצים להכנס לבסיס, שיסביר איפה יש לו מחוץ לבסיס ושיתגמלו אותו, השיב איתי שיש לו 90 לבנות חבלה מוסתרות באדמה בבית העלמין, שהוא יכול להפנות אותם לאבי הנאשם שעובד שם ויודע איפה הן נמצאות, וששלמו לו 200 ₪ ולאב 200 ₪, ובהמשך אף הסביר היכן מוסתרות הלבנות (עמ' 72-77, 84-87). כשנשאל אם יש גם רימונים, השיב איתי **"יש אצלם, זה החרא אצלו... הוא קובר את זה הכל... אתה מבין... עושה לי אני קובר הכל ואני גם לא, תשמע אני גם לא יכול ללכת כי אני מפחד כי ההוא הוא אחד שמוכר במשטרה אתה מבין? אני לא מוכר... אז ככה אני לא מסתובב איתו, הם לא יודעים שאני מסתובב איתו אז הוא קובר את זה וכל פעם מתקשר אליו נו מה קורה? מה זה? יש לו כל פעם טלפון שהוא מחליף, נו מה קורה? מה זה? אז ככה זה הולך"** (עמ' 88 ש' 21-33).

בהמשך סיפר איתי שראה את הנאשם בתחנה אך בלי אזיקים, ושהוא פוחד שהוא שיתף פעולה עם המשטרה ו**"נתן להם בטח את הכל... ואז אני אכלתי אותה"** (עמ' 92-93), ציין שהנאשם עבד רק איתו ולא מכיר את החיילים לרבות את מאיר (עמ' 95, ש' 29-32). בהמשך אמר שהוא מחכה להשתחרר ו**"תן לעוף מפה קודם וזהו, רק תן לי לראות שחבר שלי גם לא עשה לי פארטיי שם"** ומבהיר שכוונתו לנאשם (עמ' 104, ש' 35-39).

בהמשך סיפר איתי למדובבים שוב על הגרסה שסיפר בחקירה לגבי הטילים, וציין שעורך דינו אמר לו לעמוד על מה שאמר (עמ' 107). כשנשאל אם הנאשם היה קשור, השיב **"הוא הביא לי את התיקים"** (עמ' 113 ש' 16), וכשנאמר לו שהכוונה היא לסיפור של הרצח, השיב שגם הוא לא קשור.

- בחקירתו הרביעית מיום 11.4.14 בשעה 14:37 (תמלול ודיסק ת/38, הודעה ת/32), גם לאחר שנאמר לו שהצטברו ראיות נגדו ושכדאי לו לספר את האמת, שב איתי על גרסתו שהוא לא היה שותף לגניבת הרימונים, שלא נתן לנאשם רימונים, ושהוא קיבל את הטילים ממאיר. כשנאמר לו שהנאשם הכחיש שהוא איים עליו, טען איתי שהוא משקר, וחזר על כך שהנאשם איים עליו פנים מול פנים גם בנוגע לטילים וגם בנוגע ללבנות. כשהוטח בפניו שהסיפור שלו לא הגיוני, כי מאיר שלא ידע על האיום, לכאורה בתזמון מדויק יזם את העברת הטילים לנאשם, טען הפעם שהוא סיפר למאיר פנים מול פנים שהנאשם ביקש ממנו טילי לאו ואיים עליו, ומאיר אמר שיש לו מפתח של גדוד שקד ושהוא יכול לגנוב עבורו טילי לאו, ואז התקשר להגיד לו שהוא יכול לבוא לקחת את הטילים מהבסיס.

לגבי טענתו של מאיר שהוא הגנב והמארגן של הקבוצה, ושהוא אף פעם לא טען שהוא פוחד ממישהו או מאיום, השיב איתי שזה לא נכון. לדבריו, הוא לא התלונן במשטרה על איומיו של הנאשם כי פחד ממשפחת הנאשם, וגם לא סיפר לאף אחד אחר. לגבי הטענה שמאיר והנאשם לא מכירים זה את זה, השיב איתי שהוא הכיר ביניהם.

- בשיחה עם החוקר אייל סבן מיום 11.4.16 (תמלול ודיסק ת/40), כשנאמר לאיתי שהנאשם כבר נתן מה שהיה לו, שהוא נשאר לבד ושהם יודעים שהוא לא נתן הכל, והוא התבקש להוביל את החוקרים לאמל"ח שברשותו, השיב איתי שאין לו אמל"ח בחוץ והוסיף **"למאור יש שם אמצעים, לא לי... רק למאור יש אמצעים, אין לי, אין לי כלום, נשבע לך אין לי כלום... אין לי דבר אחד... יש הכל למאור... יש לו כל האמצעים שאתה רוצה..."**. לדבריו, לנאשם יש לבנות ונפצים ואקדח שעבורו הוא ביקש ממנו כדורי 0.67, והוא אמר לו שהוא קובר אותם, אך הוא לא יודע איפה (עמ' 2-3).

בהמשך, גם לאחר שהחוקר הסביר לו שאם ייתן את האמל"ח שיש לו בחוץ הוא ישפר מאד את מצבו, המשיך איתי לטעון שיש רק אצל הנאשם, ולשאלה כמה לבנות חבלה יש לנאשם, השיב שיש לו 60 לבנות מספר 4 ומספר 10, שהנאשם אמר שהוא קובר אותן, ושהוא החביא אותן בבית אביו ובבית כנסת. עוד אמר איתי שהוא קיבל מהנאשם כ-200 ₪ לכל לבנה (עמ' 6-7). בהמשך, הכחיש איתי שיש לו עוד לבנות או מפתח לבונקר של רימון (עמ' 9), אמר שלא החביא דבר, דיבר על המפגשים עם הנאשם והוסיף **"גם על הרימונים אני לא יודע איפה מוחבאים"** (עמ' 12).

- בחקירתו החמישית מיום 11.4.14 בשעה 17:30 (תמלול ודיסק ת/41, הודעה ת/33 [ההפניות לתמלול]), ציין החוקר אייל זיטון (להלן- זיטון) שלפני החקירה איתי אמר לו שאת הרימונים הגנובים הוא העביר לנאשם ולא לליאור, איתו אישר זאת ואמר שמאיר הביא לו את הרימונים והוא העבירם לנאשם, אך לאחר שנאמר לו שזה לא מדויק, השיב שהוא ומאיר הוציאו את הרימונים בלילה מהבונקר של גדוד רימון, כשבוע לפני חקירת מצ"ח. לדבריו, הרימונים היו בארגז עץ שהכיל שני ברוסים, בכל ברוס 16 רימונים, ובארגז נפרד עוד שני רימונים, כך שהם גנבו בסך הכל 34 רימונים (עמ' 1-5). לשאלה כמה כסף הוא קיבל מהנאשם תמורת הרימונים, השיב איתי שהוא ומאיר קיבלו 100 ₪ כל אחד לרימון (עמ' 7).

לשאלה מדוע עד עתה טען שהעביר את הרימונים הללו לליאור, השיב איתי **"טעיתי"** ולשאלה איך אפשר לטעות, השיב **"שיקרתי"** ואמר שהוא לא יודע למה (עמ' 5, ש' 28-39).

לשאלה אם שיקר בעוד משהו, השיב איתי ששיקר בנוגע לכדורים שסיפק לליאור, והבהיר כי כשבועיים לפני מעצרו, הוא נתן למאיר 3,600 כדורים שקיבל מחברו בלוט"ר אילת, ומאיר העביר אותם לליאור (עמ' 6), ותמורתם הוא ומאיר קיבלו 1,800 ₪ לכל אחד. בהמשך טען שליאור ביקש ממאיר את הכדורים ומאיר ביקש ממנו (עמ' 12).

לגבי הטענה שהוא מכר רימונים לליאור שנה וחצי קודם לכן, איתי הכחיש תחילה, ולאחר מכן אישר שמכר לליאור 9 רימוני רסס שנשארו לו במכולה ממבצע "עמוד ענן" תמורת 2,700 ₪, והעבירם לאביו של ליאור כשנפגשו בצומת קסטינה (עמ' 7-10).

בחקירה ארוכה עמד איתי על כך שאין לו לבנות חבלה מוסתרות בחוץ, בניגוד לנאשם (עמ' 14-21), אמר שהנאשם אמר לו שהוא קובר את לבנות החבלה והרימונים מחוץ לעיר, אך הוא לא ראה איפה.

בנוסף, סיפר איתי שלפני כשלושה חודשים היו לו במכולה של הנשקיה 24 לבנות חבלה שחנן הביא לו, הוא נתן אותן לנאשם שהחביא אותן בחוץ, והנאשם טרם שילם עבורן, ובמכולה היו גם פתיל השהיה וקופסת נפצים אך הוא לא זוכר אם נשארו בה נפצים (עמ' 25-27).

לגבי הטילים אישר איתי שהוא נגע בהם, טען שנגע במכסים של הארגז וגם בטיילים עצמם **"כי נפלו מה.. יצאו מהתיק כי התיק נקרע"** (עמ' 32), וכן טען שלמאיר יש מפתחות לבונקר, ושמאיר החליף את המנעולים בבונקר של רימון (עמ' 33).

- בחקירתו השישית מיום 16.4.14 (הודעה ודיסק ת/34), המשיך איתי להכחיש שהחביא לבנות חבלה מחוץ לבסיס, כשנשאל אם סיפר למישהו שהחביא לבנות מחוץ לבסיס, או אם דיבר עם מישהו על הצמדת מטענים לכלי רכב, השיב כי דיבר על כך עם מישהו במעצר. לשאלה מה עוד סיפר לאותו בחור במעצר והאם סיפר לו על אביו של הנאשם, השיב איתי בחיוב, ואמר שהוא סיפר שהנאשם ואביו פועלים יחד, מחביאים תחמושת, שיש לאב אקדח עבורו הוא ביקש ממנו

כדורי 0.67, ושיכול להיות שהאב יודע היכן הנאשם מחביא את הלבנות, ובהמשך אמר שהוא לא מסר אמל"ח לאבי הנאשם ושהאב לא היה מעורב (עמ' 2-3). לשאלה אם הוא סיפר לבחור על לבנות שהוא מחביא בחוץ, השיב תחילה שהוא אמר לו שיש לנאשם, ולאחר מכן השיב בחיוב ואמר שסתם אמר זאת כי הוא לא מכיר אותו, והוסיף **"סתם. אמרתי לו כדי שיעזוב אותי הוא יושב לי על הראש. הוא אמר לי שהוא מהמשפחה של ריקו שירזי וחשבתי שהוא יכול לעזור לי. סתם אמרתי לו את זה. אבל אין לי כלום בחוץ"**, לדבריו, אמר חצי אמת וחצי שקר לאותו עצור, רק כדי שיעזוב אותו (עמ' 3).

לשאלה אם הוא חושש מאבי הנאשם, השיב איתי בחיוב, אך טען כי הוא לא יודע אם הוא מעורב באירועים, אמר שהוא תמיד נפגש עם הנאשם לבד ליד בית הורי הנאשם, וציין שמעורבות האב היתה בכך שהוא ביקש ממנו תחמושת לאקדח, שפעם אמר לו **"הלבנות חבלה שהבאת למאור זה מספיק לא צריך יותר"**, ופעם אחרת דיבר איתו על הרימונים ושאל אותו על חקירת מצ"ח לגבי גניבת הרימונים, כשלטענתו הוא סיפר לנאשם שהרימונים שהוא הביא גנובים ושיש על כך חקירה במצ"ח, וכנראה שהנאשם עדכן את אביו (עמ' 4-5).

לדבריו, מדובר ב-34 רימוני הרסס שהוא הביא מהבונקר של גדוד רימון בשדה תימן, שכשבוע לפני שהתגלתה הגניבה, הוא בא עם מאיר במשאית של האפסנאות, מאיר שבר את המנעול ונכנס פנימה עם פנס, הוא נכנס אחריו עם תיק לתוכו הכניס מאיר את הרימונים, הם סגרו את הארגזים, מאיר החליף מנעול בדלת והם נסעו לבסיס, שם מאיר עטף כל רימון באיזולירבנד, והחביא אותם בגג של האפסנאות, וביום חמישי בשבוע הוא לקח את הרימונים ברכבו, נפגש עם הנאשם ליד בית הוריו, מסר לו את הרימונים וקיבל ממנו 6,800 ₪ בהם התחלק עם מאיר, כשהנאשם שילם 200 ₪ לרימון. בהמשך הכחיש איתי את הטענה שמאיר רק שמר מחוץ לבונקר.

לשאלה למה הוא לא סיפר זאת קודם, השיב איתי שהוא סיפר ביום שישי שהביא את הרימונים לנאשם. לשאלה מדוע אמר תחילה שראה את הרימונים אצל מאיר ושמאיר מכר אותם לליאור, השיב שהוא שיקר כי **"הייתי לחוץ ולא מצאתי את עצמי בכלל"** (עמ' 5-6).

לשאלה מי נכנס לקחת את טילי הלאו ומי נשאר בחוץ, השיב איתי שמאיר פתח את הבונקר עם מפתח, שניהם נכנסו פנימה, מאיר פתח את הזבילים והכניס את הטיילים לתיק והוא סגר את המכסים. לגבי הטענה שמאיר רק שמר בחוץ ואיתי נכנס לגנוב, השיב איתי שזה שקר (עמ' 6).

לדבריו, מאיר לא היה איתו בעת שהעביר אמל"ח לנאשם. לגבי טענתו של מאיר שהוא נסע איתו מספר פעמים ונשאר ברכבו בזמן שהוא נפגש עם הנאשם, שראה אותו מוסר לנאשם שקית שהוציא מתא המטען, ולאחר מכן הוא הראה למאיר הרבה שטרות בארנק ואמר לו שביצע עסקה, השיב איתי שמאיר באמת בא איתו כמה פעמים לנאשם, וחיכה ברכב בעת שהוא הביא לנאשם את הלבנות, אך הוא לא קיבל כסף (עמ' 7).

לשאלה אם הוא בטוח שמסר רימונים לאביו של ליאור כץ, השיב איתי כי הוא יושב כל החג ורענן את זכרונו, ונזכר שליאור פנה אליו אחרי "עמוד ענן" שיארגן לו נשק ותחמושת תמורת תשלום, שאחרי מספר ימים הוא אמר לליאור שיש לו 9 רימוני רסס עודפים, ליאור אמר לו שמשלמים 300 ₪ ליחידה, הוא הסכים ומסר לו את הרימונים בבסיס בתוך תיק, ולאחר מספר ימים נפגש עם אביו של ליאור בצומת קסטינה וקיבל ממנו 2,700 ₪, מתוכם העביר ביוזמתו 500 ₪ לליאור. לדבריו, הוא לא יודע אם לאחר שהעביר את התיק לליאור, זה התקשר למאיר שיוציא אותו מהחדר וימסור אותו לאביו (עמ' 4).

אשר ל-3,650 כדורים, סיפר איתי שמאיר פנה אליו בשם ליאור, הוא ארגן את הכדורים, שם אותם בקיטבג ומאיר בא אליו, לקח אותם ואמר שהעבירם לליאור, הוא ומאיר קיבלו תמורתם 1,800 ₪ כל אחד, והוא קיבל את חלקו ממאיר (עמ' 4). בהמשך עמד על כך שההתנהלות של ליאור לגבי הכדורים היתה מול מאיר, בשונה מבנוגע לרימונים (עמ' 7).

ב. עדותו של איתי בבית המשפט

כאמור, איתי הגיע להעיד לראשונה ביום **20.4.15**, כאשר מתחילת העדות הבהיר כי הוא לא מתכוון להעיד לפני סיום עדותו במשפטו בבית הדין הצבאי, זאת גם לאחר שניתן לו חסיון מפני הפללה עצמית והובהר לו שדבריו לא ישמשו כראיה נגדו בהליך אחר, וגם לאחר שהתאפשר לו להיוועץ בעורך דינו.

לאור התנהגותו, הוכרז איתי כעד עוין לתביעה, ואמרותיו במשטרה הוגשו מכח סעיף 10א(א) לפקודה.

באותו מועד, הן בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ המאשימה והן בחקירתו הנגדית על ידי הסנגורים, השיב איתי לרוב השאלות שהוא לא מתכוון או לא יכול להעיד. עם זאת, איתי שיתף פעולה באופן חלקי עם הסנגורים בנוגע לשאלות כלליות, אישר בלקוניות חלק מהטענות שהעלו לגבי התנהלות בלתי תקינה של חוקרי המשטרה כלפיו ולגבי רצונם שיפיל את הנאשם, טען כי זיטון אמר לו שאם יפיל הכל על הנאשם הוא ייצא מזה, טען שחלק מדבריו בחקירות אמת וחלק שקר, ושכל מה שאמר בנוגע לנאשם זה שקר, אך אמר שיפרט את הדברים לאחר שיסיים את משפטו.

לאחר הדיון האמור, זומן איתי לבקשת ההגנה למספר ישיבות נוספות, לצורך השלמת חקירתו הנגדית.

בהמשך חקירתו הנגדית ביום **30.6.14**, פירט איתי את טענותיו בנוגע להתנהלות החוקרים. לשאלות הסנגור, אישר איתי שבמהלך חקירתו הוא קיבל מכות והנחו אותו מה לומר, אך טען שדברים אלו נעשו כמעט תמיד מחוץ לחדר החקירות. עוד אישר, כי בתחילה התייחסו אליו מאד יפה בחקירות, הציעו לו אוכל ועוגות, ובהמשך היחס אליו השתנה, בהתאם לדברים שאמר בחקירות.

לדבריו, לאחר מעצרו הוא נלקח ע"י שלושה בלשים לחיפוש בביתו, כשאחד מהם, ציון רזפורקר (להלן- ציון), דיבר איתו בהודית ואמר לו **"איך אתה עושה את זה לעדה שלנו, אתה הודי משלנו למה אתה עושה דברים כאלה"**, וכן אמר לו בעברית בבית ובדרך לחקירה שהוא יהיה איתו בחקירות ויעזור לו, שהם **"מחפשים את מאור, תפיל הכל על מאור, אני יודע שאתה לא אשם בזה, אתה רק איזה בורג קטן"**, שהם יחידה חזקה, ש"ישבו" על הנאשם הרבה זמן, ושדרכו הם הגיעו אליו. עוד טען שציון ישב בחקירתו הראשונה, והשרה עליו בטחון לגבי כך שהחוקרים יעזרו לו כמו שהם דיברו (עמ' 915-916). בהמשך אמר איתי שהוא הכיר את ציון רק באותו יום, שציון נכח רק בחקירתו הראשונה ואמר לו שאלו האנשים איתם הוא יכול לדבר, ואישר שבמהלך החקירה ציון התערב ולמעשה רמז לו שעליו להפיל הכל על הנאשם כמו שהם דיברו בחוץ, כי היחידה רוצה את הנאשם ולא אותו (עמ' 944-946). לאחר מכן טען איתי כי כשהם היו בביתו, ציון אמר לו שיעבוד איתם וייתן לו שמות ו**"אמר לי אנחנו נשים אותך כסמוי, הכל. אתה תצא מהתיק הזה גם"** (עמ' 957-958).

עוד טען איתי שיש לו היכרות מוקדמת עם זיטון, אשר ראה אותו לפני החקירה ואמר לו **"אל תדאג, יהיה בסדר, אני אבוא לחקור אותך"**, שאל אם יש לו בעיה שהוא יחקור אותו, והוא השיב שלא. איתי אישר שבמהלך החקירה זיטון אמר לו מספר פעמים משפטים מהם משתמע שהם תיאמו קודם לכן מה הוא יגיד בחקירה, כמו **"זה לא מספיק"**, או **"תגיד**

מה שאתה רוצה, אנחנו ניישר את זה אחרי זה, הוסיף שזיטון גם יישר את זה אחר כך והסביר **"אם זה לעצור את אשתי, לעצור את אבא שלי, כשרצו לקחת לי את הילדים"** (עמ' 917-918). בהמשך אמר איתי, שלפני החקירה זיטון אמר לו שהוא רק קרבן ושהנאשם הוא היעד ושם הוא יפיל את הנאשם זה יעזור לו, אמר שהיה לו נוח לדבר עם זיטון בגלל ההיכרות הארוכה ביניהם, ושזיטון וציון אמרו לו לפני החקירה שאם הוא יפיל הכל על הנאשם הוא ייצא מזה. איתי גם אישר שבמהלך החקירה, זיטון עשה לו סימנים שכוונו להזכיר לו את מה שהם דיברו בחוץ, ובמהלך החקירה אמר שאם תהיה בעיה הם "יישרו" את זה בסוף (עמ' 923-929).

בנוסף טען איתי, כי הקצינה מזל אסטרן (להלן- מזל) פנתה אליו עם טופס ואמרה לו שזה כדי לפנות לפקידת סעד שתקח לו את הילדים, אך הוא לא חתם, ושגם עצרו את אביו והוא ראה אותו עם אזיקים, וכל זאת בגלל שהוא לא שיתף פעולה עם החוקרים (עמ' 918). בהמשך אמר שבשלב מסוים מזל אמרה לו **"שמע אתה בא להישפט, בצד ימין יש לך טילים, בצד שני יש לך את הלבנות... אם אתה תודה ותפיל את מאור ואנחנו נרשום את הדו"ח הזה לשופט והשופט תתחשב בך. ואתה תצא מזה מהר"**, שלאחר מכן החוקרים איימו שיעצרו את אשתי, ואכן לקחו אותה פעמיים לחקירה והוא חשב שעצרו אותה, ושלכן כשמזל באה אליו עם הטופס, שאלה מה הגילאים של ילדיו, ואמרה שפקידת הסעד צריכה לבוא לקחת את הילדים, הוא באמת חשב שלקחו לו את הילדים. לדבריו, זיטון שעמד במסדרון אמר לו שהוא ידבר עם מזל כדי שלא ייקחו לו את הילדים. לשאלת הסנגור אמר איתי שזה לא היה בחקירה הראשונה, והוא מאמין שזה היה ב-8.4.14 או ב-11.4.14, כשבשלב זה **"העדפתי להודות וסתם להגיד העיקר שיעזבו את הילדים שלי ואת אשתי"**, ושרק לאחר מכן הוא גילה מעורבות הדין שייצגה אותו שזה לא נכון (עמ' 963-965).

עוד טען איתי, שבשלב מסוים כשזיטון אמר לו שהוא לא משתף פעולה, נכנס החוקר אייל סבן עם מפקד הימ"ר עזרא (להלן- מפקד הימ"ר), אייל סבן אמר שהוא יפרק את משפחתו, ימחק אותה ויפגע בה, ועשה תנועת מחיקה עם היד על הדף, ומפקד הימ"ר החל לצעוק עליו, הורה לו להוריד ידיים מהשולחן ויצא החוצה, ולאחר מספר דקות הוציאו גם אותו החוצה, לקחו אותו למשרד של מזל, שם מפקד הימ"ר החל לקלל אותו, אמר שהם יישבו עליו הרבה זמן ויפגעו במשפחתו, דחף אותו בהיותו אזוק וסטר לו, ואמר שלא ייתן לו לדבר עם עורך דינו, כל זאת בגלל שהם רצו שהוא יישר איתם קו בחקירות. לשאלת הסנגור מה הם רצו שהוא לא סיפק להם, השיב איתי שהם רצו שהוא יפיל את הנאשם (עמ' 919-920).

עוד טען איתי, שזיטון הבטיח שהוא יכתוב מכתב לשופט, **"שאני דובר אמת ושהכול בסדר ושלא צריך לתת לי עונש כבד כביכול"**, וכך עשתה גם מזל בחדרה, והוא הבין שבתמורה הוא צריך לעזור להם בכך שיפיל את הנאשם (עמ' 931).

בהמשך הוסיף איתי שהאיום שיעצרו את אביו שבר אותו, שבהתחלה הוא צחק ולא האמין שהם יעשו זאת, אך לאחר מכן ראה את אביו מגיע אזוק לחדר, זיטון יצא מחקירת אביו ואמר לו שאביו נחקר עכשיו בגלל שהוא לא מודה, אם כי הוא לא זוכר במה רצו שיודה, ואמר שכשראה את אביו עצור זה שבר אותו (עמ' 961-962).

עוד טען איתי, שבחקירה הראשונה הוא שיקר **"כדי לצאת מזה. כמו כל בן אדם... מהתיק הזה"**, בגלל דברי החוקרים שישתף איתם פעולה, שהנאשם יותר קשור לתיק ממנו, ושיפיל הכל על הנאשם. לדבריו, הוא שיקר בכל מה שאמר בחקירה זו לגבי כסף שקיבל מהנאשם עבור לבנות, רימונים וכדורים, שכן הוא לא מכר לנאשם דבר ולא קיבל ממנו כסף, ואף שיקר כשאמר שהוא פוחד מהנאשם וממשפחתו, או שהנאשם איים עליו (עמ' 929, 941).

בנוגע לרימונים, טען איתי שהוא אמר בחקירה הראשונה שנגנבו משהו כמו 24, 28 רימונים כי התבלבל. לשאלת הסנגור, אישר איתי שציון זיטון דיברו איתו בחוץ לפני החקירה, ואמרו לו **"תפיל אותו על הרימונים והכדורים... ותדחוף את זה למאור, אנחנו יודעים הכל"**. לדבריו, ליאור קיבל את הרימונים ממאיר, אך זיטון ניסה לרמוז לו שהוא לא צריך את ליאור אלא את הנאשם (עמ' 937-938). בהמשך אמר שבשנת 2013 נגנבו 34 רימוני רסס מגדוד רימון, שהוא ידע את הפרטים מחקירת מצ"ח, שראה את הרימונים בתיק אצל מאיר, ושמאיר אמר לו שהוא מכר אותם לליאור תמורת ₪350 לרימון (עמ' 967-968, 970-971).

לדבריו, זיטון אמר לו עוד לפני כן לשייך גם את הלבנות לנאשם, אך בפועל הוא קיבל את הלבנות מחנן, בעקבות חוסרים של תחמושת בחטיבה והעביר את כולן בתוך הצבא, לרבות 30 מהלבנות שהיו ללא שובר, אותן העביר לנגד בשם אורן (עמ' 939-940). בהמשך אמר שהשוני לגבי מספר הלבנות שהוא אמר בחקירה זו, נבע מכך שהוא היה צריך לשתף פעולה עם החוקרים כדי לצאת מהתיק, ו**"לזרום איתם במספרים"**, אך לא היה שום דבר. לאחר מכן אמר ש**"מרב ששיקתי בכמויות שאומרים שאני מכרתי למאור, לא שלטתי בכמויות... אז לא זכרתי מה אמרתי בחקירה הקודמת"**. (עמ' 958, 962-963).

לגבי זה שאמר בחקירה שמאיר הוא זה שיזם את עסקת הטיילים מול הנאשם, אמר איתי תחילה שנראה לו שזה מה שהחוקרים ציפו לשמוע, אך מיד לאחר מכן הבהיר כי החוקרים לא דיברו איתו מחוץ לחדר החקירות על מאיר אלא רק על הנאשם (עמ' 961).

לגבי הכדורים, טען איתי שמדובר בקליעים שקיבל מחברו באילת בשל חוסר בגדוד שקד, שמאיר מכר 3,650 כדורים לליאור, ושגם בנוגע לכך ביקשו ממנו החוקרים להפיל את האשמה על הנאשם (עמ' 966).

איתי אישר שבחקירות הבאות יחסם של החוקרים כלפיו השתנה, וזה התבטא בין היתר ביחסם לבני משפחתו, בכך שמפקד הימ"ר הרים עליו ידיים, ובכך שהתחילו **"להפיץ עלי דברים... להמציא"**, שהוא רצח מישהו, שהכין מטעני חבלה והטמין מטענים בכלי רכב באשקלון (עמ' 971-973).

לדבריו, הוא הכחיש גם בפני המדובבים שהוא מעורב ברצח או בהנחת מטענים, אך התרברב בפניהם בעניינים האחרים, בגלל שאחד מהם אמר שהוא קשור לארגון פשע של שירזי, והוא הבין רק לאחר מכן שמדובר במדובבים, וצין שהוא הבין שבעקבות דבריו למדובבים, השוטרים הלכו לחפש את המפתח שלכאורה החביא בגרב בביתו, ולא מצאו דבר (עמ' 976-977).

בהמשך חקירתו הנגדית ביום **16.9.15**, שב איתי וטען שהוא שיקר בחקירותיו במשטרה, כתוצאה מאיומים שהופנו כלפי משפחתו, שלא גנב רימונים מהצבא, לא מכר רימונים לנאשם, ולא מכר אחר לבנות חבלה.

כשהופנה לכך שבחקירתו הראשונה הוא אמר שמאיר גנב את הרימונים ומכר אותם לליאור, ושרק ביום 11.4.14 (ת/33) טען שמכר את הרימונים לנאשם, ונשאל לפשר שינוי הגרסה, השיב איתי כי החוקרים **"כל הזמן הם רצו ליישר קו וכל פעם שלא ישרתי קו הם היו מוציאים אותי בחוץ... תכל'ס הם רצו תמיד את מאור מלכה"**, וכשהתבקש להבהיר מה קרה ב-11.4.14, השיב **"אני לא זוכר... אמרתי לך עוד פעם היה שמה הרבה דברים במסדרון שמה שזה גרם לי זה לשנות את הגרסה, כל הדברים שהיה מסביב, ובגלל זה השתנתה הגרסה מליאור כץ למאור"** (עמ' 987-989). לשאלת בית המשפט אישר איתי כי למעשה הגרסה הראשונה שמסר בחקירה, היא הנכונה, ולא הוכתבה לו

ע"י החוקרים (עמ' 994).

עוד טען איתי כי הוא לא מכר דבר לליאור, ואם אמר בת/33 שמכר לו 9 רימוני רסס, זה בגלל שזיטון נתן לו את המספר הזה כשישב איתו ועם מזל במשרד, בהתאם לגרסתו של ליאור (עמ' 992). לשאלה מדוע אמר בת/33 שהרימונים נשארו לו מ"עמוד ענן", כלומר מתחילת שנת 2013, כשנה ו-3 חודשים לפני תחילת החקירה, השיב איתי הוא לא יודע למה אמר זאת, אך ציין שהיה לו עודף של מאות רימונים לאחר המבצע (עמ' 996). לשאלה מדוע אמר שהוא עצמו מסר לליאור את הרימונים, השיב כי היו הרבה דברים שהוא היה צריך ליישר איתם קו בחקירות, ואישר שנאמר לו מה ליאור אמר בחקירה ועם זה היה צריך ליישר קו (עמ' 1002).

לגבי התחמושת הקליעית, העיד איתי כי אכן קיבל תחמושת קליעית ללא חתימה, אך לצרכי אימון בלבד ובידיעת מפקדיו, ומעולם לא מכר תחמושת לליאור או לנאשם. עם זאת, ציין כי העביר חלק מהתחמושת שקיבל למאיר עבור הגדוד שלו, ואף דיווח על כך, ולאחר מספר ימים מאיר סיפר לו שהוא מכר אותה לליאור (עמ' 997-1000).

על אף ההכחשה הגורפת, טען איתי בישיבה זו, כי הטילים שנתפסו ברכבו היו מיועדים לנאשם, אם כי הוא התחרט והתכוון להפגש עם הנאשם, להסביר לו שהוא מחזיר אותם לבסיס, ומשם לנסוע לבסיס. לדבריו, מספר ימים לפני שנעצר, הנאשם הגיע אליו והם דיברו מתחת לבניין שלו, בזמן שהטילים היו במחסן, אך הם לא דיברו על הטילים (עמ' 1014-1020). עם זאת בהמשך החקירה טען כי במפגש ביניהם הוא עדכן את הנאשם שהטילים אצלו (עמ' 1051-1052).

לדבריו, הוא ומאיר היו שותפים לעניין, הם גנבו אותם מהמחסן של גדוד שקד, מאיר היה היוזם, וברשותו היו מפתחות למחסן, והוא (איתי) סגר עם הנאשם שהם יקבלו 1,000-900 ₪ כל אחד עבור כל טיל, אך הוא לא זוכר מתי סוכם הסכום. איתי שלל את טענת הסנגור שהוא הציע לנאשם טילים והנאשם סירב, וטען כי כחודש-חודש וחצי לפני גניבת הטילים, הוא ומאיר פגשו את הנאשם במרכז בדימונה, הנאשם שאל אותם אם יש משהו מעניין להביא מהצבא, ומאיר אמר לו שיש לו מפתחות של הבונקר, שיש לו טילי לאו ולבנות חבלה, הנאשם הביע עניין בטילי לאו, ולאחר כשבוע-שבועיים הם סגרו את המחיר, שכן הנאשם אמר שהוא צריך לבדוק את המחיר (עמ' 1020-1050).

לשאלה מדוע לא סיפר על המפגש האמור בחקירותיו, בעיקר אם מדובר לטענתו בפרט היחיד לגביו אמר אמת בחקירות, השיב איתי שאינו יודע, ושהוא עבר הרבה לחץ בחקירה (עמ' 1030-1031).

לדבריו, הנאשם לא ראה את הטילים, אך ביום בו אשתו שוחררה מבית החולים והנאשם הגיע אליו, הוא עדכן אותו שהטילים אצלו במחסן, כשלמיטב זכרונו באותו יום הוא גם הביא את הטילים. לאחר שעומת עם גרסתו בבית הדין, אישר שכנראה התבלבל בתאריכים, שמיד לאחר הגניבה הביא את הטילים למחסן, לאחר מכן הלך לבקר את אשתו בבית החולים, בלילה מאיר הגיע אליו עם מברגה כדי להוריד את המספרים שעל הטילים, וכנראה שבשלב זה הנאשם עוד לא ידע על הטילים, ורק לאחר שאשתו יצאה מבית החולים, הנאשם הגיע אליו והוא עדכן אותו שהטילים אצלו (עמ' 1051-1061).

לשאלת הסנגור השיב איתי שהוא לא פוחד מהנאשם, ובהמשך אמר ששיקר בחקירות כשאמר שהנאשם איים עליו. לגבי הטענה שבבית הדין הצבאי, הוא סיפר שהגיעו אליו עבריינים הביתה והכו אותו כדי שעסקת הטילים תצא לפועל, אישר זאת ואמר שאינו זוכר אם סיפר זאת בחקירותיו, ואינו זוכר פרטים על האירוע פרט לכך שהוא קיבל מכה בראש והראש

שלו התנפח, שהיה שם רכב שחור אותו הוא קישר לנאשם, ושהם אמרו לו משהו כמו **"אל תדפוק את העסקה"**, זאת מאחר שהוא רצה להחזיר את הטילים לבסיס, אמר זאת למאיר, ונראה לו שאמר זאת גם לנאשם בפגישתם ליד ביתו. לגבי מועד הפגישה עם הנאשם אמר איתי שהוא לא יודע במדויק מתי זה היה, אך זה בטוח לא היה ביום שישי, וציון כי ביום שישי כשחזר מאימון כדורסל, הוא הוכה ע"י העבריינים. לדבריו, הוא לא סיפר על המכות למאיר, לנאשם או לחוקרים. לשאלה מדוע לא השתמש בסיפור על העבריינים כשתיאר את האיומים שהנאשם לכאורה איים עליו, בעיקר כשהחוקרים רצו להפליל את הנאשם השיב איתי שאינו יודע (עמ' 1062-1079).

לדבריו, הוא התחרט בנוגע לעסקה בגלל שהיה אמור לקבל דרגה, ובגלל שראה את בתו התינוקת והבין מה הוא יכול להפסיד, ולכן כשהנאשם הגיע אליו והם דיברו ברכב שלו, הוא הציע לו לקחת את הטילים כבר באותו יום, אך הנאשם אמר לו שישאיר אותם אצלו והוא יקח אותם במוצאי שבת. לשאלת בית המשפט מדוע הציע לו לקחת אותם באותו יום, אם לטענתו התחרט ורצה להחזירם, השיב כי באותו זמן הוא רק רצה להיפטר מהם, ולאחר מכן הוסיף שלא עדכן את הנאשם בשלב זה ברצון להחזירם.

כשהוטח בפניו שבבית הדין הצבאי הוא אמר שבאותה פגישה הוא אמר לנאשם שאינו מרגיש טוב עם עצמו ושהוא רוצה להחזיר את הטילים לבסיס, השיב איתי שהוא לא זוכר, אך אם אמר את הדברים בבית הדין, כך היה, והוסיף שבפגישה ביניהם הנאשם ידע שהוא רצה להחזיר את הטילים, אך אמר לו שהוא כבר סגר, ושהכסף כבר מוכן (עמ' 1082-1086).

לשאלות הסנגור השיב איתי שהנאשם הוא זה שנקב במחיר עבור כל טיל, אך הוא לא זוכר מתי, ושהוא לא דרש כמות מסוימת של טילים, אלא הוא ומאיר הביאו כמה שהצליחו להכניס לתיקים (עמ' 1079-1081). בהמשך אמר כי במוצאי שבת הנאשם היה אמור להעביר לו 20,000 ₪ עם מסירת הטילים, אך לאחר שנשאל אם ברשות הנאשם היה אמור להתפס הסכום האמור, השיב איתי שהוא היה אמור למסור לנאשם את הטילים, הנאשם היה אמור לנסוע למקום כלשהו ולהביא לו את הכסף, ולאחר מכן אמר שהוא הבין שהטילים מיועדים לאדם אחר. לשאלה מדוע לא סיפר זאת קודם, השיב כי אינו יודע אם סיפר, והוסיף **"אני צריך להביא אליו את הטילים... ולקבל כסף... זה לא היה צריך לעניין אותי למי הוא נותן, למה הוא נותן... זה לא אמור לעניין אותי לאיפה הוא נוסע"** (עמ' 1089-1094).

לשאלות הסנגור השיב איתי, כי התיקים בהם נתפסו הטילים הם שלו ושל מאיר, ושהנאשם מסר לו תיקים לפני הגניבה, אך הם היו קטנים מדי והוא החזיר לו אותם לאחר הגניבה, אך אינו זוכר מועדים מדויקים (עמ' 1095-1099).

בהמשך חקירתו הנגדית ביום **6.10.15** חזר איתי על גרסתו בנוגע לטילים ולרימונים, ועל טענותיו שהחוקרים אמרו לו מה להגיד לפני החקירות וביקשו שיפיל הכל על הנאשם, וטען כי הסיכום הזה נרקם כבר לפני החקירה הראשונה, כשהיה בדרך לחקירה עם ציון (עמ' 1156).

לשאלה אם דבריו למאיר ביום 9.4.14 שיפיל הכל על הנאשם נבעו מדרישות החוקרים, הכחיש איתי שאמר זאת למאיר או שאמר לו לומר שהנאשם איים עליהם וסחט אותם, וטען כי מאיר שקרן, אם כי אישר שחלק מדבריו של מאיר לגבי המפגש ביניהם ב-9.4.14 היו נכונים, למשל לגבי כך שהוא אמר למאיר שאביו נעצר, ושאמר לו שסיפר לחוקרים שהוא הביא את הכדורים לנאשם. לדבריו, בפועל הוא לא הביא לנאשם כדורים, אך אמר זאת כדי לרצות את החוקרים (עמ' 1113-1116).

לשאלה האם מאיר הכיר את הנאשם, השיב איתי שהיה בין הנאשם למאיר רק מפגש אחד מקרי במרכז בדימונה, עליו

סיפר בדיון הקודם, וציין שהם לא החליפו מספרי טלפון באותו מעמד. עוד טען, כי למרות ההיכרות הארוכה ביניהם, רק באותו מפגש נודע לנאשם מה תפקידו בצבא, וכי עסקת הטילים לא נסגרה במרכז, אלא רק לאחר שהטילים היו ברשותו, במפגש שהתקיים בינו לבין הנאשם ברכב (עמ' 1117, 1132, 1135, 1146).

אשר ללבנות החבלה, טען איתי הפעם, כי הוא קיבל מחנן עשרות לבנות שכולן היו חתוכות לחלקים, כי מעולם לא קיבל לבנות שלמות, וכי הכל עבר ללא חתימות. לדבריו, אם מחברים את כל החלקים שחנן נתן לו, מגיעים בערך ל-20-30 לבנות שלמות, אותן הוא העביר בתוך החטיבה לאורן, ואם יוחסו לנאשם בכתב האישום 55 לבנות, אז כנראה שהתביעה התייחסה לחלקי הלבנות (עמ' 1150-1148). לדבריו, כאשר הוא שיקר בחקירה ואמר שמכר לנאשם לבנות, הוא התכוון ללבנות 10, שכן בלבנות 4 כמעט ולא משתמשים בצבא (עמ' 1155-1154).

לגבי הטילים, טען איתי כי הם היו אמורים לקבל 1,000 ₪ כל אחד לטיל, ולשאלה מדוע אמר בת/29 כי כל אחד מהם היה אמור לקבל 9,000 ₪ מהעסקה, אם היו 10 טילים, השיב שהוא לא יודע מה אמר שם ולמה, והעיר בציניות "אלף שקל הזה על זה מה שייפול עליו התיק" (עמ' 1158).

בחקירתו החוזרת (שהתקיימה בשתי ישיבות), שבאיתי על טענותיו כלפי התנהלות החוקרים, ולשאלת התובע השיב שהוא לא הגיש בגין כך תלונה במח"ש, וכי העלה זאת לראשונה בפני עורכי דינו בעת דיוני המעצר (עמ' 1175-1174, 1195-1190).

איתי אישר שבגלל התנהלות החוקרים הוא שיקר במשטרה, ושהוא קיווה שאם הוא יפיל הכל על הנאשם, ישחררו אותו ואת בני משפחתו. לגבי הטענה שכבר ב-9.4.14 הוא ידע שבני משפחתו אינם עצורים, ראה אותם בדיוני המעצר ואף הודה בפני המדובבים שהם שוחררו, השיב איתי שהוא לא יודע על מה התובע מדבר. לשאלה מדוע הוא המשיך להאשים את הנאשם גם ב-16.4.14 כשכבר ראה שלא משחררים אותו, או מדוע לא הטיח את טענותיו לגבי ההבטחות והאימונים מול המצלמות בחקירה, השיב שאינו יודע. בהמשך, לשאלה מדוע בהקלטות שומעים שהוא הציע לחוקרים להיות סוכן, השיב איתי שציון וזיטון אמרו לו בחוץ שיעבוד איתם ויעזור לו להפיל את הנאשם ומשפחתו, ולכן הוא העלה זאת בחקירה. לשאלה מדוע הוא הציע להיות סוכן אם לכאורה לא היה לו מה לתרום, השיב כי לא היה לו מה לתת להם, אך כך החוקרים הציעו (עמ' 1198-1196, 1214-1213). בהמשך, לשאלה מדוע אמר בחקירה הראשונה שלו שהוא יודע שהולך להיות לו בלגן, אם ידע שהוא עומד להשתחרר, השיב כי הוא הבין שזה תיק מסובך (עמ' 1243-1242).

לדברי איתי, ציון אמר לו כבר בעת החיפוש בביתו שיפיל הכל על הנאשם, ודיבר על טילי לאו, לבנות חבלה, כדורים והרבה סוגי תחמושת, אך הוא לא זוכר אם הוא דיבר על רימונים, לשאלות התובע השיב איתי שציון לא דיבר איתו על כמויות או מחירים. עוד אישר כי הוא דיבר על הנאשם בחקירה הראשונה בגלל מה שהשטרים אמרו לו. לשאלה מדוע אם כך הוא הזכיר את ליאור בחקירה הראשונה, השיב איתי, כי "הוא דיבר איתי קודם כל, הוא שאל אותי אם היו עוד מקרים, סיפרתי לו על זה שמאיר מכר לו את הכדורי אקדח" (עמ' 1176-1174). בהמשך, כשנשאל מדוע סיפר בחקירה הראשונה על מכירת רימוני רסס לליאור, השיב שהחוקרים רצו לדעת על עוד מקרים, והוא סיפר את האמת על כך שמאיר מכר רימונים לליאור. לשאלה מדוע לא הפיל זאת על הנאשם כפי שהתבקש, השיב "נו, הפלתי על מאור מספיק דברים... להפיל את זה למאור? הוא לא קשור לזה" (עמ' 1209-1208).

לשאלה כיצד הוא מסביר את העובדה שליאור ואביו הודו והורשעו ברכישת רימונים ממנו, השיב איתי שהוא מכיר את ליאור

מהבסיס, אך אינו מכיר את אביו, כי הוא מעולם לא מכר להם אמל"ח, וכי אינו יודע מדוע הם הודו בדבר שלא היה. לדבריו, לגבי 9 הרימונים, זיטון אמר לו את הכמות במשרד של מזל, ואף אמר לו שליאור הודה שהוא מכר לו אותם (עמ' 1168-1169).

לשאלות התובע חזר איתי על כך שהנאשם מעולם לא איים עליו, ושהוא שיקר על כך בחקירה כי ניסה לצאת איכשהו מהתיק. כשהופנה לכך שגם בבית הדין הצבאי, בתשובתו לכתב האישום, הוא טען שיצא להביא את התיקים עם הטילים לנאשם בשל איומים ותקיפה מצד הנאשם ואנשיו, השיב איתי שתקפו אותו אנשים והוא ראה רכב דומה לשל הנאשם, אך הוא לא ראה אותו ואינו בטוח שמדובר בו. לשאלה מדוע לא סיפר על התקיפה בחקירתו, אלא ייחס את כאב הפציעה למשחק כדורסל, השיב שהוא המציא זאת מאחר שהיה בלחץ ולא חשב (עמ' 1201-1207).

לשאלות התובע השיב איתי כי הוא מכיר את אביו של הנאשם אך הכחיש קשר פלילי עמו. כשהופנה לעימות שנערך ביניהם, שם אמר שאבי הנאשם שאל אותו לגבי חקירת מצ"ח בנוגע לרימונים, שהרימונים הגיעו לנאשם, ושאבי הנאשם אמר לו שלא יביא יותר לבנות, השיב איתי שהוא לא זוכר את העימות ואינו זוכר שהיו לו שיחות כאלו עם אבי הנאשם, והוסיף שהוא שיקר בחקירותיו בגלל שרצה להגיע למשפחתו. לגבי הטענה שהעימות היה אחרי שידע שאביו ואשתו לא עצורים, השיב **"אם הייתי אומר את האמת אז עוד פעם היה קורה אותו סיפור, מה שקרה למשפחה שלי... בגלל זה שיקרתי"** (עמ' 1169-1172, 1215).

לשאלות התובע השיב איתי שהוא ומאיר לא תיאמו גרסאות לפני החקירה במשטרה ובמהלך החקירות, ולשאלה כיצד הוא מסביר את העובדה שגרסאותיהם במשטרה דומות מאד, השיב כי הוא לא יודע מה מאיר סיפר, ולאחר מכן אמר שלדעתו מאיר אמר דברים סתמיים וסתם שיקר (עמ' 1210-1211).

לגבי הטענה שבחקירתה של אשתו היא סיפרה שפעם היא ראתה אצלו 4,000 ₪ בשטרות של 200, והוא סירב לספר לה מה מקור הכסף בטענה שעדיף לה לא לדעת, טען איתי כי דובר בכסף שאביו נתן לו, וכי הוא לא משתף את אשתו בכך שהוריו עוזרים לו (עמ' 1216).

לשאלה מדוע סיפר למדובבים על עסקאות אמל"ח עם הנאשם, השיב איתי שהוא שיקר למדובבים, הגם שאישר שלא ידע שהם מדובבים, והוסיף שהוא לא זוכר למה שיקר. לשאלה מדוע שיקר על כך, ולא שיקר לגבי הרצח והנחת המטענים, השיב באופן סתום **"מאסר עולם"**, ולאחר מכן אמר שאם הוא היה משקר להם על רצח, הם היו יודעים שהוא משקר, כי הם עבריינים בכירים שיודעים מה קורה בעולם התחתון. לשאלה מדוע אם כך החליט לשקר לעבריינים בכירים בכך שהציע להם אמל"ח, השיב שאינו יודע. כשהופנה לאמרתו למדובבים מהן עולה כי הוא חשש שהנאשם יפליל אותו, ולגבי הטענה שהוא החליט לספר את האמת במשטרה בגלל זה, השיב איתי שלנאשם לא היה במה להפליל אותו, שכן לא היה ביניהם כלום פרט לטילים, ולאחר מכן אמר שיתכן והוא אמר זאת בנוגע לטילים, אם כי לא הצליח להסביר מדוע חשש, שהרי הוא הודה בנוגע לטילים (עמ' 1217-1224).

עוד אישר איתי שלבנות מספר 4 עשויות מחומר קשיח ואי אפשר לחתוך אותן, ואישר שלקח מחנן גם לבנות מספר 4 שלמות עבור הפלוגה שלו. לשאלת בית המשפט מדוע בדיון הקודם הוא אמר שלקח מחנן רק לבנות חתוכות, השיב שאז דיברו איתו רק על לבנות מספר 10. לשאלה מדוע אם שיקר לחוקרים, הוא היה צריך לספר שבהתחלה העביר לנאשם לבנת חבלה אחת, ורק אחרי שהנאשם בדק אותה הוא רצה עוד, השיב איתי שזה שקר ושהוא כלל לא הביא לנאשם

לבנות, אם כי אישר שהחוקרים לא אמרו לו לספר זאת, אלא הוא המציא זאת (עמ' 1228-1229, 1242).

ג. הסיבות להעדפת אמרותיו של איתי על פני עדותו

אין ספק כי הרושם הכללי שהותירו עדותו והתנהלותו של איתי בבית המשפט וכן התנהלותו בחקירה המשטרתית, כפי שתועדה בשלל גרסאותיו, היה שלילי מאוד. למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, כי מדובר בעד מניפולטיבי, אשר במהלך חקירותיו הנגדיות ע"י הצדדים לא הפסיק לשנות ולהתאים את גרסאותיו לשאלות שנשאל, אשר אינו מהסס לשקר ואף מסוגל לשקר ללא הנד עפעף, ככל שהדבר משרת את מטרותיו או ללא כל סיבה, אשר אינו נרתע מהטלת האשמה, גם לגבי מעשים שהוא ביצע, על שותפיו לעבירה ובהם חברו הטוב מאיר, ואשר אף לא היסס להשיב לשאלת בית המשפט, כי הוא סבור שזה טבעי לשקר למשטרה בשל חששו למשפחתו, גם במחיר של הפללת חפים מפשע (עמ' 1005).

במקרה כזה, על בית המשפט להזהר זהירות מוגברת בעת בחינת אמרותיו השונות, ובעיקר בעת הסתמכות על חלק מגרסתו לצורך הרשעה.

עדותו של איתי בבית המשפט בכל הנוגע להתנהגות פסולה מצד החוקרים, לא עשתה עליו רושם אמין, ואני דוחה אותה מכל וכל.

ראשית, אציין כי מדובר בעדות כבושה, אשר לא הועלתה באף שלב עד לעדותו של איתי בפניי, ואשר איתי לא סיפק הסבר לכבישתה, וככזו משקלה נמוך מאוד. וכך, באף אחת מאמרותיו הרבות של איתי, במשך שעות רבות בהן הוקלט משוחח עם החוקרים או עם המדובבים, לא טען איתי שהובטח לו דבר מה, ואף לא טען שהחוקרים הפרו את הבטחתם לו, כשהבין לכאורה שהוא לא עומד להשתחרר. יתרה מכך, בהזדמנות הראשונה בה טען איתי ששקר באמרותיו במשטרה, בחקירתו במצ"ח מיום 20.5.14 (נ/1), הוא לא העלה כל טענה כלפי צוות החקירה, ולשאלה מדוע שיקר במשטרה השיב "אני לא יכול להגיד לך על זה, כי העו"ד שלי אמר לי לא לדבר על החקירות הקודמות" (עמ' 2), ובהמשך אמר ש"מה שקשור בחקירות הקודמות זה קודמות", ושהוא "לא מוסר לך דברים על התיק הקודם שלי" (עמ' 10).

מכל האמור עולה, כי איתי העלה את הטענות כלפי החוקרים רק עם תחילת משפטו בבית הדין הצבאי לאחר שחומר החקירה היה גלוי בפניו, וזאת ככל הנראה על מנת לנסות ולהתמודד עם הודאתו בעבירות, ועל מנת לנסות ולפסול את קבילותן של הודאות החוץ שלו.

שנית, חומר החקירה הרב עומד בסתירה לגרסתו הכבושה של איתי, ומתיישב עם טענות החוקרים שלפיהן הם לא נקטו באמצעים פסולים כלפי איתי, אלא השתמשו בטקטיקות חקירה לגיטימיות על מנת להגיע לחקר האמת, בעיקר לאור מורכבותו וחומרתו של התיק.

מעיון באופן התנהלות חקירתו הראשונה של איתי (ת/46א, ת/46), לא ניתן לשלול את הטענה שציון נכנס לחדר החקירות במטרה לעודד את איתי לדבר, ככל הנראה מאחר שאיתי חש בנוח איתו, ואף מפקד הימ"ר לא שלל בחקירתו הנגדית אפשרות זו. ציון טען בעדותו, כי הגם שבעת המעצר איתי הכחיש בפניו שהטילים קשורים אליו, הרי שבמהלך

החיפוש בביתו איתי כל הזמן ביקש ממנו שיעזור לו לצאת מהתיק והציע לספר לו את שמות המעורבים, ולמרות שציון אמר לו שעליו לדבר עם החוקרים, איתי התעקש ואמר לו שיש מעורבים נוספים מאשקלון ותל אביב, אך הוא קטע אותו ולא נתן לו להמשיך לדבר, שכן לטענתו אינו מוסמך לנהל איתו משא ומתן או להבטיח לו משהו, ולא רצה לפגוע בחקירה בדרך של תשאול, ולכן רק אמר לאיתי שעליו לומר את האמת בחקירה ושהחוקרים יוכלו לעזור לו. אינני שוללת את האפשרות שגם עניין המוצא ההודי המשותף לאיתי ולציון עלה בשיחות ביניהם, ושגם זה ביסס את האינטראקציה ביניהם. עם זאת, לא מצאתי כל פסול בנוכחותו של ציון בחקירה, מתוך כוונה שעל סמך ההיכרות שנרקמה ביניהם, איתי ישתף פעולה בחקירה.

על אף שתמוה בעיני שציון לא ניצל את ההזדמנות לשמוע מאיתי במהלך החיפוש את מה שרצה להגיד, בעיקר לאחר שלטענתו העמיד את איתי על זכות השתיקה, על אף שבעדותו לפניי ניסה ציון להתחמק ממתן הסבר לנוכחותו בחקירתו של איתי, ואף ניסה למזער ולהציג זאת כתוצאה מסקרנות בלבד, ועל אף שנראה היה מהתערבותו בחקירה כי הוא מודע לפחות לחלק מהראיות שהיו בידי החוקרים בתחילת החקירה (ת/46א עמ' 7 ו-40), אני מאמינה לגרסתו שלפיה לא הבטיח לאיתי כל טובת הנאה, ובוודאי שלא דרש ממנו להפליל את הנאשם על מנת לחלץ את עצמו.

אינני שוללת גם את האפשרות שחקירתו של איתי ע"י זיטון נועדה כדי לאפשר לאיתי לחוש בנוח בחקירה ע"י חוקר המכיר אותו מספר שנים ממשחקי כדורסל משותפים, זאת לאחר שאיתי נשאל והביע הסכמתו לכך. יתרה מכך, במהלך החקירות זיטון השתמש בכך, אמר לאיתי שהוא עדין איתו ורמז שחוקרים אחרים לא יהיו כל כך נחמדים אליו (ת/37 עמ' 5 ו-22). עם זאת, כעולה מתמלילי החקירות, זיטון לא עשה לאיתי הנחות בגלל ההיכרות ביניהם והבהיר לו זאת במהלך כל החקירות. אציין, כי לא מצאתי שנפל כל פגם בהתנהלותו של זיטון, ולהיפך, מצאתי כי הוא והחוקרים האחרים התנהלו במקצועיות ובסבלנות רבה. יתרה מכך, האמנתי לעדותו של זיטון, לפיה הוא לא אמר או רמז לאיתי מה לומר בחקירה, לא איים עליו, לא הבטיח לו טובות הנאה כלשהן, ובוודאי שלא תיאם איתו גרסאות מפלילות נגד הנאשם מחוץ לחדרי החקירות.

בהקשר זה יצוין, כי כל טענותיו של איתי לגבי ההבטחות או התדרכים שקיבל מהחוקרים התייחסו לדברים שקרו לכאורה מחוץ לחדרי החקירות, כך שלא הוקלטו (מה שאפיין את כל עדותו של איתי, בה ניסה להתאים את גרסתו לחומר הראיות), וכי טענות הסגורים בעניין זה נגעו בעיקר לספקולציות ולפרשנויות שניסו לייחס לתנועות יד של החוקרים, הבעות פנים או מילים בודדות שנאמרו במהלך החקירה הראשונה. מנגד, במהלך כל החקירה הראשונה, ישנם משפטים ברורים המעידים על כך שאיתי הוא זה שניסה לחלץ עצמו בכל דרך מהעבירות בגין נעצר, תוך הצעות שונות לסייע למשטרה, וכי החוקרים הבהירו לו פעם אחר פעם שהוא לא יכול להחלץ מהעבירות, אלא לכל היותר לשתף פעולה ולזכות בעתיד בהקלה בעונשו.

וכך בת/46א בעמ' 8 הבהיר זיטון לאיתי שיש להם ראיות רבות, שהם יודעים בדיוק מה כל אחד עשה, ושכדאי לו לספר את כל האמת ולא לשקר, והוסיף **"אני מכין דו"ח לשופט אני אומר לו שאמרת את האמת, אני רוצה להגיד לו שאמרת את האמת"**. בהמשך שוב דיבר זיטון על הדוח לשופט, כשברור מהקשר הדברים שכוונתו לדוח שיוגש לשופט בהליך המעצר, ואמר לו שאם הוא יספר את האמת, הוא יכתוב זאת למחרת בדוח לשופט, והבהיר **"בעתיד אתה תסתכל ותזכור מה אני אומר לך? זה יהיה יותר טוב. בעתיד, זה יהיה לך. אני לא אומר לך, אני לא.. חברת ביטוח אומר לך 'אתה עכשיו משתחרר' כן? זה ברור לך, או שאתה עכשיו מקבל חצי מהעונש כן? זה ברור לך. אבל ברגע שכן אדם מוסר את האמת, יש מצב השופטים מתחשבים בו. זה ברור לך. זה אני אומר לך מהניסיון**

שלי" (עמ' 41).

בעמ' 9, חנן אזולאי דיבר על ליבו של איתי, אמר לו שהוא צריך לחשוב גם על ילדיו, לספר הכל ולסיים את הסיפור, והבהיר **"אין ספק שיהיה כאן עונש כזה או אחר, אני לא יודע... מה העונש, אני יכול להגיד לך ברוב המקרים, אם לא בכל המקרים כשמישהו מספר ומספר הכל אמת ומה שנקרא מנקה שולחן, בדרך כלל בית המשפט לוקח את זה בחשבון"**.

בהמשך, כשאיתי שאל מה העונש, השיב לו זיטון שאי אפשר לדעת וזה תלוי בעבר הפלילי ושה לטובתו שעברו נקי. בשלב זה שאל איתי אם אי אפשר לעשות משהו אם הוא "יביא" להם את ליאור ואת אשר מאשקלון (כשברור מהדברים שזה הנושא לגביו הוא אמר לציון, שעל זה הוא דיבר איתו קודם), וזיטון השיב שזה לא לטובתו, והבהיר לו שיש להם ראיות רבות נגדו, ולכן כדאי שיספר הכל. איתי לא הרפה, ושוב הציע לעזור להם, וחנן אזולאי השיב **"קודם כל נתחיל בזה שאתה קודם כל עוזר לעצמך, לא לי"** (עמ' 41-42). יצוין, כי איתי המשיך גם לאחר מכן להציע שיפילל את ליאור ואנשים נוספים (עמ' 53, 55).

בהמשך, לאחר שאיתי טען שהנאשם איים עליו והפעיל עליו לחץ, שאל זיטון למה הוא לא התלונן על כך במשטרה או לא בא לדבר איתו, והוסיף **"תשמע, מי שעשה טעות... ונתפס? הוא מבין את זה, הוא צריך לשלם. אין מה לעשות... מי שנתפס משלם. מה לעשות? מה לעשות?"**, ובתגובה איתי שוב הציע **"להביא"** להם אנשים אותם הם יוכלו לתפוס **"על חם"** (עמ' 52).

בהמשך, איתי אמר לחנן אזולאי שהוא יודע שעשה טעות, שהפסיד את עבודתו ושאכזב את אביו, אך הוא מוכן **"כאילו אם אפשר איכשהו לשפר את זה, אני.. מוכן לעזור, מוכן לתת מעצמי. ו.. בסדר מה שתגיד"**, לאחר מכן אמר **"אמרתי לך, אני יכול לעזור לך, להביא את כל האנשים שזה יפסק לשתף אתכם פעולה והכל"**, ואף הציע לסייע בחיפוש אחר מקום קבורת הלבנות, אך החוקר השיב לו שהעזרה הכי גדולה היא שימשיך לספר על כל המקרים (עמ' 80-81).

לאחר מכן, שאל איתי את חנן אזולאי אם **"יש דבר כזה עד מדינה ודברים כאלה?"**, והחוקר השיב כי הם עוד לא בשלב הזה, ושידברו על כך אחרי זה, והמשיך לגבות את עדותו (עמ' 84).

גם בחקירות הבאות המשיך איתי להציע את עזרתו לחוקרים, הציע שיפעילו אותו כסוכן סמוי, שיעזור ו"יביא" אנשים (ת/37 עמ' 21, 22, 29-30, 37-39, 40, 47), אך החוקרים דחו את הצעותיו, כשיזטון אמר לו **"אנחנו לא פראירים. לא עכשיו לוקחים אה.. יום אחד מישהו שיעבוד איתנו, או לא יעבוד איתנו"**, הבהיר שיש מספר עצורים, ושהם בודקים אם הם אומרים להם את האמת (עמ' 24), בהמשך הגיב להצעותיו **"אין מה לעשות, אחי... אין דרך חזרה. אני אמיתי איתך... יש נגדך חשדות מטורפות, מה אתה רציני?"** (עמ' 37), ולאחר מכן הבהיר לו מפורשות **"אני לא שולח אותך עכשיו להיות איזה שהוא סוכן סמוי עכשיו... אתה לא הולך להיות סוכן. זה לא עובד ככה שאני יתחיל להפעיל אותך לדלות מאנשים דברים ו.. זה.. זה לא עובד ככה"** (עמ' 40, וכן עמ' 47).

יתרה מכך, גם בשלב בו איתי החליט להודות ולמסור גרסה מלאה ביום 11.4.14, החוקרים הבהירו לו שהוא צפוי לעונש חמור, וכך אייל סבן אמר לו **"אתה לא משתחרר, מה אתה, אתה חושב שאתה משתחרר? אתה הולך לקבל כתב אישום על סחר בנשק... על גניבת נשק מהצבא אתה הולך לשבת איזה שבע שמונה שנים אחי ואני לא שופט מחוזי, מינימום"** (ת/40 עמ' 4), ואמר לו שהוא יכול לשפר משמעותית את מצבו אם יפנה אותם לאמל"ח שנשאר בחוץ

(עמ' 6), ואיתי עצמו הבין שהוא הולך לכלא לכמה שנים (ת/41 עמ' 11), כאשר גם בשלב זה לא הובטח לו דבר ואף נאמר לו שהסיכוי שיאפשרו לו לפגוש את ילדיו הוא אפסי (ת/41 עמ' 24).

עוד יצוין, כי טענת הסנגורים לפיה החוקרים הם אלו שהכוונו את איתי והעלו ראשונים את שמו של הנאשם, מופרכת ואינה מתיישבת עם ההקלטות, שכן כבר בתחילת התשאול, עוד בשלב בו איתי מזער את מידת מעורבותו בעסקת הטיילים, הוא העלה לראשונה את שמו של הנאשם, כמי שהוא לכאורה חברו של מאיר שאמור היה לבוא לקחת את התיקים (ת/46 עמ' 6, ש' 8), וגם בהמשך הזכיר את שמו של הנאשם מיוזמתו (עמ' 11 ש' 33, עמ' 21 ש' 29).

גם בכל הנוגע לטענות שהעלה איתי נגד מזל ומפקד הימ"ר, מצאתי את עדותו של איתי כלא אמינה, ומנגד התרשמתי מאמינותם של הקצינים בעניין זה.

אני מקבלת את גרסתה של מזל לפיה היא לא הציגה לאיתי טופס כלשהו ורמזה או איימה שתביא פקידת סעד לקחת את ילדיו, וכי אם היתה עושה זאת, בין אם כתרגיל חקירה כדי לדובבו, ובין אם מתוך כוונה אמיתית לדווח על ילדים במצוקה, היא היתה מתעדת זאת. בהקשר זה יצוין, כי בשיחתו עם המדובבים, הזכיר איתי חלק נכבד מהלחצים שהופעלו עליו בחקירה (לגבי מעצר אביו, חקירת אשתו ולגבי מפקד הימ"ר), אך לא הזכיר איום בדבר הוצאת ילדיו מהבית.

אשר למפקד הימ"ר, הרי שהוא העיד בכנות רבה על כך שכעס על התנהגותו הזחוחה של איתי בעת חקירתו ביום 8.4.14, על כך שביקש ממנו להוריד את ידיו מהשולחן, ולא ניסה להסתיר את העובדה שלאחר שיצא מהחדר הוא ביקש שיביאו אליו את איתי, ובחדר השני הוא אמר לאיתי שהוא רוצח, שהוא בן זונה ושהוא ידאג שכל היחידה המרכזית תעבוד עליו כדי להגיע לחקר האמת. עדותו של מפקד הימ"ר עשתה עליי רושם אמין מאד, והאמנתי לו כי לא צעק על איתי או קילל אותו, מעבר למה שתיעד במזכרו (ת/69), כי לא איים עליו, לא סטר לו ולא דחף אותו, וכי ההתנהגות אותה תיאר בעדותו היא חריגה באורחותיו, ונבעה מחומרת הפרשיה, מהחשדות החמורים נגד איתי בנוגע לרצח ולהנחת מטענים, ומרצונו להוציא את איתי מאיזון לאור התנהגותו הזחוחה בחקירה.

שלישית, לא מצאתי כי בפועל איתי הפליל את הנאשם בשל התנהלות החוקרים.

אמנם, בחקירתו הראשונה של איתי הוא הפליל את הנאשם בחלק גדול מהעבירות, ואולם כאמור, ת/46 מפרך את טענותיו שהחוקרים אמרו לו מה להגיד או הבטיחו לו הבטחות תמורת שיתוף הפעולה שלו נגד הנאשם. יתרה מכך, בשלב ראשוני זה של החקירה, ניתן להניח כי לחוקרים היו ראיות או חשדות לגבי מעורבותם של איתי ושל הנאשם בעסקת הטיילים, ויתכן שגם לגבי גניבת הרימונים מצה"ל, אך לא נראה שהם ידעו שהוא גם מכר לבנות חבלה וכדורים לנאשם, כך שקשה להאמין שאת הגרסה הארוכה והמפורטת שאיתי מסר, הכתיבו לו החוקרים לפני החקירה.

עוד יצוין, כי בחקירה הראשונה איתי לא קשר את הנאשם לעסקת מכירת הרימונים, ועשה זאת רק בחקירה החמישית מיום 11.4.14, ונראה כי אם הוא היה להוט או מוכוון להפליל את הנאשם דווקא, לא היתה כל סיבה שיספר על עסקאות מכירת אמל"ח לאנשים אחרים דוגמת ליאור (עליו החוקרים לא ידעו דבר בשלב זה) ומצופה היה שהוא יחס את כל העסקאות עליהן דיבר לנאשם. במאמר מוסגר יצוין, כי איתי לא קשר בין הרימונים לבין הנאשם גם בחקירות הבאות, וזאת למרות אמרתו למאיר ביום 9.4.14, שיפיל הכל על הנאשם ושיאמר שהנאשם איים עליו וסחט אותו. מכאן ניתן להבין כי כוונתו של איתי בדבריו למאיר התייחסו בעיקר לעניין הכפייה והאימים (ואכן הוא עצמו ניסה לטעון באמרותיו

שהוא סיפק נשק לנאשם תחת איומים), ולא על מנת שייחס לנאשם מעשים שלא עשה.

זאת ועוד, על פי עדותו של איתי ועל פי חומר החקירה, האיומים לכאורה מצד החוקרים לגבי מעצרו של אביו ואשתו ולגבי לקיחת הילדים, והתקיפה לכאורה מצד מפקד הימ"ר, החלו לכל המוקדם בחקירתו השניה ביום 8.4.14. עיון בדיסק החקירה השניה (ת/37) מעלה כי מדובר בחקירה קשה יחסית שברובה איתי בכה, כאשר זיטון היה קצת יותר נוקשה עמו, כך שבשלב מסוים אמר לו שהם עומדים לעצור את אביו בגלל ש"יש לו שיחות מסריחות בטלפון" ושאל אותו אם אין לו סנטימנטים אליו (עמ' 16-17), בהמשך דיבר על ילדיו ועל בתו שרק נולדה, אותה לא יוכל לראות (עמ' 19, 21), ונתן לו לשוחח עם אשתו (עמ' 41-45). בנוסף, חנן אזולאי דיבר אל איתי בקשיחות, אמר לו שכדאי לו להמשיך לספר את האמת, שיש לו הרבה יותר מה להפסיד, ואף אמר לו "אתה לא יודע כמה יש לך עוד להפסיד. שאנחנו יכולים להמשיך איתך עד הסוף... לרסק לגמרי, לא רק אותך, גם את המשפחה אם צריך, או לבוא ולהגיד 'שמע, בן אדם מספר את האמת, בוא נעצור באיזה נקודה..', מה שנקרא לא נהיה רעים עד הסוף" (עמ' 53), ובסוף החקירה נכנס מפקד הימ"ר, אמר לו להוריד את ידיו מהשולחן (עמ' 56-57), וככל הנראה בסמוך לאחר מכן אירע המפגש ביניהם, במהלכו הוא הרים על איתי את קולו והבטיח לו שהיחידה תמשיך "לשבת" עליו.

מבלי להדרש לשאלה האם מדובר באיומים או בהפעלת אמצעים פסולים מצד החוקרים, ראוי לציין שהחקירה הנוקשה התמקדה בעיקר בחשדות לרצח ולהטמנת מטעני חבלה בכלי רכב שהתפוצצו באשקלון, וכי למרות החקירה הקשה, איתי עמד בתוקף על הכחשתו את המעשים, ואף צמצם את הודאתו יחסית למה שמסר בחקירה הראשונה.

גם מדבריו של איתי למדובבים ניתן להבין כי הוא לא הושפע מ"איומי" החוקרים, כי כבר בשלב מוקדם הוא ידע שאביו ואשתו לא עצורים, אמר שעצרו את אביו ושחררו אותו כנראה בכדי לשבור אותו, ושרצו להביא את אשתו אך הוא אמר לה לא לבוא (ת/36 עמ' 19), ציין "אתה לא מבין כמה ניסו לשבור אותי... הביאו לי את אבא שלי על אזיקים, רצו להביא את אשתי... אבא שלי ישב במעצר... תחשוב אבא שלי בן שישים", ובהמשך אמר שאמרו לו שרק הוא יכול להציל אותו ושיוודה שהוא רצח, אך הוא אמר שלא עשה זאת ושאל את החוקר אם הוא היה מודה במשהו שלא עשה (עמ' 112-113), וכן אמר שאינו מאמין לדברים שהחוקרים אומרים לו (עמ' 56).

כעולה מחומר החקירה, איתי החליט בסופו של דבר לספר הכל, גם בנוגע לעצמו וגם בנוגע לאחרים רק בחקירה מיום 11.4.14 בשעה 17:30, לא בשל איומים והבטחות, אלא כתוצאה מתרגיל חקירה, בעטיו הבין מהחוקרים שהנאשם לכאורה הפליל אותו, שיש להם ראיות רבות נגדו ושרק הוא מבין המעורבים לא שיתף פעולה באופן מלא.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את גרסתו של איתי בעדותו בפניי, בכל הנוגע להתנהלות החוקרים.

יצוין, כי גם לגבי מכירת סוגי האמל"ח השונים, למעט בעניין הטיילים, מסר איתי בעדותו בפניי גרסה מתחמקת ולא אמינה שאינה מתיישבת עם הראיות החיצוניות, כפר גם בעובדות לגביהן מאיר וליאור הודו והורשעו, שינה גרסאות לפי השאלות שנשאל, הסתבך בסתירות אותן לא הצליח ליישב, והתחושה העיקרית שעלתה מעדותו היא נסיונו להחליץ בכל דרך מאחירות למעשים עליהם סיפר בחקירותיו במשטרה. נראה, כי בסופו של דבר החליט איתי להודות במעורבותו בעסקת הטיילים (וגם זאת באופן מסויג, תוך הטלת מרבית האשמה על מאיר), לאור הראיות החיצוניות הרבות שהצטברו בעניין זה וחוסר יכולתו להסביר בדרך אחרת. על כן, מצאתי את רוב עדותו של איתי בפניי כלא אמינה ושקרית.

כידוע, דחיית גרסתו של עד במסגרת עדותו במשפט כבלתי מהימנה, אינה מחייבת את אימוצה של אמרתו השונה באמרת החוץ שלו כמשקפת גרסת אמת (ראו למשל ע"פ 476/84 **דבס נ' מדינת ישראל**, פד לט(4), 533). ועל כן, יש לערוך בנוסף בחינה פנימית של אמרותיו במשטרה, הכוללת את נסיבות מסירתן ואת סימני האמת העולים מהן, לצורך העדפתן.

ממכלול אמרותיו של איתי במשטרה עולה כי מרגע מעצרו של איתי, אז הבין את חומרת מצבו לאחר שנתפס עם 10 טילי לאו ברכבו, הוא ניסה בכל כוחו לחלץ עצמו מצרה, תוך מסירת גרסה מתפתחת שזו כל מטרתה. וכך, מיד עם מעצרו הכחיש איתי בפני ציון כל קשר לטילים, אך בסמוך לאחר מכן אמר לבלש ברוך פסחה שהוא הלך להביא לחבר את התיק שברכב (ת/9, ת/35), ולאחר מכן ביקש מציון שיעזור לו לצאת מהסיפור והציע בתמורה לספר לו את שמות המעורבים הנוספים. בנוסף, כבר בתשאול הראשוני ניכר היה שאיתי מסר לחוקרים מידע, תוך נסיון לנחש מה הראיות שיש בידיהם ואף ניסה לדלות מזיטון מידע לגבי טיב הראיות שברשותם (ת/46א עמ' 8), וניסה להתאים את גרסתו לראיות שסבר שמצויות בידי החוקרים (כפי שנהג לאורך כל החקירות, לרבות בעדותו לפניי). נראה אף שהחוקרים ניצלו התנהלות זו, כך שבמהלך כל חקירותיו אמרו ורמזו לאיתי שהם יודעים שהוא לא מספר את כל האמת ושהם משווים את דבריו לדבריהם של מאיר ושל הנאשם, וכך שהשאלות ששאלו אותו, בעיקר בחקירה הראשונה, נשאלו באופן שהטעה את איתי לחשוב שהם יודעים דברים רבים, לגבי סוגי אמצ"ח שונים שמכר.

חיזוק משמעותי לאמיתות גרסתו של איתי בחקירות ניתן למצוא בשיחתו הארוכה עם המדובבים, במסגרתה קשר עצמו לסחר בטיילי לאו, לבנות חבלה ורימונים מול הנאשם. מהשיחה עולה בבירור שאיתי לא ידע שהוא מדבר עם מדובבים (כך גם על פי עדותו לפניי), ושלא היה לו אינטרס להפליל את עצמו בעסקאות נשק, למעט אם הדברים היו נכונים; גם אם אקבל את גרסתו של איתי שדבריו אלו נבעו מהתרברבות בפני מי שסבר שהם עבריינים גדולים, הרי שאין בכך כדי להסביר מדוע קשר את הנאשם לעסקאות הנשק, שהרי בשיחה זו לא היה לו כל אינטרס או עילה להעליל על הנאשם עלילות שווא; על כן, ולאור הפרטים האמיתיים הרבים שהוא מסר למדובבים (לרבות פרטים לגבי היכרותו עם הנאשם, העובדה שסולק משב"ס בגללו כעולה גם מת/28, פרטים על עסקאות עבר עם ליאור, פרטים על עסקת הטיילים ועל שיחותיו עם הנאשם ופרטים על גרסאות שקריות שמסר בחקירה) יש לייחס לשיחה האמורה אמינות רבה ומשקל גבוה.

אמנם, לגבי הלבנות דיבר איתי עם המדובבים על היקפים גדולים משמעותית מאלו עליהם סיפר בחקירות, ואולם אין בכך כדי להפריך את אמרותיו בחקירות; יתכן וניפוח הכמויות נבע מנסיבותיו של איתי להתרברב בפני המדובבים כטענתו, ומנגד יתכן שבחקירותיו במשטרה הוא צמצם את הכמויות למינימום האפשרי שהוא סבר שלגביהן החוקרים יודעים; כך או כך השיחה עם המדובבים מספקת חיזוק פנימי משמעותי לאמרותיו המפלילות של איתי.

ראוי לציין, כי טענתו של איתי שהוא שיקר למדובבים ושדבריו נבעו מתוך התרברבות בלבד, אינה משכנעת, שכן לאורך כל השיחה, ועל אף שאיתי ניסה להציע עצמו לפעילויות משותפות עם המדובבים לאחר שחרורו, הוא לא הודה בחשדות לרצח ולהטמנת מטענים, לא ניסה להתרברב, או לשווק עצמו כמי שעסק בפעילויות אלו, וזאת בשונה מעסקאות מכירת הנשק. גם עניין זה מחזק את אמיתות גרסתו המפלילה של איתי בפני המדובבים.

על אף שגרסתו של איתי הלכה והתפתחה לאורך החקירה הראשונה וגם אחריה, ניתן לראות סימני אמת רבים במסגרת האמרות, שכן מדובר באמרות המלאות בפרטים קטנים, חלקם פרטים מוכמנים שלחוקרים לא יכולה היתה להיות ידיעה לגביהם באותו שלב לולא עדותו של איתי, וחלקם פרטים שוליים המתיישבים עם כך שמדובר בגרסת אמת (למשל כמויות

וסוגי הלבנות שקיבל מחנן והעביר לנאשם, הטענה שהעביר לנאשם תחילה לבנה אחת לבדיקה, הטענה שהנאשם אמר לו שהוא פוצץ עץ עם אותה לבנה, כמות הרימונים שנגנבה מהבסיס לגביה שגה בתחילה, האופן בו חולקו הרימונים לברוסים, הדרך בה השיג את האמל"ח מחנן או משמעון, הטענה שהרימונים שהעביר לחנן היו מעודפים של מבצע "עמוד ענן" (ועוד). גם אופן מסירת העדות בשתי חקירותיו האחרונות, מעידה על כך שאיתי לא נראה שבור או כנוע, אלא שהוא שיתף פעולה באופן מלא, לאחר שהבין מדברי החוקרים שהראיות ידועות להם, שהם יודעים מתי הוא משקר, ושאינו לו ברירה אלא לספר את האמת ולנסות לשפר את מצבו בדומה למעורבים האחרים. דוגמאות לשיתוף הפעולה המלא שלו ולמצבו הערני במהלך החקירות ניתן לראות בחקירה החמישית, בה כשהחוקר שגה ושאל כמה כסף הוא קיבל עבור כל רימון שנתן למאיר, איתי תיקן אותו ואמר "מאור" (ת/41 עמ' 6-7, ת/33 עמ' 2), ובסוף החקירה כשנשאל אם הוא בטוח שסיפר את כל האמת, הזכיר לחוקר שהוא לא נשאל לגבי הטילים (ת/41 עמ' 31, ת/33 עמ' 5).

אין ספק שאיתי לא אמר את כל האמת בחקירתו הראשונה, אלא מסר חלקי אמיתות לגבי חלק מהאירועים, כשניכר שמרבית השקרים שמסר נגעו לחלקו באירועים, ואילו לגבי פרטי העסקאות שאינם קשורים דווקא בו, מסר פרטים נכונים. ניתן גם לראות באמרותיו השונות, שאיתי אינו שקרן מתוחכם ושבמרבית הדברים לגביהם שיקר הוא מיד הסתבך וסתר עצמו, ועל כן מרבית השקרים והסתירות, הוטחו בו כבר בחקירה ע"י החוקרים.

קיומן של סתירות באמרות חוץ של עד או נאשם, כמו גם סתירות בעדות הנמסרת בבית המשפט, אינן מביאות לשלילת כל ערך ראיתי מן האמרות, ובית המשפט אמור לבחון אותן בהתאם למכלול הראיות, ולאור בחינה זו יכול להעדיף חלק מן האמרות ולדחות חלק אחר שלהן, על פי הכלל של "פלגין דיבורא". כך נקבע למשל בע"פ 1258/90 **חמידה נ' מדינת ישראל**, פד מו(3), 731, כי על בית המשפט **"לבור את המוץ מן התבן, לברר ולשקול, על פי מערך הנסיבות והראיות כולן, והגיונם הפנימי והחיצוני של הדברים, מה ראוי שידחה ומה ראוי שיאומץ"**, ובע"פ 7758/04 **עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל** (19.7.07) נקבע:

"עדוּתו של עד יחיד ניתנת לפיצול ככל עדות... כמו כן, בית המשפט רשאי לפלג את ההודעה: לקבל חלקים ממנה כמהימנים ולדחות אחרים כבלתי אמינים, על פי התרשמותו ועלפי שיקולים המדריכים אותו בקביעת מהימנות בדרך-כלל. העובדה שחלקים מסויימים בהודעה נמצאו בלתי מהימנים אינה פוגעת ביכולתו של בית המשפט לסמוך הרשעה כאמור על החלקים האחרים... בית המשפט רשאי לפלג את דברי העד ולקבל כמהימנים את החלקים בעדות שאינם נגועים בסתירות".

בנוגע לטילים מסר איתי עדות מתפתחת, שתחילתה בטענה שעשה טובה למאיר ולקח את התיקים עבורו למחסן ביתו, מבלי שידע במדויק מה תכולתם, ושהם יועדו לנאשם, לגביו טען שהוא חבר של מאיר. ככל שהחוקרים הטיחו בפניו שיש בידיהם ראיות ושכדאי לו לספר את האמת, הוסיף איתי פרטים, טען שהוא ראה שמדובר ב-10 טילי לאו, שהנאשם הציע 1,800 ₪ עבור כל טיל שהיו אמורים להתחלק באופן שווה בינו לבין מאיר, שהנאשם בא אליו הביתה ביום שישי בבוקר ואמר שייקח את הטילים במוצאי שבת, התקשר במוצאי שבת ואמר לו להביא את התיקים, ושבדרכו למפגש נעצר על ידי המשטרה (ת/46א, ת/29). בהמשך הוסיף איתי וטען שהנאשם הכריח אותו להשלים את העסקה, ואף איים עליו ביום שישי לאחר שהוא אמר לו שהוא שוקל להחזיר את הטילים (ת/37), לאחר מכן שכלל את טענת האיומים (ת/38, ת/32), ובסופו של דבר הודה שהוא גנב את הטילים מהבונקר ביחד עם מאיר, אם כי המשיך לטעון שמאיר הוא זה שפתח את הבונקר (ת/34).

בסופו של דבר, הודה איתי גם בעדותו בפני במעורבותו בעסקת הטילים (אם כי טען שמדובר בעסקה הראשונה והיחידה שעשה עם הנאשם), והוסיף פרטים לגבי התיאום המוקדם עם הנאשם בנוגע לעסקה ולגבי התיאומים שנערכו בנוגע להעברת הטילים לנאשם ביום מעצרו, תוך התייחסות נרחבת לשיחות הטלפון שהיו ביניהם, כעולה מהאזנות הסתר, אם כי שלל את הטענה שהנאשם איים עליו.

למרות הסתירות בין גרסתו הסופית של איתי לבין אמרותיו הראשונות במשטרה, לא ניתן לומר כי מדובר בשתי גרסאות שונות, אלא בגרסה אחת מתפתחת, כשהסתירות העיקריות בה נעוצות בנסיבותיו של איתי בתחילת החקירה לצמצם את חלקו באירועים. מכל מקום, אני סבורה כי הגרסה שהציג איתי בעדותו לפני, המתיישבת גם עם גרסתו המאוחרת באמרותיו במשטרה (למעט ניואנסים קלים לגבי הסכום אותו היה אמור הנאשם לשלם תמורת הטילים), היא גרסה הקרובה לאמת (למעט נושא המפגש והטענה שמאיר יזם את העסקה) לאור הפרטים הרבים שנמסרו בה, ולאור התיישבותה עם ראיות רבות אחרות, ובעיקר עם עדותו של מאיר ועם האזנות הסתר, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

בנוגע ללבנות החבלה, מסר איתי את הגרסה המפורטת ביותר בחקירתו הראשונה, אם כי התחיל לספר בצמצום על מספר קטן של לבנות, ורק לאחר שאלות חוזרות ונשנות של החוקרים סיפר לבסוף שהעביר לנאשם בסך הכל 55 לבנות, וכדי להקל על עצמו סיפר שפעל בליט ברירה ותחת איומים מצד הנאשם. הגם שבדבריו של איתי בחקירה לגבי כמות הלבנות עלו מספר סתירות, כשבחקירה השניה הוא ניסה לצמצם את מעורבותו בכך שטען שהוציא רק פעמיים לבנות ושבסך הכל הוציא 12 לבנות לא שלמות, בחקירה החמישית התייחס ל-24 לבנות שקיבל מחנן, ואילו בהזדמנויות אחרות דיבר על כמויות גדולות יותר (60 בת/40, 90-80 בדבריו למדובבים), התרשמתי כי גרסתו בחקירה הראשונה היא הגרסה הנכונה, לאור סימני האמת העולים ממנה, ובעיקר לאור הפרטים הרבים שציין בה (מועדים, כמויות, סוגים ומחירים). בחקירה זו, בשונה מבחקירות הבאות, תיאר איתי את השתלשלות העסקאות למכירת לבנות חבלה לנאשם באופן אמין (למעט עניין האיומים), השתלשלות הגיונית המתארת קשר פלילי שנוצר בהדרגתיות, כשלבדבריו, בפעם הראשונה נתן לנאשם לנסיון וללא תמורה לבנה אחת ונפץ, ולאחר שהנאשם ניסה אותה ואמר לו שהיא טובה וביקש שיארגן לו עוד לבנות תמורת כסף, הוא הביא לו 34 לבנות מספר 10 עם נפצים תמורת 3,400 ₪, וכחודש וחצי לפני מעצרו, העביר לו עוד 20 לבנות חבלה מספר 4 ונפצים, תמורת 2,000 ₪. איתי גם הבהיר שאת כל הלבנות שהעביר הוא קיבל מחנן ללא רישום, והסביר כיצד קיבל אותן. לאור כל האמור לעיל, אני מאמצת את גרסתו של איתי לגבי הלבנות, כפי שנמסרה בהודעתו הראשונה וחוזקה בהודעותיו האחרונות.

בנוגע לרימונים נפלה בין אמרותיו השונות של איתי סתירה משמעותית, כאשר בחקירותיו הראשונות הוא ייחס את גניבת הרימונים מגדוד רימון למאיר, טען שמאיר אמר לו שהוא מכר אותם לליאור, ושהוא עצמו לא היה מעורב בפרשיה, ורק בחקירתו החמישית ביום 11.4.14, סיפר לראשונה שהוא מכר את הרימונים הללו לנאשם, שהוא ומאיר גנבו אותם מהבונקר של גדוד רימון, ושהוא שיקר קודם לכן.

סתירה מהותית זו, יחד עם העובדה שאיתי החליט בסופו של דבר לשתף פעולה עם החוקרים לאחר שסבר שהנאשם הפליל אותו (כעולה מהשיחה עם המדובבים ומת/40), מצריכה זהירות רבה בקבלת גרסתו האחרונה של איתי בנוגע לרימונים, ואף מצדיקה חיזוק מוגבר לעניין זה.

עם זאת, ניתן למצוא סימני אמת לא מעטים בגרסתו המאוחרת של איתי בחקירותיו, כאשר בחקירתו החמישית הוא תיאר את כמות הרימונים שהוא ומאיר גנבו לפי חלוקתם לברוסים ואת הסכום שקיבל מהנאשם עבור הרימונים, ובחקירתו

השיטת תיאור לפרטי פרטים את אופן ביצוע הגניבה, מסר פרטים שוליים (לגבי עיטוף הרימונים באיזולירבנד והחבאתם בגג), ותיאר את יום ומקום המפגש עם הנאשם. מנגד, כבר בחקירות הראשונות ניתן היה לראות שגרסתו של איתי שקרית, ושהוא בעיקר ניסה לחלץ את עצמו מאשמה ולהטילה על אחרים, שכן הוא הסתבך בסתירות רבות, שהסגירו את העובדה שהוא בקיא בפרטי האירוע הרבה יותר ממה שהעיד על עצמו (למשל בנוגע לאופן פריצת הבונקר).

עוד יצוין, כי למרות שבתחילה ייחס איתי את רכישת הרימונים הגנובים לליאור, בחקירותיו האחרונות הוא הודה (רק לאחר שהבין שהחבל התהדק סביב צווארו שכן הצטברו ראיות נגדו ולאחר שסבר שהוא היחיד שלא משתף פעולה) שהוא אכן מכר רימונים לליאור, אך בהזדמנות קודמת, לאחר מבצע "עמוד ענן". גם בנוגע לעסקה זו, גרסתו המאוחרת של איתי עשתה רושם אמין, היתה מלאה בפרטים וכללה מועדים, סכומים, אופן העברת הרימונים, אופן קבלת הכסף ומקום קבלת הכסף. לכך יש להוסיף את העובדה שאיתי סיפר למדובבים שמכר לליאור רימוני רסס לפני כשנתיים, וכי הוא הכחיש זאת בחקירה (ת/36 עמ' 42), וגם אמרה זו מחזקת את גרסתו המאוחרת בנוגע לרימונים. מכלול הנימוקים שפורטו לעיל, מצדיק את העדפת גרסתו המאוחרת של איתי בנוגע לרימונים, בכפוף לקיומו של חיזוק מתאים.

בנוגע לכדורי האקדח, המאשימה מסתמכת למעשה על אמרה בודדת של איתי בחקירתו הראשונה, אז טען שקיבל מחברו שמעון בלוט"ר אילת כדורי אקדח 9 מ"מ מהעודפים, ומתוכם מכר לנאשם 1,100 או 1,200 כדורים. עם זאת, בחקירותיו הבאות לא הזכיר איתי עסקה זו, אלא בסופו של דבר סיפר כי את הכדורים שקיבל משמעון הוא מכר לליאור.

לאחר ששקלתי את מכלול הראיות מצאתי שאין מקום להעדיף אמרה זו על פני שאר אמרותיו של איתי, הן לאור בחינת הפנימית של האמרה, כאשר בחקירה הראשונה עלו סתירות רבות ומשמעותיות בנוגע לסכום שקיבל מהנאשם תמורת הכדורים (800 ₪, 4,000 ₪, או 1,800 ₪); והן לאור בחינת החיצונית, שכן מתוך 3,750 כדורים שאיתי קיבל משמעון, מוסכם על התביעה שהוא העביר 3,650 לליאור, כך שלא יכול היה להעביר בנוסף 1,200 כדורים לנאשם; עוד יצוין, כי בפני המדובבים איתי לא הודה שמכר לנאשם כדורי אקדח (בשונה מליאור), ואף ציין שהנאשם ביקש ממנו כדורי 0.67 מ"מ עבור אקדח שברשותו, וכי גם בחקירותיו האחרונות אמר זאת לחוקרים והפליל ברכישת הכדורים שקיבל משמעון רק את ליאור. בנסיבות אלו, ומאחר שהחוקרים לא ניסו לבדוק עם איתי את אמיתות הגרסה הראשונה לגבי מכירת כדורי אקדח לנאשם, אני סבורה כי כבר עתה ניתן לקבוע שהמאשימה לא הציגה די ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם בעניין הכדורים.

מכאן לבחינת החיצונית של האמרות.

ד. קיומה של תוספת ראייתית ואופי התוספת

על אף שקבעתי, כאמור, שאני מעדיפה חלקים מבין אמרותיו של איתי במשטרה, לאחר בחינת הפנימית, הרי שלא די בכך וכאמור על פי סעיף 10א(ד) לפקודה לא ניתן להרשיע על סמך אמרת חוץ של עד, ללא קיומו של דבר לחיזוק. לכך יש לצרף את הוראת סעיף 54א(א) לפקודה ולפיה אין להרשיע אדם על סמך עדות יחידה של שותפו לעבירה, ללא קיומו של דבר לחיזוק.

על פי הפסיקה, תוספת ראייתית מסוג דבר לחיזוק היא תוספת מאמתת בלבד, המוסיפה משקל לאמינות מוסר האמרה,

ואינה צריכה להיות תוספת עצמאית או מסבכת כראיית הסיוע; על כן ראיית החיזוק אינה חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת דווקא או לקשור את הנאשם עצמו לעבירה, והיא יכולה לנבוע מעדותו של אותו עד ואף מאותה עדות הטעונה חיזוק.

בנוסף, ובדומה לפסיקה בנוגע לסיוע, נקבע כי עדות הטעונה תוספת ראייתית, יכולה לשמש תוספת ראייתית לעדות אחרת; כי חיזוק שנמצא לגבי עבירה אחת, יכול להתפרש ולשמש כחיזוק לגבי כל העבירות המעוגנות באותה אמרה, ובלבד שקיימת בין העבירות זיקה פנימית, קרבה עניינית או כאשר הן מהוות פרשה עובדתית אחת; וכי הרחבת חזית המריבה מרבה את נקודות המחלוקת, באופן שדי בחיזוק לאחת מהן כדי לתמוך בגרסה הטעונה חיזוק כולה.

עוד נקבע בפסיקה, כי משקלה של ראיית החיזוק הנדרש תלוי בנסיבות המקרה, ועומד ביחס הפוך למהימנות שמייחס בית המשפט לאמרה, וכי לעיתים יידרש "חיזוק מוגבר" לעדותו של עד, לגביה סבור בית המשפט כי קיים חשש לחוסר אמינותו, המחייב זהירות מיוחדת.

(ראו י.קדמי, **על הראיות** (2009) חלק ראשון עמ' 404-421 והאסמכתאות שהובאו שם).

בכל מקרה בו עד חוזר בו לחלוטין מגרסה שמסר מחוץ לכתלי בית המשפט, ומעיד על עצמו ששיקר בעת מסירתה, היינו מודה ששיקר לפחות בהזדמנות אחת, יש לבחון בזירות רבה את כלל אמרותיו ולהזהר מאד מהסתמכות עליהן לצורך הרשעה, ועל אחת כמה וכמה כשמדובר בעד בעייתי כבענייננו, המעיד על עצמו כי לא יהסס לשקר מסיבות שייראו בעיני מוצדקות.

זאת ועוד, בניגוד לפסיקה שציטט ב"כ המאשימה בסיכומי, הגישה המקובלת בפסיקה כיום היא זו העולה מסיכומי ההגנה, ולפיה אמרתו של שותף לעבירה שהוגשה מכח סעיף 10א לפקודה, היינו אמרה לגביה קיימת דרישת חיזוק כפולה, מצריכה מציאת "חיזוק מוגבר" (ראו למשל ע"פ 8134/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.11.12), ע"פ 9338/08 **אלעוקה נ' מדינת ישראל** (29.6.10), וע"פ 4523/09 **גורש נ' מדינת ישראל** (26.5.11)), ולעיתים אף חיזוק העשוי להתקרב לדרגת סיוע (ראו ע"פ 7758/04 **עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל** (19.7.07)).

אם כך, מקובל עליי כי בענייננו יש צורך במציאת "חיזוק מוגבר" לאמרותיו של איתי.

אשר לשאלה אם לאור הבעייתיות באמרותיו השונות של איתי, יש צורך בראיית חיזוק נפרדת לכל עבירה ועבירה, נראה לי כי התשובה לכך שלילית. כאמור, על פי הפסיקה, במקרה בו מדובר בסדרת עבירות בעלות קשר ענייני או המהוות פרשה אחת, כבענייננו, די בראיה מחזקת לאחת מהעבירות (ראו למשל ע"פ 4209/94 **פלישטייב נ' מדינת ישראל** (19.9.95), ע"פ 2949/99 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פד נו(1), 636, וע"פ 4679/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (15.12.14)); יתרה מכך, גם במקרה בו נדרש סיוע לעדות של עד מדינה, מקרה חמור מענייננו, כשהנאשם מכחיש באופן גורף את כל העבירות הרי שעל פי ההלכה, די בסיוע לאחת מן העבירות בלבד (ראו למשל ע"פ 9093/08 **נאצר נ' מדינת ישראל** (7.12.11)).

מכל מקום, בענייננו מדובר בשאלה תיאורטית בלבד, שכן המאשימה הציגה ראיות חיזוק רבות, חלקן מאמתות בצורה משמעותית חלקים שונים באמרות החוץ של איתי, חלקן אף מגיעות לכדי ראיות סיוע (עדותו של מאיר חבר, האזנות

הסתר, ראשית ההודיה של הנאשם והתנהגותו המחשידה של הנאשם בעת מעצרו), ובסופו של דבר הוצגו ראיות חיזוק מוגברות לכל אחת מהעבירות המיוחסות לנאשם (פרט לעניין הכדורים, לגבי ממילא קבעתי שלא ניתן להסתמך על אמרתו של איתי במשטרה).

להלן יסקרו ראיות החיזוק, פרט להודאתו של איתי בפני בנוגע לעסקת הטילים, שנסקרה בהרחבה קודם לכן, אשר כשלעצמה יכולה לשמש כראיית חיזוק.

- עדותו של מאיר חבר

מאיר העיד בפניי בשלוש ישיבות נפרדות. בעדותו הראשית העיד מאיר באופן לקוני ורפה, השיב תשובות קצרות, הרבה לטעון שאינו זוכר, והרושם העיקרי שעלה מעדותו הוא כי מעמד העדות מאד לא נוח לו, ועל כן גם נראה היה כי הוא לוקה בזכרון סלקטיבי, במסגרתו זכר רק דברים הקשורים במשפטו, אך לכאורה לא זכר דברים הקשורים במעורבים אחרים.

מאחר שמאיר הרבה להשיב שאינו זוכר את הדברים שאמר בחקירותיו במשטרה (על אף שכבר בתחילה אישר שהודה והורשע בחלקו בפרשה, ושכל מה שהודה בו במסגרת משפטו- 1/ת, הוא אמת), ביקש התובע בשלב ראשוני של עדותו להגיש את אמרותיו מכח סעיף 10א(א)(3) סיפא לפקודה, ובהמשך כשמאיר סירב להעיד על דברים מסוימים, בטענה שאינו מבין מדוע הוא צריך לחזור על דברים שאמר בחקירה ושמסר את האמת בחקירותיו, הוא אף הוכרז כעד עוין. עם זאת, בסופו של דבר, לאחר הגשת אמרותיו ועוד טרם הכרזתו כעד עוין, העיד מאיר בעדותו הראשית טיפין טיפין על מרבית הדברים שסיפר באמרותיו במשטרה, ולאחר הכרזתו כעד עוין שב ואישר את אמרותיו.

כעולה מאמרותיו של מאיר במשטרה, מיד עם מעצרו ביום 6.4.14 הוא אמר לקצין שהורה על מעצרו **"עשיתי טעות"** (ת/55).

בחקירתו הראשונה מיום 6.4.14 בשעה 04:21 (דיסק ותמלול ת/3א הודעה ת/3), החל מאיר במסירת גרסה מיתממת ומכחישה, ניסה להרחיק עצמו מכל קשר לעסקאות, עד שהחוקרים טענו בפניו שיש לכאורה מצלמות בבונקרים, ורק אז הוא הודה בקשר שלו לטילים, מסר גרסה מפורטת לגבי גניבת הטילים ביחד עם איתי, ובהמשך תיאר גם את גניבת הרימונים עם איתי.

מאיר קשר את הנאשם לעסקת הטילים כאשר סיפר שלא דיווח על גניבת הטילים לאיש מאחר ש**"פחדתי מהגורמים מאיתי ומאור... איתי תמיד היה מספר לי סיפורים שהם מחסלים, אז פחדתי"** (ת/3 ש' 45-60), ובהמשך אמר שידע שטילי הלאו מיועדים לנאשם (ש' 74).

בנוסף טען מאיר שאיתי נהג להסיעו ברכב כטרמפ מהבסיס לדימונה, ובחלק מהפעמים איתי נפגש עם בחור בשם "מלכה", שאת שמו הוא שמע במהלך הנסיעה, כשאיתי שוחח איתו בטלפון וקבע איתו מקום מפגש, ובעת המפגש איתי נהג לרדת מהרכב, לבקש ממנו להשאר ברכב, היה ניגש לתא המטען, מוסר ל"מלכה" דבר מה וחוזר לרכב, ופעם אחת איתי הראה לו שטרות של כסף מזומן שקיבל עבור המכירה, התרברב על כך שהוא לא צריך להשתמש בויזה, ושאת כל ההוצאות שלו הוא משלם מהמכירות הללו. לשאלה אם איתי סיפר לו מה הוא מוכר, השיב מאיר **"לבנות חבלה וכדורים של אקדח"** (ש' 15-22).

בת/3 סיפר מאיר בנוסף שאיתי נהג להתקשר גם מהטלפון הנייד שלו (של מאיר) לאותו חבר "מלכה", ואיתי נהג לומר לו "בשביל כמה דברים, משלמים לי הרבה... כדורי אקדח... לבנות. הוא היה אומר היו משלמים לו כדי שהוא יעשה מטען" (עמ' 25-27).

יצוין, כי על אף שלת/3 צורפה תמונת הנאשם שעל גביה נרשם שמאיר לא מזהה אותו, כעולה מת/3 זה אירע בתחילת החקירה בשלב בו מאיר הכחיש את המיוחס לו (עמ' 5), אך לאחר מכן, כשהחל לשתף פעולה, אמר מאיר שהוא מזהה את הנאשם "פחות או יותר בפנים... לא הייתי תמיד רואה אותו... כי הוא לא היה נותן לי לצאת" (עמ' 27 ש' 28-31), ולאחר מכן אמר שאף פעם לא נפגש איתו אלא ראה אותו מהחלון, ואישר שהוא מזהה את הנאשם בתמונה (עמ' 27 ש' 37 עד עמ' 28 ש' 1). לדבריו הוא לא ראה את איתי מקבל כסף, אך פעם הוא הראה לו הרבה כסף מזומן בארנק שלו (עמ' 28).

בחקירתו השניה מיום 8.4.14 בשעה 14:09 (ת/4, תמלול ודיסק ת/4א), סיפר מאיר, שלפני כשנה איתי סיפר לו שיש לו חבר שלמד איתו בבית הספר שביקש ממנו לבנות חבלה, ושהוא מכר לו לבנות חבלה בתמורה לסכום כסף, והראה לו הרבה שטרות של 200 ₪ במזומן בארנק (ת/4 ש' 9-23). עוד טען שאיתי ניגש אליו מספר ימים לפני גניבת הרימונים, ואמר שביקשו ממנו 100 טילי לאו (ש' 116-117) "כי הם צריכים להתחמש כי כולם יורדים למחתרות" (ת/4א עמ' 49). לשאלה אם ראה את איתי פיזית מעביר לבנות חבלה לנאשם כשהיה ברכב של איתי, השיב מאיר שהוא לא ראה אם מדובר בלבנות כי זה היה בתוך שקית, אך הוא ראה את הנאשם דרך החלון ואחרי שהוא קיבל את השקית הנאשם העביר לאיתי כסף, ואיתי הראה לו את הכסף ברכב והיה אומר לו "אתה רואה? עסקה" (ת/4 ש' 128-132).

בנוסף, ציין מאיר בת/4 שאיתי נהג לקחת טלפונים מחיילים בתואנה שאין לו סוללה, ולקח גם ממנו, וכך היה מתקשר עם אנשים מהעולם התחתון.

כן אישר כי כשבועיים קודם לכן איתי ביקש ממנו להעביר לליאור קיטבג כבד שיתכן והכיל תחמושת.

בחקירתו השלישית מיום 8.4.14 בשעה 19:06 (ת/5, תמלול ודיסק ת/6), סיפר מאיר על גניבת הרימונים, אמר שלאחר הגניבה הוא נסע עם איתי ברכב עם הרימונים משדה תימן למשמר הנגב שם החביאו את הרימונים, וכי מספר ימים לאחר מכן, ביום בו איתי לקח את הרימונים מהבסיס, איתי התקשר מהטלפון שלו ל"מלכה" וביקש שיחזור אליו, מלכה חזר אליו והוא ראה את השיחה ושמע את שמו, ושמע שאיתי אמר לו בטלפון שהוא יוצא אליו עם הציוד (ת/5 ש' 8-23, ש' 67-74, ש' 97-100).

בחקירתו הרביעית מיום 9.4.14 (ת/7, תמלול ודיסק ת/7א), סיפר מאיר שהוא פגש את איתי (כחלק מתרגיל חקירה שבוצע להם), וכשהשוטר לא הבחין איתי התחיל לדבר איתו על החקירה "כמו לא לספר כלום, להכחיש הכול. הוא אמר 'הם לא יודעים כלום, אין להם שום דבר...' ולהגיד להפיל את זה על מאור, כי הוא מבוקש במשטרה... הוא אומר על הרימונים הם לא יודעים כלום. אמרתי להם שאת כדורי האקדח הבאתי למאור. אז אם הם שואלים אותך למה עשית את הדברים האלה, תגיד להם שמאור איים עליך וסחט אותך" (ת/7 ש' 5-9). עוד ציין מאיר שאיתי אמר לו שעצרו את אביו והוא ראה אותו באזיקים, שאיתי סיפר לו שהוא אמר בחקירה שמכר את לבנות החבלה לנאשם בגלל שהוא איים עליו וסחט אותו, ואמר למאיר "זה מה שתגיד, כי הוא מבוקש, אז זה לא משנה מה יהיה, הם יאמינו לזה" (ת/7א עמ' 6, ת/7 ש' 19-21).

עוד טען מאיר כי בעת העמסת הטיילים לרכב, הוא ניסה לשכנע את איתי להשאיר אותם ואיתי התעקש שהוא ייקח את

התיק ואמר "אני לא יכול לשבור את המילה, אמרתי לחבר שלי שאני יביא לו את הטילים, אני לא יכול לא להביא לו, זה סיכון. לא רק לי גם לך", וכי כבר ביום הגניבה איתי אמר לו שהוא אמור להעביר את הטילים לנאשם, ואמר לו שהוא יחביא אותם ויסכם עם חברו מתי יביא לו אותם. בנוסף, אישר מאיר שהוא שוחח עם איתי בטלפון על הטילים, ושאינו אמר לו שהוא עושה את העסקה במוצאי שבת (ש' 86-108).

התנהלותו של מאיר בחקירותיו ובמשפטו, לפיה מרגע שהחל לשתף פעולה עם החוקרים הוא מסר הודעות מפורטות, תיאר את הגניבות ואת המפגשים לפרטי פרטים, תיאר אינטראקציות שונות בין המעורבים, סיפר על נסיונו של איתי להדיחו להעיד עדות שקר נגד הנאשם, סייע לשוטרים בעריכת חיפוש מתועד בבסיס (ת/49, ת/50, ת/51), ואף הודה ונשפט לתקופת מאסר ממושכת כבר בשלבים הראשונים של משפטו (ת/1), מבטאת לקיחת אחריות והבעת חרטה מלאה על מעשיו, ומצדיקה ייחוס אמינות גבוהה למכלול אמרותיו במשטרה.

בנוסף, ועל אף שמדובר במי שאמרותיו הוגשו מכח סעיף 10א(א) לפקודה, לא ניתן להתעלם מכך שאמרותיו הוגשו בשל חוסר רצונו לשתף פעולה, ולא בגלל טענה שהוא שיקר באמרותיו, ולהיפך, כאמור מאיר אישר בעדותו הראשית את מכלול אמרותיו במשטרה, את הודאתו בעבירות שיוחסו לו בבית הדין הצבאי, ואף את הראיות שפורטו בנספח "פרטים נוספים" שצורף לכתב האישום שלו. יצוין, כי במסגרת משפטו הודה מאיר בין היתר בחלקו של הנאשם כמזמין הטילים וכרוכש הרימונים, בשיחת הטלפון בין איתי לנאשם לגבי מכירת הרימונים, בכך שראה שהנאשם מסר לאיתי כסף בהזדמנות אחת תמורת "עסקה", בכך שביום 2.4.14, לאחר שיחה בינו לבין איתי, מאיר הגיע לבנין מגוריו של איתי, נכנס עימו למחסן בו היו הטילים, ולאחר זמן מה יצא כשבדיו מקדחה, ובשיחות הטלפון שהתקיימו בינו לבין איתי בהן איתי עדכן אותו בהתקדמות העסקה (ת/1). די בכך כדי לקבוע כי קיים חיזוק מספיק לאמרותיו של מאיר במשטרה.

יתרה מכך, עדותו של מאיר בפניו, לפחות בשתי הישיבות הראשונות עשתה עליי רושם אמין. על אף תחושת חוסר הנוחות הרבה שהוא שידר וחוסר רצונו להעיד, ניכר היה שמאיר סיפר את האמת כחלק מההכאה על חטא ומלקיחת האחריות על ידו, ובעיקר ניכר היה שאין לו אינטרס להעליל עלילות שזו על הנאשם או על איתי. מאיר אף הבהיר בחקירתו הראשית ובחקירתו הנגדית כי למרות דבריו של איתי ביום 9.4.14 (כפי שתיאר בת/7), הוא לא פעל על פי הנחייתו של איתי, מאחר שזו לא האמת.

אמנם, בישיבה השלישית בה נמשכה חקירתו הנגדית של מאיר ונשמעה חקירתו החוזרת, הוא חזר בו מחלק מאמרותיו במשטרה, בעיקר בכל הנוגע לחלקו של הנאשם בעסקאות ולפתע טען כי הוא מעולם לא פגש את הנאשם ולא ראה אותו (עמ' 553, 561, 601, 611), כאשר תחילה שלל את הצעות הסנגורים שהדברים שאמר אודות הנאשם בחקירות נבעו מלחצם של השוטרים שיפיל את הנאשם או שיעבוד איתם (הגם שתיאר את החקירה הראשונה כחוויה מלחיצה), והבהיר שבסופו של דבר כל מה שסיפר על "מלכה" נבע מהסיפורים של איתי שכל הזמן דיבר עליו (עמ' 572), ואף אמר שיתכן ודבריו בת/7 בנוגע לחלקו של הנאשם בעסקת הטילים נבעו מהשיחה עם איתי בה הוא אמר לו להפיל הכל על הנאשם (עמ' 605-606), אך בהמשך טען כי גם החוקרים לחצו עליו להפיל את הנאשם (654-655). עוד אישר שיתכן שהיו דברים בהם הודה בכתב האישום מתוך לחץ ושבירה וכדי לסיים את משפטו (עמ' 576).

עם זאת בחקירתו החוזרת, הבהיר מאיר שהדברים שאמר על כך ששמע את איתי מדבר עם הנאשם על עסקת הרימונים ועל כך שאינו אמר לו שהטילים מיועדים לנאשם, הם נכונים, אך שהוא יודע על כך שמדובר בנאשם רק על פי דבריו איתי,

ושאינו יודע אם איתי אמר לו אמת (615-618, 620-623), אישר שהיתה סיטואציה שהוא המתין לאיתי ברכב כשזה פגש מישהו בתחנת דלק ושאייתי הראה לו כסף, אך טען שלא הסתכל ולא ראה מה איתי עשה אלא שיחק בטלפון, וטען שאיתי אמר לו שהוא קיבל את הכסף מהנאשם אך הוא לא ראה זאת, ושיתכן שהוא התבלבל בחקירה (עמ' 629-633, 636-638).

עדותו הכבושה של מאיר, שהועלתה רק בישיבה השלישית בה העיד, לקראת סיום חקירתו הנגדית, לא היתה אמינה עליו. ראשית, עדות זו התבטאה בהכחשה טוטאלית רק לגבי ראיות המפלילות את הנאשם, ללא כל הסבר סביר מדוע שיקר לכאורה רק בחלקים אלו של אמרותיו; שנית, עדותו של מאיר בישיבה זו התאפיינה בעיקר בתשובות לקוניות, בהן אישר טענות והצעות שהעלה הסנגור; שלישית, ההסבר לפיו מאיר שיקר והפליל את הנאשם בעקבות הדברים שאמר לו איתי ביום 9.4.14 אינו אמין, שהרי כאמור מאיר קשר את הנאשם לעבירות כבר בעדותו הראשונה ביום 6.4.14, ויצוין כי כשעומת מאיר עם עובדה זו השיב תשובות לא ברורות, שלל את הטענה שהוא המציא דברים לגבי הנאשם, וטען שהוא אמר את שמו של הנאשם, אך רק בהתאם לדברים ששמע בזמן אמת מאיתי (650-654); ורביעית, מאיר הודה גם בפניו, בשתי ישיבות נפרדות בחלקו של הנאשם באירועים ואף זיהה אותו במעמד עדותו ואמר שהוא מכיר אותו ממפגשיהם הקודמים (עמ' 50, 78, 86, 198), כאשר לשאלות בית המשפט בעניין שינוי הגרסה, השיב מאיר תשובות מתחמקות ולא מספקות, טען שיתכן שהוא היה לחוץ כי זו היתה הפעם הראשונה בה העיד בבית המשפט, שהוא העיד לפי מה שהתובע הראה לו שאמר במשטרה, ושיתכן שבשל אי הבנה ובלי כוונה הוא אמר דברי שקר בבית המשפט (641-643).

לפיכך, אני מעדיפה את אמרותיו של מאיר בחקירותיו ובעדותו הראשית על פני הדברים שמסר בחקירה הנגדית ביום 3.5.15. מעבר לכך, בחומר הראיות הוצגו ראיות חיזוק ממשיות לאמרות החוץ של מאיר (מעבר לשאר ראיות החיזוק שיפורטו בהמשך, המחזקות הן את אמרותיו של איתי והן את אמרותיו של מאיר), האחת היא אמרתו של איתי בחקירתו האחרונה (ת/34), בה אישר את טענתו של מאיר שהוא נסע איתו מספר פעמים ונשאר ברכבו בזמן שהוא נפגש עם הנאשם, ואף טען כי זה היה בעת שהביא לנאשם את לבנות החבלה (עמ' 7); והשניה היא מספר שיחות טלפון שיצאו ממכשיר הטלפון של מאיר (054-7909737) למספר הטלפון של הנאשם (057-5555158) בנובמבר 2013 ובפברואר 2014 (כעולה ממחקרי התקשורת ת/67), אשר מחזקות את גרסתו של מאיר שאיתי נהג להתקשר לנאשם מהטלפון שלו ומטלפונים אחרים, ומשקלן משמעותי בעיקר מאחר שהנאשם הכחיש כל קשר בינו לבין מאיר.

שקלתי את טענת הסנגורים לפיה מרבית אמרותיו של מאיר מהוות למעשה עדות שמיעה, שכן הוא סיפר בעיקר על דברים ששמע מאיתי שהוא אינו יכול לערוב לאמיתותם, והחלטתי כי לפחות לגבי חלק הארי של האמרות, אין לקבלה.

להבדיל מדברים כלליים ששמע מאיר מאיתי על עסקאות שהוא מבצע עם הנאשם (שאכן מהווים עדות שמיעה), הרי שמרבית הדברים שסיפר מתייחסים לאמירות שאמר לו איתי, תוך כדי ביצוע פעולות שונות או תוך כדי ביצוע עבירות, בעת שלא היה לאיתי אינטרס לשקר, וככאלו הן נכנסות לגדר החריגים לעדות שמיעה, בין אם כ"רס גסטה", היינו אמירות ספונטניות הנלוות למעשה באופן שהן הופכות לחלק ממנו, אשר לאור נסיבות אמירתן אין חשש לאמיתות תוכן, ובין אם כאמרת עד בעת ביצוע עבירה, לפי סעיף 9 לפקודה (ראו י.קדמי, **על הראיות** (2009) חלק שני, בעמ' 587-595, 610-616).

מכל האמור עולה, כי אמרותיו של מאיר במשטרה (כמו גם עדותו הראשית בבית המשפט), מעבר להיותן ראיות מאמתות

לגבי חלקים נרחבים באמרות החוץ של איתי (גניבת הטילים, גניבת הרימונים, מכירת הכדורים לליאור ועוד), מהוות גם ראיות מסבכות הקושרות את הנאשם עצמו לעסקת מכירת הטילים ולעסקת מכירת הרימונים.

- האזנות הסתר

במסגרת עדותו של אהרון קורן, ראש מחלק האזנות סתר במחוז דרום, הוגשו צווי האזנות סתר (ת/63-65) ותע"צ לגבי ההאזנות שבוצעו במהלך החקירה (ת/62), מהם עולה כי בוצעו מספר האזנות לטלפונים של הנאשם ושל איתי ובהן: האזנה 109539-14 למספר הטלפון של הנאשם 057-5555158 (להלן- ה"ס 539), האזנה 111134-14 למספר טלפון של הנאשם 054-3649898 (מספר חדש שעלה בהאזנה קיימת, להלן- ה"ס 134), האזנה 110220-14 למספר הטלפון של הנאשם 052-7441408 (להלן- ה"ס 220), והאזנה 111006-14 למספר הטלפון של איתי 052-9216736 (להלן- ה"ס 006).

בנוסף, תיארה המשקלטת מלכה בוכניק את אופן העבודה של יחידת האזנות הסתר, והסבירה את אופן קריאת תמלולי ההאזנות. עוד הפנתה לשיחות הבסיס, שעל בסיסן ערכה את זיהוי הקולות הראשוני של הדוברים על פי זיהוי בשם (ת/58-הזדהות של הנאשם בשם מלא לרבות ת"ז במסגרת ה"ס 539, ות/59-זיהוי של הנאשם בשם מלא במסגרת ה"ס 220), והסבירה כי רק לאחר הצטברות של מספר שיחות בסיס, ולאחר שהיא למדה להכיר את הקול של הדובר, היא חזרה וערכה זיהוי על פי קול, גם לשיחות קודמות שבהן לא היה זיהוי קודם, וגם לשיחות שבוצעו במסגרת האזנות אחרות (כך לגבי ה"ס 134 שם לא היו שיחות בסיס והיא השתמשה רק בזיהוי עפ"י קול). עוד הסבירה העדה, כי זהו הליך העבודה שעושים כל המשקלטים, ושהם יכולים להאזין גם לשיחות בסיס שתומללו ע"י אחרים לצורך עריכת זיהוי הקולות.

יצוין, כי למרות קו החקירה בו נקטה ההגנה בעת חקירת העדים, בסופו של דבר זנחה ההגנה בסיכומיה את הטענות לגבי קבילות ההאזנות, לגבי תוכן השיחות המתומללות ולגבי זיהוי הקולות, ובמהלך עדותו של הנאשם בפניי, הוא אף הודה כי השתתף בחלק גדול מהשיחות שהוגשו. עוד יצוין, כי איתי ומאיר גם זיהו עצמם כדוברים בכל השיחות שבוצעו בטלפונים הניידים שלהם.

ממכלול האזנות הסתר, עולה קשר הדוק בין איתי, מאיר והנאשם, בימים הסמוכים ליום מעצרו ועד לרגעים ספורים לפני המעצר ממש, קשר שהתבטא במפגשים ושיחות טלפון, במשפטים קצרים וסתומים, שאינם מתיישבים עם פעילות תמימה וחוקית אלא נראים כשיחה באמצעות קודים, ואשר מתיישבים על פי הזמנים והתכנים לקשר הפלילי בנוגע למכירת טילי הלאו. בנוסף, יצוין, שאיתי ומאיר הסבירו את השיחות שיפורטו להלן במסגרת אמרות החוץ שלהם ובעדויותיהם בפניי כקשורות בעסקת הטילים (איתי- עמ' 1123-1125, 1128-1129, 1137, 1235-1240 לפרוטוקול, מאיר- עמ' 95-100, 646-648, ות/7). השיחות הרלוונטיות החלו ביום 1.4.14, ולמרות שבחלקן איתי לא זוהה וצוין בתמליל כ"גבר", ניתן לקבוע בבירור שמדובר באיתי, הן לפי מספר הטלפון ממנו דיבר (052-9216737), הן לאור הזיהוי שזיהה איתי את עצמו מדבר עם הנאשם, והן לאור הזיהוי שזיהה הנאשם את עצמו משוחח עם איתי (הגם שטען שהם דיברו בעניינים אחרים).

להלן יובאו השיחות הרלוונטיות באופן כרונולוגי:

- 1.4.14 שעה 21:22 (ת/42, שיחה 29 בה"ס 220, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"גבר: תגיד לי,

מאור: אה אחי

גבר: אם ת'ה אני מביא לך מחר זה טוב או לא טוב?

מאור: לא, לא... מחר זה לא טוב, רק יום חמישי. כאילו תביא את זה תת מ...תעשה עם זה מה שאתה

רוצה רק... מה... הם.. מוצאי שבת הם באים

גבר: טוב בסדר".

- 2.4.14 שעה 16:35 (ת/42, שיחה 40 בה"ס 220, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"גבר: שומע? אני צריך תיק אחי טוב!

מאור: (מכייח) למה אין לך?

גבר: לא התיק הזה א.. הוא לא נכנס

מאור: מה אתה אומר שהוא יותר גדול כאילו?

גבר: כן, רק זה

מאור: טוב, טוב

גבר: רק זה

מאור: בערב אני ידאג לזה".

- 2.4.14 שעה 17:13 (ת/42, שיחה 41 בה"ס 220, נכנסת מאיתי לנאשם):

"גבר: שומע!

מאור: נו

גבר: אני צריך מקדח...

מאור: אני ידבר איתך עוד מעט אחי עוד מעט, לא.. אני יפגוש אותך בערב עזוב אותי מהטלפון

גבר: טוב"

- 3.4.14 שעה 09:11 (ת/42, שיחה 48 בה"ס 220, וכן שיחה 34 בה"ס 006, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"איתי: איפה אתה?

מאור: אני בב"ש

איתי: אה

מאור: זהו, טיפלתי בהכל.. ו..בסוף זה בשתי תיקים ו..קניתי חדשים

איתי: אה בסדר"

- 3.4.14 שעה 15:41 (ת/42, שיחה 57 בה"ס 220, וכן שיחה 60 בה"ס 006, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"מאור: אה.. נו מה עשית?"

איתי: אה.. רוצה לקפוץ אליי?
מאור: כן אני עוד איזה רבע שעה אבוא אליך.
איתי: יאללה בי
מאור: אבל ת..ז.. זה כן או לא, שאני אדע מה להגיד לחבר.
איתי: לא אין בעיה, תבוא"

- 3.4.14 שעה 16:06 (ת/42, שיחה 58 בה"ס 220, וכן שיחה 61 בה"ס 006, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"איתי: אה אחי?
מאור: אה אחי, איפה אתה?
איתי: תבוא לכיוון הבית שלי, לבית שלי..
מאור: לא.. לא הבנתי
איתי: לבית שלי תבוא
מאור: הגעת כבר לשם, כי אני פה ליד איפה שאמרת..
איתי: לא, תבוא ליד ה.. לבית שלי, תבוא לבית שלי..
מאור: יאללה תצא בי".

- 3.4.14 שעה 20:21 (ת/43, שיחה 76 בה"ס 006, יוצאת מאיתי למאיר):

"איתי: בסדר, לא, היום בא אלי חבר שלי וזה, סגרנו הכל
מאיר: אה..
איתי: אתה יודע, זה הכל אצלו, אתה יודע את זה?
מאיר: מה זה?
איתי: ה.. נו... כל הדברים, כל ה..זה. של ה..נו.. רק כסף כסף הכל אצלו
מאיר: לה..
איתי: אצלו כבר, כן
מאיר: מצוין מה
איתי: כן, הוא הראה לי הכל
מאיר: אה..
איתי: הוא אמר לי רק לל.. להיפגש איתו וזה
מאיר: כן, יכולת גם להביא לו ת'ה... מפתחות של המחסן וזה...זהו
איתי: לא בסדר, סגרנו
מאיר: אתה מבין
איתי: בסדר
מאיר: אה בסדר.. אה יום ראשון אני יקפוץ אליך ישר
איתי: תבוא".

- 3.4.14 שעה 20:29 (ת/43, שיחה 78 בה"ס 006, יוצאת מאיתי לנאשם):

הנאשם מעדכן את איתי שהחליף מספר טלפון, ומרגע זה שאר השיחות מתבצעות בטלפון החדש.

- 5.4.14 שעה 19:47 (ת/43, שיחה 109 בה"ס 006, וכן שיחה 1 בה"ס 134, יוצאת מאיתי לנאשם):

"מאור: הלו

איתי: אה אחי מה קורה?

מאור: אני ידבר איתך אחי, שאני ידבר איתך אני ידבר איתך

איתי: יאללה ביי"

- 5.4.14 שעה 20:17 (ת/43, שיחה 111 בה"ס 006, נכנסת ממאיר לאיתי):

"איתי: אני מחכה ל..זה.. מחכה ל..שיתקשר אלי

מאיר: אה בס.. אני מחר מגיע

איתי: טוב

מאיר: תקשר כ' לפני שאני ידע א..

איתי: יעדכן אות... יעדכן אותך

מאיר: אם, אם ללכת לבסיס או לבוא

איתי: אני יעדכן אותך

מאיר: טוב אחי

איתי: יאללה ביי

מאיר: אם תרצה שאני יתקשר בתור סיבה לרדת אז דבר איתי

איתי: טוב"

- 5.4.14 שעה 20:30 (ת/43, שיחה 112 בה"ס 006, וכן שיחה 2 בה"ס 134, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"מאור: אה אחי, צא תבוא אלי ל..לכיוון איפה שכל הזמן היינו נפגשים, אני פה מחכה לך זריז

איתי: אה טוב

מאור: אני עומד על הכביש

איתי: יאללה ביי".

- 5.4.14 שעה 20:35 (ת/44, שיחה 4 בה"ס 134, יוצאת מהנאשם לאיתי):

"איתי: דקה אחי אני שם ת'ד.. ת'דברים באוטו

מאור: יאללה אח שלי אני פה (מילה לא ברורה) זריז

איתי: ביי"

יצוין, כי בשעה 20:39, 4 דקות בלבד לאחר השיחה האחרונה, נעצר איתי ע"י השוטרים כשהטילים ברכבו. כאמור, מכלול השיחות והראיות קושר בין השיחות האמורות למכירת טילי הלאו, ומדובר למעשה בראיה עצמאית בדרגת סיוע, הקושרת את הנאשם לעסקה זו.

- ראשית הודיה של הנאשם

כעולה מת/21, ביום 7.4.14 ערכו החוקרים חנן אזולאי ואייל סבן תרגיל חקירה לנאשם, במסגרתו בתום חקירתו של הנאשם הם יצאו איתו למסדרון שמחוץ לחדר החקירות והמשיכו לשוחח איתו כשהוא מוקלט ללא ידיעתו במכשיר הקלטה אודיו נייד. מזל הצטרפה לשיחה, הסבירה לנאשם את החומרה והסכנה שבהסתרת מיקום לבנות החבלה שברשותו, הנאשם אמר שהוא מוכן להסגיר לידי המשטרה את הלבנות ובהמשך אמר שהכל מוסתר בתוך בניין מגורים, וכשנשאל לגבי הכמויות אמר שכל מה שהעד (איתי) אמר להם זה נכון. הנאשם אמר לחוקרים שהתנאי לכך שיסגיר את לבנות החבלה הוא שייפגש פנים מול פנים עם עורך דינו, ועל כן הם הודיעו זאת לעו"ד אליגון, אשר הגיע בערך בשעה 19:00, שוחח עם הנאשם, ולאחר מכן אמר שהנאשם רוצה שהוא ישוחח עם אביו ויסביר לו את התלבטותו של הנאשם אם להסגיר חומרים למשטרה, ובהמשך אמר שהנאשם דורש לסגור עסקה לגבי העונש עוד לפני שיסגיר לידי המשטרה את לבנות החבלה, ובסופו של דבר הודיעה מזל לסגור שלא תהיה עסקה. החוקרים ציינו כי הם לא הבטיחו דבר לנאשם, וכי הנאשם יזם את השיחה ביניהם לאחר שביקש לדבר איתם מחוץ לחדר החקירות.

מתמליל חקירת הנאשם ביום 7.4.14 אשר קדמה לתרגיל (ת/22), עולה כי במהלך החקירה החוקרים חנן אזולאי ואייל סבן ניסו ארוכות לדבר על ליבו של הנאשם להתוודות ולהסגיר את האמל"ח שנותר ברשותו בלי להפליל אחרים, אך הנאשם לא שיתף איתם פעולה, לרוב שתק ואמר שאין אצלו כלום (בעיקר מעמ' 55 ואילך), ואולם בשלב מסוים ביקש הנאשם מיוזמתו לדבר עם חנן אזולאי בחוץ ויצא מחוץ לחדר, חנן יצא אחריו, הם לחשו אחד לשני מחוץ לחדר, ולאחר כשלוש דקות חזרו לחקירה, לאחר זמן קצר נשאל הנאשם אם הוא רוצה לדבר שוב עם עורך דינו ולהתייעץ איתו, והנאשם ביקש שיבוא (עמ' 60-61). בהמשך, יצאו החוקרים מהחדר באמתלות שונות למספר דקות (עמ' 62), וכשחזרו ואמרו לנאשם שהגיע הזמן להחלטות, הוא לא הגיב, ואמר שאמר כל מה שהיה לו להגיד (עמ' 64-65) ושהוא רוצה שסגורו יבוא (עמ' 67).

בסמוך לאחר סיום החקירה, החלה הקלטת תרגיל החקירה (ת/23), ממנו עולה (ההפניות לתמליל עם תיקונים משמיעת הדיסק), כי הנאשם אמר למזל **"מה המצב? עכשיו כאילו תיאורטית מה ש.. עכשיו אני או קיי הכל מה שאת אומרת אני יגיד אני יעשה הכל, מה זה נותן לי... אחרי זה אני בטוח, אני גם ככה אוכל את התיק כמו שאומרים... יגידו לי: מכרת את כולם, אין לי כלום. מה יהיה?... אני בענישה יאכל יותר חרא"** (עמ' 1).

מזל דיברה על ה-55 שכנראה מפוזרים (הכוונה למספר הכולל של לבנות החבלה - ג.ש.), ואמרה לנאשם שבשלב הראשון הוא יכול שלא לדבר על אחרים, והנאשם השיב **"אני לא ידבר על אחרים בכל מקרה... אתם יכולים לדבר איתי על תכנית להגנת עדים, להוציא את האישה, להוציא את הילד... זה לא יקרה בחיים, לא אכפת לי... זה מצידי לשבת לא 20, 30, אני לא יוציא את אשתי מהבית"**. מזל אמרה לנאשם שהוא צריך לבוא עם ידיים נקיות, ושם יש לו לבנות חבלה זה מהותי, שיתן להם קודם כל את הלבנות ויעצור את הסחף של הדברים, והנאשם השיב **"מה זה ייתן, זה... זה... כאילו את אומרת לי 'אין זה יעזור לך רק במשפט אנחנו לא עוזרים לך לא כלום'... אז זה לא נותן לי כלום"**, מזל השיבה שהוא ילד גדול, שהיא רואה עליו שיש לו לבנות, שיביא את הלבנות ושיודה, והנאשם השיב **"אין לי. אני לא משקר אותך וזה לא העניין. אין מצב... הוא אומר ש... שהוא מכר לי חמישים וחמש וזאת אומרת... כאילו אם אני יודה, כן... שהוא מכר לי ונתתי אותם לאנשים... שאם אני יגיד שכן ויגיד שנתתי אותם לאנשים... זה יותר גרוע. כאילו נתת לאנשים ואתה לא... אתה לא פותח עליהם זה יותר גרוע בבית משפט. את מבינה?"**. בהמשך, אמרה מזל שכרגע מה שמעניין אותה זה להציל חיים, הנאשם השיב שהוא יודע אך אין לו לבנות חבלה, היא שאלה **"את כל החמישים וחמש גלגלת?"** והנאשם השיב **"את רואה איך את אומרת לי את זה?.. אם שופט יגיד לי את זה..."**, מזל שאלה אם אין לו כלום עכשיו, הנאשם השיב בשלילה, היא הקשתה **"לא רימונים, לא**

כדורים, לא טילים?" והנאשם השיב "לא רימונים וכדורים אין מצב בעולם... זה חרטא. אין דבר כזה. לא היה ולא נברא", ולשאלתה מה לא היה ולא נברא, השיב "ה(לא ברור) חמש מאות כדורים כמו שאת אומרת לי" והוסיף שמעולם לא קיבל כדורים (עמ' 2-3).

בהמשך, אמר הנאשם שהוא התייעץ עם עו"ד, הסביר לו מה אמרו לו החוקרים וזה אמר שהוא יבוא אליו במהלך היום, ועל כן ביקש הנאשם ממזל שתתן לו עוד יום, והיא השיבה שהוא לא מבין שהיא לא צריכה אותו ושלא מעניין אותה אם יודה או לא, אך היא רוצה את הלבנות שאצלו, כי היא מחויבת להצלת חיים (עמ' 4), הנאשם המשיך לבקש שתתן לו עד מחר, שיוכל לשבת עם עורך דינו ולהתייעץ איתו, כי **"הוא מדבר איתי בקטע... איך זה יעזור לי, זה מה שאני אמרתי לו, שהוא אמר בבית משפט כאילו... דרכם זה לא יעזור לך... דבר היחידי שכן יעזור לך כאילו אם... תפתח על אנשים"**, ומזל שוב אמרה שלא מעניין אותה אם יודה ואם יפתח על אנשים, היא רוצה שייתן לה את מה שנשאר מהלבנות, ושזה יכול רק לעזור לו, ורק אחרי שהנאשם התעקש לדבר איתם על זה מחר, לאחר שיפגש עם עורך דינו, החוקרים הציעו לו שידבר איתו עכשיו, ושם עורך הדין יכול לבוא, שיבוא (עמ' 5-6).

בהמשך, כשהחוקרים אמרו לנאשם שהוא לא לבד, השיב הנאשם שהוא לא מכיר אף אחד חוץ מאיתי ושהאחרים הם חברים של איתי, חנן אזולאי אמר שלא מדברים איתו על הודאה, ושמהבוקר הוא הציע לו שיחזיר חלק מהדברים שנמצאים אצלו ושהוא מסתיר, שקודם יצור מצב של אמון, והנאשם השיב **"כן, אבל המצב של אמון הזה... זה לבית משפט זה לא לא..."** (עמ' 8), חנן אזולאי אמר שאחר כך הם יתקדמו, והנאשם השיב **"כן, ואתה יודע ל.. אתה רואה אחרי זה לאן זה מתקדם... לא... לפתוח על אנשים"**, החוקרים אמרו שזה לא חייב להתקדם לזה, והנאשם השיב **"או קיי נגיד אז אם תיאורטית עכשיו... אם תיאורטית יגידו לי... מה עשית עם השאר? נו אז מה אני אומר?"** אייל סבן השיב שיגיד שהוא לא פותח על אנשים, ושידבר רק על עצמו, שיתנקה ויביע חרטה, שיסגיר את מה שיש לו בחוץ, ואז בית המשפט יתייחס אליו (עמ' 9). בהמשך החוקרים הציעו שיסעו שלושתם עם חבלן כדי לפנות את זה ולמנוע סיכון חיים, ושאף אחד לא יראה אותו, והנאשם השיב **"זה גם בעיה. זה לא משנה אצל מי זה נמצא?"**, וכשאמרו לו שזה לא משנה, שאל **"מה יהיה עם בעל הבית?"**, והם השיבו שהכי חשוב זה להוציא את זה משם ולהעביר את זה למקום בטוח (עמ' 10).

בהמשך אמר הנאשם **"בסדר אה.. תן לנו לבוא, גם... ללכת לכיוון הנכון. על זה אין ויכוח... מה שהיא אומרת צודקת"**, וכשחנן אזולאי שאל אם הם יכולים להחזיר היום חלק מהדברים, השיב הנאשם **"בעזרת השם"**, והוסיף **"לא חלק, הכל... מה שהוא נתן, הכל"**, וכשהחוקר שאל אם זה נמצא בתוך בית מגורים, הנאשם לא הגיב (עמ' 11).

בעדותו (וכן בהודעתו/ת20) טען הנאשם שמדובר בשיחה תיאורטית בלבד, שכל מטרתה מבחינתו היתה שיאפשרו לו להפגש עם עורך דינו, אותו לא ראה מאז מעצרו. לטענתו, עוד במהלך חקירתו באותו יום, מזל כל הזמן נכנסה ויצאה מהחדר ובשלב מסוים נכנסה כשהחוקרים יצאו, ופתחה איתו בשיחה אישית על אשתו לגביה היא הבינה שהיא בהריון אחרי טיפולים, סיפרה לו שגם היא עברה טיפולים ושאלה אם הוא לא חושב שזה מסוכן שהיא תביא את אשתו לחקירה וחס וחלילה יקרה לה משהו, ורק לאחר מכן שאלה אם הוא רוצה לעבור למשרד שלה, ואחרי שהם עברו היא החלה לדבר על התיק. באמרת אגב יצוין, כי חקירתו של הנאשם הוקלטה במלואה וכי השיחה שתיאר אינה מצויה בתמליל (ת/22).

עוד טען הנאשם, כי בשיחה במשרדה מזל אמרה לו שאיתי סיפר להם שיש אצלו לבנות, שלא מעניין אותה כלום והיא רק רוצה שיחזיר את הלבנות, הוא השיב שאין לו כלום ושאייתי אף פעם לא נתן לו לבנות, אך היא **"התחילה להיכנס לי**

לראש עוד פעם עוד פעם, ולאחר מכן אמרה **"אתה יודע מה בוא נגיד שיש לך"**, והוא שאל מה זה ייתן אם נניח שיש לו, וכך הם ניהלו שיחה תיאורטית, כאשר הוא חזר על המילה "תיאורטית" כדי שלא יאמרו שהוא הודה במשהו, הוא ביקש ממזל שתביא את עורך דינו, ושהוא ידבר איתה אחרי שייפגש איתו, והיא אמרה לחוקרים שיקראו לעורך דינו.

בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי הוא ידע שכל החקירות וכל החדרים במשטרה מוקלטים ומוסרטים, לרבות החדר של מזל, ולכן דיבר באופן תיאורטי ואף סימן בידיו מרכאות, ולדבריו הוא רק "זרם" עם מזל כשהיא דיברה במטרה לפגוש את עורך דינו; לשאלה מדוע דיבר על התכנית להגנת עדים, השיב הנאשם שמישהו בשם שי נכנס לחדר החקירות לפני תחילת החקירה ואמר לו שאיתי הזכיר שמות ושם הוא יאשר אותם הם יעזרו לו; לגבי כמויות הלבנות טען כי דיברו איתו על הכמויות שאיתי מסר בחקירתו, וכי הוא אישר מבחינה תיאורטית בלבד שיחזיר את הכל, במטרה לפגוש את עורך הדין וכדי שלא יבטלו לו את המפגש (עמ' 1420 ואילך); לגבי הטענה שהלבנות נמצאות בבניין, טען הנאשם שהחוקר שאל אותו אם זה נמצא בבניין והוא עשה לו כן עם הראש (עמ' 1437).

עדותיו של הנאשם בעניין זה לא היתה אמינה עליו. אמנם, בשיחה עם החוקרים הוא השתמש מדי פעם במילה "תיאורטית", אך זאת מאחר שהוא התנהל באופן מחושב מול החוקרים, וכפי שאמר בפניו, לא רצה שהם יוכלו לומר לאחר מכן שהוא הודה. התנהלותו המחושבת של הנאשם נראית בבירור במהלך החקירה שקדמה לתרגיל החקירה, בה הוא עצמו ביקש לצאת למסדרון, שכן ידע שחדר החקירות מוקלט ורצה לומר לחוקר דברים "שלא לפרוטוקול".

מהקלטת תרגיל החקירה עולה בבירור כי הנאשם לא דיבר באופן תיאורטי, אלא אכן שקל לשתף פעולה עם מזל, בעיקר כאשר היא הלחיצה אותו ואמרה לו שזו ההזדמנות האחרונה שלו ושיש להם ראיות רבות נגדו, אך הוא רצה להיוועץ בעורך דינו לפני שיתוף הפעולה, ובעיקר ניסה להשיג הבטחות בנוגע לתמורה שיקבל. כעולה בבירור מההקלטה, הנאשם לא דיבר כפי שדיבר בכדי לזכות במפגש עם עורך דינו, שכן הוא ביקש מספר פעמים שיינתן לו יום נוסף על מנת שיוועץ בעורך דינו, ובסופו של דבר, לאור התעקשותו, החוקרים הם אלו שהציעו שייפגש עם עורך הדין מיידי במשרדי הימ"ר. יתרה מכך, הטענה שאדם יפילל עצמו במשהו שלא עשה רק כדי לפגוש על אתר בעורך דינו, היא טענה מופרכת ולא אמינה. כעולה מהחקירות, לנאשם ולשאר המעורבים ניתנו הזדמנויות רבות לשוחח עם עורכי דינם לפני כל חקירה, ולעתים גם במהלך החקירות (והנאשם אף אישר זאת בהודעתו ת/20), כך שהנאשם יכול היה לבקש מעורך דינו להגיע לפגוש אותו בבית המעצר, כפי שהתכוון לעשות כעולה מההקלטה, ואין זה סביר שהוא יודה או ירמוז שברשותו לבנות חבלה, רק כדי לפגוש בו מספר שעות מוקדם יותר.

יתרה מכך, גם מהשתלשלות העניינים שלאחר הגעת עורך דינו של הנאשם למשרדי הימ"ר, כמתואר בת/21, עולה כי השיחה של הנאשם לא היתה תיאורטית בלבד, וכי נסיונו לקבל תמורה לשיתוף הפעולה מצידו לא הסתיים ברגע שהגיע עורך דינו.

עוד יצוין, כי הנאשם הסגיר בשיחה עם החוקרים פרטים שלא היו ידועים לחוקרים, אשר יכולים להעיד על אמיתותם, כמו העובדה שהלבנות הועברו לאחרים, או דאגתו לגורלו של בעל הבית במקרה שהוא יוביל אותם למקום המצאות הלבנות.

אם כך, אמירותיו של הנאשם במסגרת ת/23, מהוות ראשית הודיה לגבי רכישת לבנות חבלה מאיתי והחזקתן בידי הנאשם, כאשר מדובר בראשית הודיה לגבי שלוש העסקאות שיוחסו לנאשם, שכן הוא ומזל דיברו במפורש על כמות של 55 לבנות (הכמות הכוללת שיוחסה לנאשם ע"י איתי), והוא אף אמר בסופו של דבר שניתן יהיה להחזיר לא רק חלק,

אלא את כל מה שאיתי נתן לו.

- התנהגות מחשידה של הנאשם

מעדותו של השוטר אורן יזרעאל עולה כי מיד לאחר מעצרו של איתי, השוטר עבר לרכבו של קצין הביטחון דורון לוי יחד עם הקצינה לי קוגן, והם נסעו לאתר את רכבו של הנאשם, הואיל ועל פי החשד הנאשם היה שותף לעסקה. לדבריו, לאחר שהחלו בסריקות, הוא הבחין ברכב הנאשם מגיע מהכיוון הנגדי, הוא הסתובב והחל לנסוע אחריו, במהלך כל הדרך הוא הבהב לו והנאשם שכנראה הבחין בכך החל להאיץ, וגם הוא הגביר את המהירות ונצמד לרכב הנאשם. לדבריו, בשלב מסוים הנאשם עצר את רכבו, ושוטרים שנסעו אחריהם יצאו מהרכב ורצו לכיוון רכב הנאשם כשהם חובשים כובעי בילוש, אך כשהגיעו לדלת רכב הנאשם החל במנוסה ברכבו, ולכן הוא החל לרדוף אחרי רכב הנאשם בנסיעה תוך שצפר והבהב לו. לדבריו, הנאשם נסע בצורה מטורפת ומסוכנת, כך שכלי רכב נאלצו לסטות הצידה, עד שהנאשם הגיע לפקק בכיכר ונאלץ לעצור, הוא עקף את רכב הנאשם משמאל וחסם אותו כדי שלא יוכל להמלט, הם פרקו מהרכב והשתלטו על הנאשם.

עדויות של השוטר עשתה עליי רושם אמין, ואינני מקבלת בהקשר זה את גרסתו המיתממת של הנאשם (כפי שתפורט בהמשך). התנהגותו של הנאשם תוך נסיונו להמלט מהשוטרים, דקות ספורות לאחר שקבע בטלפון מפגש עם איתי ולאחר שאיתי העמיס את הטילים לרכבו, אינה מתיישבת עם התנהגותו של אדם חף מפשע, ומחזקת את גרסתו של איתי ואת העולה משיחות הטלפון ביניהם, כי אותה עת הנאשם המתין לו במקום המפגש שלהם לשם קבלת הטילים.

בנוסף ציין השוטר אורן יזרעאל, כי לאחר מכן בתחנת המשטרה בדימונה, הוא ערך חיפוש ברכב הנאשם ותפס מספר מכשירי טלפון (ת/18). גם השוטר ברוך פסחה ציין כי לאחר הגעתו לתחנה, הוא התבקש לסייע בחיפוש ברכבו של הנאשם, שם מצא מספר כרטיסי סים חדשים, 3 סוללות נוקיה, 3 מכשירי טלפון סולרי של נוקיה, 3 מטענים של נוקיה וטאבלט (ת/9).

המצאותם של מספר מכשירי טלפון וכרטיסי סים ברשות הנאשם, יחד עם החלפת כרטיס סים ימים ספורים לפני הוצאת עסקת הטילים לפועל (כעולה משיחה 78 בה"ס 006), ועם טענתו של איתי שהנאשם נהג להחליף טלפונים כל הזמן (ת/36 עמ' 88), מתיישבת עם התנהגותו של אדם העוסק בפעילות פלילית, אשר מודע לאפשרות של האזנות ומנסה לא להתפס.

בהקשר זה יצוין, כי בניגוד לטענת הנאשם בחקירתו הנגדית כי הוא נהג להחליף כרטיס סים כאשר נגמר לו הטוקמן, ומעולם לא לפני כן, ממחקרי התקשורת (ת/67) עולה כי הוא השתמש, בנוסף לטלפון הקבוע שלו, בשני כרטיסי סים שונים במקביל (טלפונים שמספריהם 054-3649898 ו-052-7441408).

- עדותו של ליאור כץ

במסגרת עדותו אישר ליאור את הודאתו בכתב אישום מתוקן בגין חלקו בפרשה, הכולל רכישת 9 רימוני רסס מאיתי בסוף שנת 2012 תמורת 2,700 ₪, ורכישת 3,650 כדורי אקדח 9 מ"מ מאיתי ומאיר תמורת 3,650 ₪ (ת/68), אך לא שיתף פעולה עם התובע, טען שאינו זוכר את הדברים, שהשאיר את החלק הזה מאחוריו ושכעת הוא מרוכז בשיקום. ליאור אישר שהכיר את איתי במסגרת שירותו הצבאי. כשהופנה לכך שהוא הודה ברכישת 9 רימונים, השיב שאינו זוכר, אך אמר שמה שאמר במשטרה ותואם לכתב האישום המתוקן הוא נכון.

בחקירתו הנגדית אישר ליאור שהוא הודה ברכישת 9 רימונים ו-3,650 כדורים.

יצוין, כי מדובר בעדות מאמתת לגרסתו האחרונה של איתי, בה הפריד בין עסקת מכירת 9 הרימונים שנשארו לו ממבצע "עמוד ענן" לליאור, לבין מכירת 34 הרימונים שגנב עם מאיר מבונקר רימון, לנאשם. זאת ועוד, מדובר בעדות המפריכה את גרסתו הנוכחית של איתי, שכן אין לליאור כל אינטרס להודות ולרצות עונש מאסר בגין מעשים שלא ביצע.

- תפיסת הטיילים ברשות איתי בעת מעצרו

מעדויות השוטרים ברוך פסחה, איגור בוצ'וק, ציון רזפורקר ואורן יזרעאל ומדוחות הפעולה שהוגשו (ת/9, ת/14), עולה כי ביום 5.4.14 בשעה 20:39 (דקות ספורות לאחר שיחת הטלפון האחרונה בין הנאשם לבין איתי), הם עצרו את רכבו של איתי בכיכר הרחובות הרצל ובר לב בדימונה, ובתא המטען שלו נתפסו טילי הלאו בתוך שני תיקים צבאיים, כאשר תגובתו של איתי לסיבת מעצרו היתה "אני הולך להביא לחבר תיק שאצלי באוטו" (ת/35).

מעדות החבלן משה לוי שמפיון (והדוח שערך ת/47), ומחוות דעת המומחה של מעבדת החבלה (ת/57), עולה כי בתא המטען ברכבו של איתי נמצאו שני תיקים צבאיים, שבכל אחד מהם 5 פצצות מטול מתכלה 66 מ"מ נפיץ/נגד מבנים (המכונים "טילי לאו"), אשר מספרי הסדרה שלהם נמחקו או גורדו, ובתמונות שצורפו לת/47 ולת/57 ניתן לראות בבירור את הטיילים, את התיקים ואת המספרים המחקקים, מה שמחזק את אמיתות גרסתם של איתי ומאיר בדבר שיוף המספרים באמצעות מקדחה.

- עדותו של שמעון אלול

כעולה מעדותו ומעדותו (ת/25, ת/26), לאחר מעצרו של המעורבים בוצעה בנוכחותו ספירה של תחמושת, והתברר שבבונקר של גדוד שקד חסרים 10 טילי לאו. לדבריו, הוא לא יודע לומר מתי בפעם האחרונה בוצעה ביקורת בבונקר, אך בביקורת שערך תיקי התחמושת היו לקויים ולא היה תיעוד של האמל"ח, וכן נמצאו דיווחים על חסרים של כדורים ורימונים.

- עדותו של חנן ביטון

עדותו של חנן מאמתת את אמרתו של איתי בכל הנוגע ללבנות ולאופן העברת התחמושת ללא רישום.

חנן העיד כי הוא עבד בשירות קבע כנגד לוגיסטיקה ונגד בונקר בבסיס צאלים, כי הכיר את איתי מעבודתו, וכי איתי הגיע אליו לבסיס, טען שלגדוד שלו יש אימון וחסרים לו לבנות חבלה וקליעי 16M, והוא סיפק לו ממה שהיה לו בעודפים. חנן הסביר, כי כשהגדוד יוצא לאימון הוא מקבל הקצאת תחמושת וזו נחשבת כתחמושת שנצרכה, אך לאחר האימון נותרים עודפים בשטחי האימון, אותם הוא אוסף בחזרה ואמור לשים ב"פינה פסולה", לחכות להגעת חוליית ביקורת שאמורה לבדוק את העודפים ולהחליט איזו תחמושת תקינה ויכולה לחזור למדף, ואיזו לא תקינה ומופנית להשמדה. לדבריו, אותם עודפים אינם רשומים או מדווחים, והוא סיפק אותם לאיתי מתוך הבנה שהם מיועדים לאימונים בצבא, וללא תמורה. לדבריו, איתי הגיע אליו כ-5 פעמים בתקופה של כשנה, במשאית צבאית וכשהוא לבוש מדים, לפעמים בליווי המפקד שלו, אך הוא לא זוכר בדיוק את הכמויות שנתן לו. חנן אישר שהפעם הראשונה היתה כ-8 חודשים לפני שנחקר בפרשה,

כשאיתי ביקש סיוע בתחמושת קליעית, ושלאחר מספר חודשים איתי ביקש לבנות חבלה, והוא מסר לו כמה עשרות של לבנות מסוג 4 ו-10. יצוין, כי במסגרת עדותו הוגשו כתב האישום וגזר הדין של חנן (ת/27), לפיהם הודה בעבירה של התרשלות בתפקיד, בגין העברת תחמושת קליעית ו-79 לבנות חבלה שהוגדרו כפסולות לאיתי.

בחקירתו הנגדית ציין חנן, כי הוא לא החתים את איתי על הנפקת האמל"ח בגלל שהוציא מהעודפים ולא מהמלאי, וכי הוא הודיע לבוחן התחמושת של היחידה, המגיע לביקורת תקופתית, על כך שהעביר תחמושת מהפסולה. לשאלה מדוע לא אמר בחקירותיו או במשפטו שדיווח על כך לבוחן התחמושת, השיב כי הוא היה בהלם והתקשה לזכור הכל, וכי הבין שהתרשל כבר בכך שלא החתים את איתי.

לשאלת הסנגור השיב חנן כי העביר גם לבנות חתוכות לאיתי, וטען ש"אם מחברים את הכל היה אולי 20", אך עם זאת אמר שאינו זוכר את הכמות. לדבריו, הוא לא כתב כמה לבנות העביר לאיתי, ולכן אמר בחקירה בערך כמה העביר. בחקירתו החוזרת הבהיר חנן כי לבנה מספר 10 עשויה חומר פלסטי גמיש, ושלכך התכוון באמרו שהעביר לבנות חתוכות, ואילו לבנה מספר 4 עשויה חומר קשיח, שלא נראה לו שאפשר לחתוך.

- עדותו של שניא רן רוקח (ת/54)

חיזוק לגבי סוגי הלבנות השונות שמכר איתי, כאשר לבנה מספר 10 עשויה מחומר פלסטי שאפשר לחלק אותה ולהשתמש בכל אחד מהחלקים שלה כלבנת חבלה לכל דבר, לאחר שמוכנס לתוכה נפץ. עוד ציין העד, כי לרוב לבנה שחולקה, תזוכה מהמלאי שכן לא ירצו להשתמש בה לאימון נוסף.

- עדותו של אביב וקנין

מדובר בעדות מאמתת לגבי גניבת הרימונים, כמותם והאופן בו נשמרו בבונקר רימון.

אביב וקנין העיד כי הוא שימש כנגד לוגיסטיקה ביחידת רימון בשדה תימן, וכי כחודשיים לפני חקירתו ב-10.4.14, הוא נכנס לבונקר החירום לבצע ספירה שגרתית, וגילה שחסרים כל רימוני הרס, 34 במספר, ודיווח על כך. עוד ציין, כי איתי שהיה נגד לוגיסטיקה בגדוד נהג להסתובב לו בבונקר, ואף שאל אותו אם יש לו עודפים של רימוני עשן ורימוני מטול, כדי לעזור לו בביקורת, והוא אמר שאין לו.

בחקירתו הנגדית ציין העד, כי מהבונקר נעלמו שני ברוסים של רימונים, וברוס פתוח בו היו שני רימונים, וכי רק הארגזים נשארו.

- עדותו של שמעון מרון

מדובר בעדות מאמתת לגבי כדורי האקדח, שמכר איתי לליאור.

שמעון העיד כי הוא משרת כנגד לוגיסטיקה ביחידת לוט"ר אילת, ומכר את איתי מעבודתו. לדבריו, איתי ביקש ממנו טלפונית כדורי 9 מ"מ, הוא הוציא מהבונקר 3,750 כדורים ללא דיווח, שכן מדובר בעודפים שנשארו לו מאימונים, והעביר אותם לנגד שהגיע לקחת אותם עבור איתי.

בחקירתו הנגדית השיב שמעון כי האירוע אירע כ- 3-4 חודשים לפני חקירתו, כי הכדורים היו בשלושה ברוסים שהכילו

1,250 כדורים כל אחד, וכי זו הפעם היחידה שסיפק לאיתי תחמושת. כשהופנה לכך שבחקירתו אמר שאיתי פנה אליו בסביבות 20-27 למרץ, היינו סמוך לפני חקירתו, השיב שמעון שהוא לא זוכר ושבחקירה הוא זכר יותר טוב, ולאחר מכן אישר שהוא מסר את הכדורים כשעתיים לאחר השיחה ביניהם. עוד ציין, כי מי שבא לאסוף ממנו את הכדורים היה נגד לוגיסטיקה ברימון בשם דודו.

שמעון טען כי הוא לא שאל את איתי למה הוא צריך את הכדורים, כי התרשל בכך שלא רשם ולא זיכה את המלאי כשהכדורים חזרו מאימון, כי לא קיבל תמורה מאיתי, וכי הוא נשפט בגין האירוע לקנס.

- מחקרי התקשורת

מת/67 עולה כי הקשר הטלפוני בין איתי לבין הנאשם התקיים כבר בחודש נובמבר 2013 ועד לתקופת המעצר, וזאת בניגוד לטענתו של איתי כי הקשר הפלילי ביניהם נרקם כחודש-חודש וחצי לפני מעצרו.

ה. גרסת הנאשם

הנאשם עמד בעדותו לפניי על כפירתו הכללית בכל העבירות שיוחסו לו ובכל מעורבות פלילית עם איתי.

לדבריו, הוא מכיר את איתי מתקופת בית הספר, אז הם שיחקו יחד כדורסל, לאחר מכן לא ראה אותו הרבה שנים, עד כשנה לפני האירועים, כשאיתי בא להזמין מצבה עבור משפחתו. עוד טען, כי הוא תרם לקבוצת הכדורסל בה איתי שיחק והיה הספונסר שלה, וכי מעבר לצ'קים שנתן כתרומה לחולצות לקבוצת הכדורסל, הוא מעולם לא העביר לאיתי כסף.

לשאלה מדוע שאיתי יפליל אותו, השיב הנאשם שהם מעולם לא הסתכסכו, ושלפי מה שהוא ראה בחומר החקירה ובעדותו של איתי **"הוא רוצה להפיל את התיק, זה לא משנה על מי, העיקר שזה לא יהיה הוא... הוא עשה מה שעשה והוא רוצה להפיל את התיק על אחרים"**. לשאלה למה דווקא הוא, השיב שאולי בגלל שהוא היה איתו בקשר באותה תקופה.

במהלך עדותו הראשית, אישר הנאשם שבשיחה 40 בה"ס 220 הוא דיבר עם איתי, כשלטענתו, מספר ימים לפני כן איתי הגיע לבית העלמין בקשר למצבה ולבתי מנורה שרצה שהוא יתקין, הביא איתו את החולצה עם הלוגו של העסק כשהיא ממוסגרת, שאל אותו אם הוא רוצה לתרום לקבוצה גם תיקים והראה לו תיק שהביא איתו, והוא השיב שיחשוב על זה וייתיעץ עם אביו, כך שבשיחת הטלפון כשדיבר על כך שהתיק קטן, הוא התכוון לתיקים הללו, שבסופו של דבר הדפסתם לא יצאה לפועל בגלל מעצרו.

עוד העיד הנאשם, כי הוא נעצר ליד בית הוריו, לאחר שיצא מהבית לקנות אוכל, עבר קודם אצל הוריו כדי לתת לאמו שתי שקיות של בגדים לתרומה שהיו ברכבו, עזר לאכול ועצרו אותו ביציאה. לדבריו, כשהוא יצא, יצא אחריו רכב רגיל, הוא לא ראה שהבהבו לו, ואחרי מספר ק"מ עקפו אותו, סימנו לו לעצור והוא עצר. עם זאת בחקירתו הנגדית, לאחר שהופנה לדברי השוטר אורן יזרעאל, טען הנאשם **"אני יצאתי מהשכונה, לקחתי שמאלה לכיוון הבית, הבית שלי הפרטי, היה מאחורי אוטו שהבהב לי, אני לא יודע אם בדיוק הבהב לי או לא, כי זה במפרים... הם הבהבו לי, אני לא שמתי לב שזה משטרה"** (עמ' 1395), ושלאחר מכן הוא עצר. לדבריו, השוטרים לא יצאו עם קובעי זיהוי, והם

אלו שנסעו כמו משוגעים, עקפו אותו, חסמו אותו מלפנים, נעמדו מהצד שלו ופתחו את החלון, ושוטרת שהיתה שם אמרה לו "משטרה תעצור", והוא עצר.

בחקירתו הנגדית, כשהופנה לאמרתו בחקירתו הראשונה (ת/52) לפיה איתי הציע לו מזמן לקנות כדורי 16M בגלל שהוא כל הזמן לחוץ בכסף והוא סירב, השיב הנאשם שהוא לא זוכר שאמר זאת, שבאותו יום היה מבולבל ולחוץ, ושהוא חושב שהחוקר אמר את זה ולא הוא, ובכל מקרה טען שלא היה מקרה כזה. גם בהמשך, כשהופנה לכך שחקירתו הוקלטה, השיב הנאשם שהוא לא זוכר שאמר דבר כזה.

לגבי הטלפונים שנתפסו ברכבו, טען הנאשם כי הוא נוהג לקנות טלפונים ניידים ב-100 ₪ ולמכור אותם ב-150 ₪, אך הוא לא זוכר כמה פעמים עשה זאת. לדבריו, הוא עצמו נהג להשתמש רק בשני טלפונים, אחד של העסק והשני פרטי, ולשאלת התובע השיב שיתכן והוא החליף כרטיסי סים כשנגמר לו הטוקמן, אך טען שזה לא קשור לטלפונים שנהג למכור או לטלפונים שנתפסו ברכבו.

כשהופנה להאזנות הסתר, אישר הנאשם לגבי רוב השיחות שהוא שוחח עם איתי, אמר שיכול להיות שהוא עדכן את איתי שהוא החליף מספר טלפון, ושיתכן שבשלב הזה נגמר לו הטוקמן, כי הוא מעולם לא החליף סים לפני שנגמר הטוקמן (עמ' 1398-1399), טען שאינו זוכר את כל השיחות, אך כנראה שהוא ואיתי דיברו ונפגשו וככל הנראה מדובר במצבות ובתי מנורה (עמ' 1401-1405). לגבי השיחות מיום המעצר, אישר הנאשם כי הוא שוחח עם איתי, אך טען שאיתי התקשר אליו בקשר לתרומה עבור התיקים, ושלפני כן הוא גם היה אצלו בבית העלמין ושיגע אותו והוא לא היה מעוניין, ובסופו של דבר הוא אמר לו לבוא זריז כי כנראה היה עסוק, אם כי אמר שאינו יודע למה איתי התכוון כשאמר שהוא שם דברים ברכב ושכנראה זה משהו שקשור לאיתי (עמ' 1410-1412). בנוסף, הנאשם שלל את גרסתו של איתי כי השיחות הללו עוסקות בתיאומים למסירת טילי הלאו, וטען שהוא שקרן. הנאשם הכחיש רק את שיחה 34 מה"ס 006, ואמר שלא יכול להיות שהוא אמר את המשפט לגבי התיקים ושקנה חדשים (עמ' 1407-1408).

עדותו של הנאשם עשתה עליו רושם מיתמם ולא אמין, והוא לא הצליח במסגרתה לתת הסבר סביר ותמים למכלול הראיות נגדו, ובעיקר בכל הנוגע לראשית ההודיה שלו, לשיחות הטלפון עם איתי, לעובדה שקבע להפגש עם איתי דקות ספורות לפני שאיתי נעצר עם הטילים ולבריחתו מהשוטרים, שלגביה אף עלו סתירות בעדותו.

עוד יצוין, כי על אף שהכחשתו של הנאשם וטענתו כי עסקיו עם איתי היו רק בענייני המצבות והכדורסל, היתה עקבית גם בעת חקירותיו במשטרה, הרי שנמצאו מספר סתירות בין עדותו בפני לבין אמרותיו במשטרה.

וכך, בהודעותיו של הנאשם במשטרה, הוא לא אמר דבר לגבי תיקים שהיה אמור לתרום לקבוצת הכדורסל של איתי (ובכלל כל נושא התרומות הועלה ביוזמת החוקרים), וטען כי שיחותיו עם איתי ביום המעצר קשורות לבקשתו של איתי, כבר מיום חמישי, שיבוא אליו על מנת להתקין לו 4 בתי מנורה בקברי בני משפחתו, וכי בנוסף איתי ביקש ממנו הלוואה (ת/52 עמ' 4, ת/19 עמ' 5-6). נראה אם כן, כי גרסתו הכבושה של הנאשם בנוגע לתיקים, נועדה כדי לנסות ולהסביר את האזנות הסתר, מהן עלה כי הוא שוחח עם איתי על תיקים.

בנוסף, בהודעתו מיום 7.4.14 (ת/19), כשהושמעה לו שיחה 112 בה"ס 006, טען הנאשם כי הוא לא מזהה את עצמו

או את איתי בשיחה, והכחיש שהוא קבע להפגש עם איתי (עמ' 6-7), וזאת בשונה מהודאתו בחקירתו הנגדית כי הם הדוברים בשיחה זו וכי הוא היה אמור להפגש עם איתי לאחר ש"שיגע" אותו.

זאת ועוד, בת/52 טען הנאשם כי יש לו רק טלפון אחד (057-5555158) כבר הרבה זמן, ורק בחקירתו השניה, לשאלת החוקר ציין שיש לו עוד טלפון נוקיה שחור שנתפס ברכבו ע"י השוטרים, ואמר שאינו זוכר את מספרו או כמה זמן יש לו אותו, כי הוא כל הזמן מתעסק בטלפונים, ומוכר מכשירים בשביל הכסף (ת/19 עמ' 3), זאת בשונה מטענתו בעדותו כי הטלפון הנוסף לא קשור לטלפונים שהוא מוכר, וזאת למרות שהחליף סים בטלפון רק יומיים קודם למעצרו, ב-3.4.14. בסמוך לשעה 20:29, כעולה משיחה 78 בה"ס 006.

בנוסף, כאמור, הנאשם לא נתן כל הסבר לכך שבחקירה הוא קשר עצמו למעורבות בענייני נשק עם איתי, אשר הציע לו לרכוש כדורי 16M והוא סירב (ת/52 עמ' 5, ובתמלול ההקלטה ת/53 עמ' 13-14).

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את גרסתו של הנאשם לגבי מכלול האירועים, כבלתי אמינה.

א. סיכום

לאחר שהזהרתי את עצמי היטב מפני הסתמכות על אמרותיו של איתי, ומבלי להתעלם מהתרשמותי השלילית ממנו, החלטתי כאמור להעדיף חלק מאמרותיו במשטרה, לאור סימני האמת שעלו מבחינתן הפנימית, ולאור ראיות החיזוק הרבות שנמצאו לאמור בהן, המחזקות משמעותית את אמיתות תוכן, ונחה דעתי כי מדובר בגרסת אמת.

על כן, ולאחר שמצאתי שהנאשם בעדותו לא הצליח להקים ספק סביר באשמתו, אני קובעת כי המאשימה הצליחה להוכיח את כל המיוחס לנאשם באישום הראשון, השני, השלישי, החמישי והשישי.

אשר לאישום הרביעי, כפי שצינתי לעיל, כבר מבחינתן הפנימית של אמרותיו של איתי עולה ספק באמיתותה של גרסתו בעניין זה, ולאחר שקלול הדברים מול עדויותיהם של מאיר, ליאור ושמעון, מצאתי כי המאשימה לא הצליחה להוכיח שהנאשם רכש מאיתי כדורי אקדח, ועל כן אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו באישום הרביעי.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בחמש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, בארבע עבירות של רכישה או החזקת נשק ובארבע עבירות של נשיאה או הובלת נשק (לגבי לבנת חבלה מספר 10 ונפץ, 34 לבנות חבלה מספר 10 עם 34 נפצים, 34 רימוני רסס ו-20 לבנות חבלה מספר 4 עם נפצים מתאימים), וכן בעבירה של נסיון לרכישה או החזקת נשק (לגבי 10 טילי הלאו).

ניתנה היום, י' סיוון

תשע"ו, 16 יוני

2016, במעמד

הצדדים.

גילת שלו, שופטת